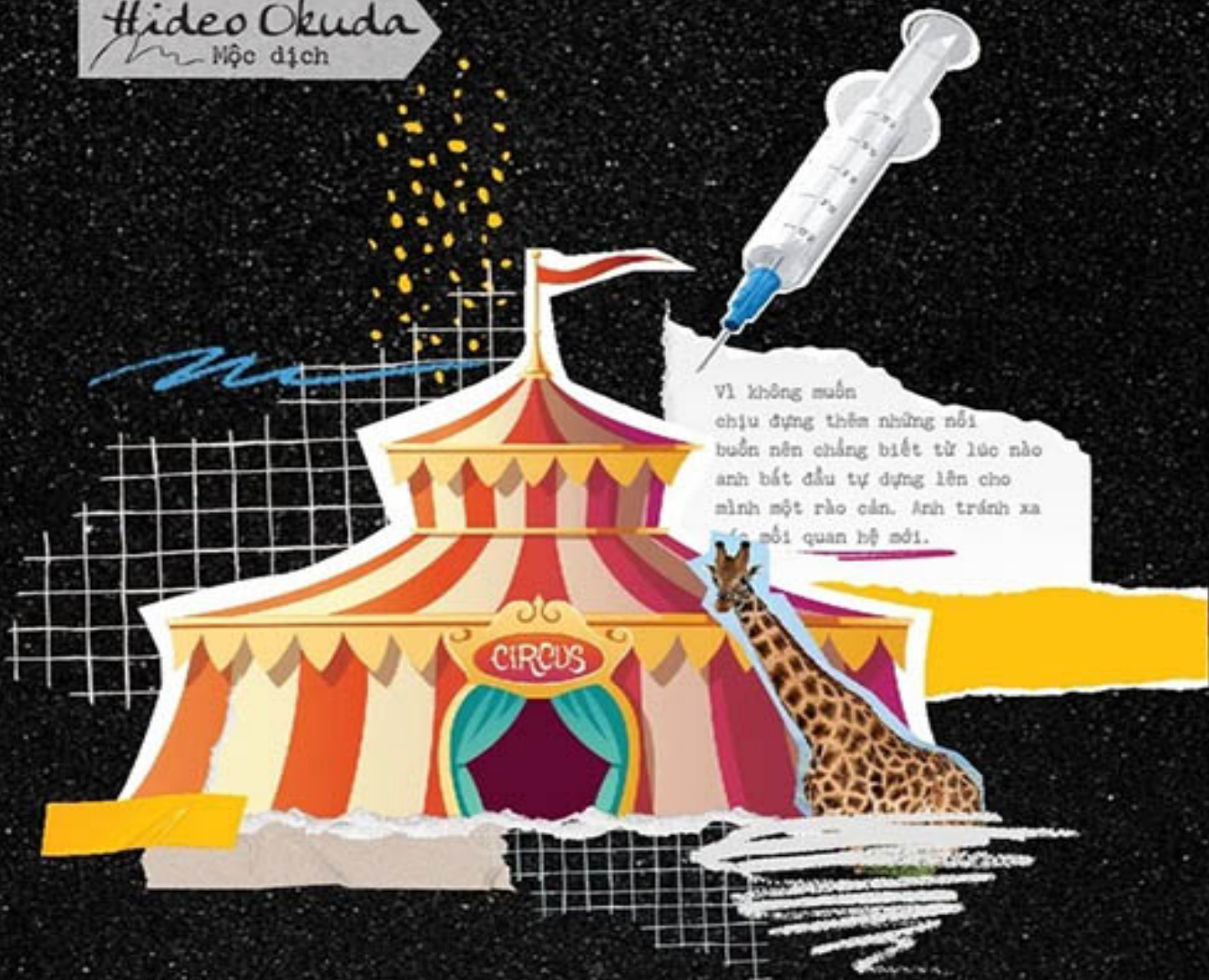

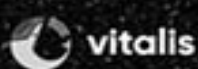
Hideo Okuda
Nặc danh

Vì không muốn
chịu đựng thêm những nỗi
buồn nên chẳng biết từ lúc nào
anh bắt đầu tự dựng lên cho
mình một rào cản. Anh tránh xa
tất cả mọi quan hệ mới.

CÂU CHUYỆN CỦA KHOA THẦN KINH

XÍCH ĐU TRÊN KHÔNG

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

KUCHU BURANKO by Hideo Okuda

Copyright © 2004 Hideo Okuda

All rights reserved

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2004
Vietnamese translation rights reserved by Vietnam AZ Communication
and Culture company limited under the license granted by Hideo Okuda,
arranged with Bungeishunji Ltd. through Japan Uni Agency, Inc., Tokyo

Bản quyền tiếng Việt © 2021 AZ Viet Nam

Được xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa
Bungeishunju Ltd., Japan và Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ
Việt Nam, thương hiệu Vitalis.

e-Book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng
người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

Thông tin eBook

Tên Câu chuyện của Khoa Thần kinh: Xích đu trên sách: **không**

Nguyên tác: **Kuchu buranko**

Tác giả: **Hideo Okuda**

Dịch giả: **Mộc Dịch**

Phát hành: **Vitalis**

Xuất bản: **NXB Thế Giới**

ISBN: **978-604-365-659-6**

Số trang: **366 pgs**

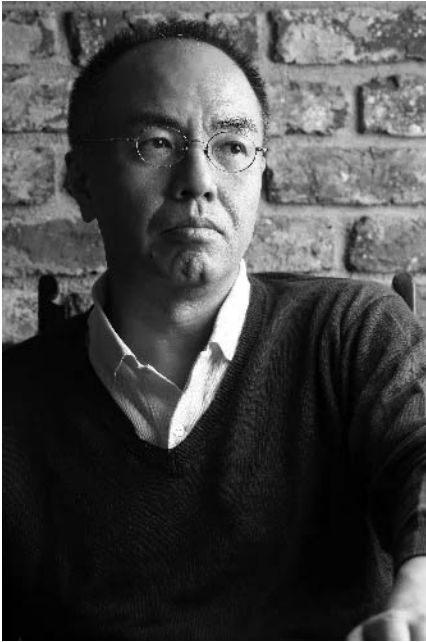
Khổ giấy: **14.5 x 20.5 cm**

Giá bìa: **169.000 đ**

Ngày phát hành: **01/2023**

Tạo eBook: **@huyetleid0907**

Hoàn thành: **10/2024**

Hideo Okuda (1959).

Nhà văn Nhật Bản nổi tiếng. Các tác phẩm của Hideo Okuda tập trung chủ yếu vào những căn bệnh tâm lý của người hiện đại, mang đậm phong cách đô thị và khác biệt hoàn toàn với các tác phẩm đương thời. Văn phong thoải mái, tươi vui nhưng vẫn khắc họa nội tâm nhân vật vô cùng sâu sắc, khả năng đẩy mạch truyện lên đến cao trào điêu luyện.

Tiến sĩ Y khoa Irabu Ichiro:

- 35 tuổi
- Cung Thiên Bình
- Nhóm máu B
- Người thừa kế Bệnh viện Đa khoa Irabu
- Đi xe Porsche màu xanh nõn chuối
- Thích tiêm vitamin cho bệnh nhân
- Luôn có những suy nghĩ, cách thức chữa bệnh vượt ngoài sức tưởng tượng

“Nếu nguyên nhân nôn do công việc thì bỏ việc, do lảng giềng thì chuyển chỗ ở, do mối quan hệ thì cô cứ mạnh dạn cắt đứt.”

Mục lục

Copyright • Thông tin eBook • Credit

CÂU CHUYỆN CỦA KHOA THẦN KINH: XÍCH ĐU TRÊN KHÔNG

- Xích đu trên không
- Nhím gai
- Bộ tóc giả của bố vợ
- Hot corner
- Nữ nhà văn

HIDEO OKUDA

Mộc Dịch dịch

CÂU CHUYỆN
CỦA KHOA THẦN KINH

Xích đu trên không

vitalis & NXB Thế Giới

*Khoa Thần kinh của Bệnh viện Đa khoa Irabu nằm
dưới tầng hầm mờ tối, ánh sáng bên ngoài chẳng thể
lọt vào, chỉ có thứ ánh sáng xanh lơ nhờ không mấy
thiện cảm hay đáng tin cậy.*

Xích đu trên không

1.

Đứng nhón chân trên bục nhảy cách mặt đất mười ba mét, Yamashita Kohei khẽ nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu.

Anh cầm lấy thanh xà. Thực tế nó là một cây gỗ dài nhưng anh đã quen gọi nó bằng cái tên này. Nó giống chiếc dùi để gõ chuông.

Kohei kiểm tra lại xem thanh xà đã chắc chắn hay chưa rồi đưa mắt ra xung quanh. Anh nhìn chăm chăm vào vòng giấy trước mặt. Kohei đang nhắm tới màn *Bay xé giấy*, một trong những phần trình diễn của tiết mục *Xích đu trên không*.

Haruki đứng đằng sau, đặt tay lên vai Kohei và bắt đầu đếm. “Một, hai, ba.” Như mọi khi, Haruki thì thâm bên tai Kohei và vỗ nhẹ vào vai anh. “Go! (nhảy)”

Kohei bật người khỏi bục. Gió ập lên người anh. Kohei vẽ lên không trung một hình vòng cung rồi ngoắc cả hai chân vào thanh xà. Kohei dùng đưa người. Đầu anh lao đến và chọc thủng màng giấy. Màng giấy đó rách toạc nghe đánh “roạt” một cái. Trước mắt Kohei, một người đàn ông vạm vỡ đang treo ngược trên xích đu. Người đó, không ai khác chính là bạn đỡ Uchida.

Ánh mắt họ giao nhau. “Ồ này.” Kohei chợt nghĩ. “Nhìn vào tay tôi đi chứ.”

Ngay lập tức, cánh tay Kohei được tóm chặt. Chỉ có điều bạn diễn lại nắm gần về phía cổ tay Kohei hơn.

Lại thế nữa rồi. Gần đây bọn họ toàn gặp phải lỗi như thế. Nếu cậu ta không nắm chắc phần cánh tay thì khi xoay người lại, độ cao của cả hai sẽ không cân xứng với nhau. Hơn nữa nó còn tăng gánh nặng lên các khớp.

Kohei thầm chép miệng. Một lần nữa, anh lộn trong không trung một hình vòng cung. Kohei nghe thấy tiếng cổ vũ và tiếng vỗ tay từ phía khán đài. “Chẳng thèm quan tâm xem người khác nghĩ gì.” Kohei thầm thấy bức mình vô cớ với đám người đang vỗ tay kia.

Lần này, cú bật người lại mạnh hơn mọi khi nên Kohei đã bay được về phía thanh xà. Thảo nào, anh còn nhớ rất rõ cảm giác đau nhói ở sống lưng. Bị thả rơi tự do từ trên cao và phải tính toán thời điểm rơi sao cho hợp lý để bắt được thanh xà là kỹ thuật căn bản trong nhào lộn với xích đu trên không. Chỉ cần chệch khỏi độ cao lý tưởng là sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến các bước khác.

Kohei quay trở lại bức nhảy. Anh dang rộng hai tay và tắm mình trong những tràng pháo tay vang lên không ngớt. “Cái tên Uchida kia lại phạm lỗi rồi.” Kohei cố nặn ra một nụ cười và nói với Haruki.

“Vậy ư? Tôi cũng không rõ lắm.”

“Liệu hắn có thù hằn gì với tôi không nhỉ? Đây vả hết mồ hôi hột ra chứ đùa đâu.”

Phát thanh viên thông báo tới toàn thể quan khách có mặt trong rạp “Thưa các quý vị, màn trình diễn tiếp theo sẽ là màn *Bay bịt mắt*.” “Hoan hô!” Không ngớt tiếng trầm trồ rần rần vang lên. Kohei tự mình đeo chiếc bịt mắt. Haruki đứng đằng sau lấy một tấm vải quấn thêm thành hai vòng để che mắt Kohei. Thế này thì Kohei đừng hòng nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Kohei hít một hơi thật sâu và tập trung tinh thần cao độ. Anh hình dung về màn trình diễn sắp tới của mình trong đầu. Một bức tranh tươi

đẹp hiện ra. Được lắm, rất hoàn hảo.

Haruki bắt đầu đếm ngược. Khi thấy Haruki vỗ nhẹ lên vai, Kohei liền thực hiện cú nhảy. Vòng thứ nhất, vòng thứ hai, đến vòng thứ ba Kohei bay người trong không trung. “Đỡ nào.” Kohei vươn tay về phía trước và căng người ra. Lần này, Uchida đã không tóm được tay Kohei. Thế là trong nháy mắt, Kohei rơi vào màn đêm sâu thẳm.

Anh cúi mặt xuống, hai tay chụm lại và toàn thân giãn ra. “Ồi!” Anh nghe thấy tiếng thở dài của khán giả trong khi người nẩy lên hai, ba lần trên lưới an toàn.

“Cái tên Uchida kia.” Kohei thầm nguyên rủa trong bụng.

“Anh ấy sẽ thực hiện cú nhảy thêm một lần nữa.” Giọng nói trong trẻo của MC vang vọng khắp rạp xiếc.

Cố gắng kìm nén cảm xúc tới mức tối đa, Kohei lại bước lên bục nhảy. “Anh Kohei, don’t mind (đừng bận tâm).” Haruki lạc quan động viên.

“Tôi nghĩ có lẽ anh nên cố gắng căng toàn thân thêm một chút nữa.”

“Chỉ cần vậy thôi ư? Cậu nghĩ tôi đã luyện tập mất bao nhiêu năm rồi?”

Đã mười năm kể từ khi Kohei tham gia vào Đoàn xiếc Tân Nhật Bản và cũng bảy năm Kohei làm diễn viên nhào lộn với xích đu trên không. Trong ba năm trở lại đây, anh vẫn giữ vững vị trí thứ nhất, tức là người dẫn đầu cả đội.

Thêm vào đó, anh còn là thành viên vô cùng gạo cội. Bố mẹ anh đều là diễn viên của đoàn xiếc, chính vì thế ngay từ khi sinh ra, cuộc sống của Kohei đã gắn liền với rạp xiếc rồi.

Kohei rất kỳ vọng ở màn trình diễn thứ hai này. Anh không thể chấp nhận nếu mình thất bại thêm lần nữa. Lòng tự trọng của một diễn viên xiếc chuyên nghiệp không cho phép anh để điều đó xảy ra.

Vậy nhưng, Kohei đã không thể thực hiện thành công màn *Bay bịt mắt*. Lần này, Kohei chẳng những không chạm được vào tay Uchida mà còn rơi ngay xuống lưới.

Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên anh thất bại những hai lần liên tiếp. Ở phía dưới, Kohei lườm Uchida. Từ phía đối diện của xích đu, anh có cảm giác như bị ai đó lườm lại. Mặt anh nóng phừng phừng vì giận.

Màn trình diễn *Bay bịt mắt* bị hủy vì đạo diễn sân khấu Niwa ra dấu NG^[1] trong phòng điều phối phụ.

MC buông một lời bông đùa đến là vô duyên rằng: “Đừng bắt tôi trả lại tiền cho quý vị đấy nhé!” khiến khán giả trong rạp cười rộ lên.

Kohei không quay trở lại bục nhảy, mà lui về phía sân khấu. Màn *Bay kếp* đang được trình diễn với hai xích đu. Diễn viên xiếc trẻ tuổi đang nhận được sự cổ vũ nồng nhiệt từ phía khán giả.

Kohei lấy khăn lau mồ hôi. Đầu ngón tay hơi run. Buổi công diễn ở Tokyo đã diễn ra được một tuần và đây là lần thứ năm anh rơi xuống lưới. Đó là sự sỉ nhục quá lớn đối với một diễn viên xiếc nhào lộn.

Kết thúc màn trình diễn *Xích đu trên không*, Kohei quấn khăn quanh tay. “Có là đồng nghiệp đi chẳng nữa cũng không thể tha thứ được”, anh nghĩ.

Anh tóm lấy bạn đỡ Uchida, chất vấn anh ta trong phòng thay đồ.

Uchida tròn mắt. Có nói anh ta cũng không hiểu nên Kohei đã đấm anh ta một cú như trời giáng.

Các thành viên trong đoàn xiếc vội vã xông vào can ngăn. Kohei nghiến răng kèn kẹt. “Đừng cản tôi. Mọi người đứng về phía ai vậy hả?”

Tiếng hét dữ dội và cảm xúc trong lòng Kohei dâng trào.

Mọi người nhìn Kohei với vẻ đầy bối rối.

Khoa Thần kinh của Bệnh viện Đa khoa Irabu nằm dưới tầng hầm đầu tiên của một tòa nhà có lối kiến trúc độc đáo. Quầy lễ tân và tiền sảnh sáng sủa, đẹp đẽ là vậy nhưng vừa xuống đến cầu thang, khung cảnh trái ngược hoàn toàn. Dưới đó tối om và mùi thuốc khó chịu xộc lên mũi Kohei. Sự tương phản này khiến Kohei thêm trầm uất. Đây là lần đầu tiên Kohei đến bệnh viện khám mà không phải vì những chấn thương.

Sau buổi biểu diễn, Niwa, trưởng phòng diễn xuất gọi Kohei đến văn phòng. Niwa - người từng có lần thay tã cho Kohei khi anh còn bé, là sếp trực tiếp của Kohei, kiêm luôn vai trò đạo diễn sân khấu.

Kohei những tưởng sẽ bị chì chiết nặng nề nhưng ngược lại, Niwa nói với giọng hết sức ôn tồn.

“Kohei, cháu bị đau ở đâu à? Có phải bị đau lưng không?”

“Không ạ. Có gì đâu bác.” Kohei lắc đầu.

“Thế chắc là do lao lực quá đấy.”

Eri, vợ của Kohei là thành viên trong đoàn xiếc, cũng có mặt tại đó. Eri nói với Kohei “Anh nên nghỉ ngơi một chút đi”, vẻ mặt không giấu nổi sự lo âu.

Và thế là Kohei được khuyên nên đến bệnh viện khám. Không phải khám thông thường mà là đến khám ở Khoa Thần kinh. Anh đã muốn cãi lại nhưng chẳng còn hơi sức đâu nữa. Sau khi đám Uchida, anh cảm thấy ghê tởm bản thân tội cùng. Thậm chí anh còn nhớ rất rõ cảm giác khó thở lúc đó.

Eri tiếp tục động viên anh “Chỉ đến xin vài viên thuốc cho dễ ngủ thôi mà.” Đạo này đúng là Kohei thấy hơi khó ngủ thật. Mặt anh đỏ bừng vì bị vợ nhắc nhở.

Quản lý phòng hành chính tổng hợp đã giới thiệu cho Kohei bệnh viện này. Nhiệm vụ của người quản lý là chăm sóc đời sống nói chung của

nhân viên tại địa điểm biểu diễn. Có lẽ anh ta chọn bệnh viện này cho Kohei vì nó gần rạp xiếc cũng nên.

Kohei hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa. Lập tức, một giọng nói trong trẻo cất lên. “Kính chào quý khách.” Kohei khẽ cúi chào rồi đi vào. Trong phòng, một người đàn ông béo tốt mặc áo blouse trắng ngồi xếp bằng trên ghế sofa đơn. Tuổi tác thì... Anh không chắc lắm nhưng Kohei đoán ông bác sĩ già hơn anh. Tấm bảng tên “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro” được gắn trên ngực ông ta.

“Nào, ngồi xuống, ngồi xuống đi anh bạn.” Ông bác sĩ thúc giục. Chẳng hiểu vì cớ gì lại có một cái bàn tiêm đã được chuẩn bị sẵn trước ghế bệnh nhân còn ông bác sĩ thì gõ lên đó bộp bộp. Đang yên đang lành lại tiêm á? Kohei nhúu mày, nếp nhăn hằn một vệt dài giữa trán.

“Xin hỏi... đây là Khoa Thần kinh phải không?”

“Đúng rồi.” Irabu cười ngoác miệng. “Tôi đã xem chẩn đoán sơ bộ, cậu là nhân viên văn phòng ở Shizuoka, bị mắc chứng mất ngủ nhỉ. Nếu không thể đến khám hằng ngày, cậu nên tiêm một mũi lớn ngay từ đầu luôn. Ha ha ha.”

“... Hả?” Kohei cau có nhúu mày.

“Mayumi, mau lại đây đi.”

Đáp lại ông ta, một cô y tá trẻ, rất gợi cảm xuất hiện từ phía sau tấm rèm. Trên tay cô ta cầm cái khay có một ống tiêm to như bánh hot dog.

“Ồ, chả có nhẽ lại là gây tê...”

“Không. Chỉ là tiêm vitamin thôi. Cậu thấy đấy, bổ sung vitamin là cách tốt nhất để có một giấc ngủ ngon.”

“Thật vậy ư... bác sĩ?”

Mới chỉ kịp thắc mắc đến đây, cánh tay trái của Kohei đã bị quán chặt bởi một ống cao su. Cô y tá tên Mayumi cắm phập ống tiêm vào tay

anh. “Á! Đau quá!” Kohei hét lớn. Cô y tá cúi xuống. Anh có thể nhìn thấy rõ khe ngực của cô ta. Anh còn ngửi thấy cả mùi nước hoa rất thơm nữa. Kohei nhanh chóng nhìn sang ngang. Irabu nhìn chăm chăm chỗ kim đâm vào da rất đặc chí. Nếp nhăn giữa cặp lông mày của Kohei hằn sâu như thể lấy đồng xu một yên dí chặt vào. Khám bệnh ở Tokyo là như thế này à? Anh cảm thấy lo lắng cho vốn kiến thức thông thường của mình về bệnh viện.

“Cậu đi công tác à?” Irabu quay sang nhìn Kohei và hỏi.

“Không, tôi lưu trú dài hạn ở gần đây...”

“Lưu trú dài hạn á? Thế thì cậu có thể đến bệnh viện khám hằng ngày mà. Uống phí cả mũi tiêm ban nãy của tôi.”

Irabu lẩm bẩm như nói một mình. Cô y tá dọn dẹp bàn tiêm xong, ngồi phịch xuống chiếc ghế băng trong góc phòng rồi lấy tạp chí ra đọc.

“Nào, cậu Yamashita Kohei, 32 tuổi, nhân viên văn phòng... Ngành nào thế?” Irabu mở sổ y bạ ra ghi chép.

“... Tôi là một nghệ sĩ trong đoàn xiếc, cụ thể là một diễn viên nhào lộn xích đu trên không.” Kohei khẽ đáp. “Đại thể đoàn xiếc nhưng theo cơ cấu công ty.”

Bây giờ đoàn xiếc đã trở thành một công ty cổ phần nên người huấn luyện thú và chú hề cũng đều là nhân viên văn phòng. Mọi người đều viết như vậy vào mục nghề nghiệp.

“Đoàn xiếc ư?” Irabu ngẩng mặt lên. “Đoàn xiếc tên gì thế? Các cậu biểu diễn gần đây à?” Mắt ông ta sáng rực như một đứa trẻ thấy chiếc bánh. Kohei đã quá quen với sự ngỡ ngàng như vậy của mọi người rồi.

“Đó là Đoàn xiếc Tân Nhật Bản. Chúng tôi bắt đầu diễn từ tuần trước tại sân cũ của ga Chuomachi.”

“Phải đi xem mới được.”

Ông bác sĩ nhồm dậy và lắc vai Kohei. Quá đỗi bất ngờ, Kohei không kịp phản ứng gì.

“Đi nào, đi nào. Ta đi luôn bây giờ đi.” Irabu hớn hờ đứng dậy. Ông ta cởi bỏ chiếc áo blouse trắng và thay đôi dép sandal sang đôi giày da trông có vẻ rất đắt tiền. “Đi xem xiếc là đi xem xiếc. Ôi vui quá!” Irabu hát thầm.

Kohei rất ngạc nhiên và đứng đờ theo.

“Thực ra... hôm nay là thứ hai nên chúng tôi nghỉ diễn.” Kohei rụt rè đáp.

“Đùa nhau à? Hôm nay nghỉ à?”

Irabu thất vọng thấy rõ. Cặp lông mày ông ta rũ xuống. Irabu ngồi tựa vào ghế sofa, thở dài thườn thượt.

“Ngày mai, nếu bác sĩ rảnh, tôi mời bác sĩ ghé qua xem xiếc nhé.” Kohei nói. Anh rất đồng cảm với nỗi buồn của Irabu.

“Thật không?” Irabu đứng bật dậy. “Cậu hứa rồi đấy nhé. Ngoắc tay, ngoắc tay nào.” Kohei miễn cưỡng ngoắc tay với ông ta.

“Vậy từ ngày mai tôi sẽ đến khám tận nhà cho cậu. Tiêm miễn phí cho cậu nữa.”

“Hả..?” Kohei không còn từ gì để nói. Người đàn ông này có thực sự là bác sĩ không vậy?

Anh nhìn cô y tá ngồi ở trong góc phòng. Cô ta đang hút thuốc, chẳng thèm bận tâm đến mọi chuyện xung quanh.

Thôi kệ đi. Chỉ cần kê đơn thuốc cho anh là được rồi. Kohei nghĩ cách rút lui sớm.

“Gần đây, tôi thường mất ngủ, nên tôi muốn bác sĩ kê đơn thuốc cho.”

“Không biết bao năm rồi tôi chưa đi xem xiếc đấy. Cứ nhớ nhớ sao ấy.” Irabu nheo mắt.

“Không cần kê thuốc liều mạnh đâu ạ vì bình thường tôi không hay uống thuốc lắm.”

“*Xích đu trên không* đúng là màn biểu diễn chủ chốt của rạp xiếc nhỉ.”

“Với cả, vợ tôi cũng có dặn tôi xin bác sĩ kê thêm đơn thuốc dạ dày, có được không ạ? Đường tiêu hóa gặp vấn đề cũng khổ lắm.”

“Cậu Yamashita, cậu đã được huấn luyện xiếc từ khi còn nhỏ cơ à?”

“Bác sĩ, bác sĩ có nghe tôi nói không đấy?”

“Nghe. Cậu bị mất ngủ chứ gì?”

“Đúng vậy...”

“Cậu có đi học không đấy?”

“Có chứ. Tôi tốt nghiệp đại học rồi đấy.”

Kohei bắt đầu bực mình. Đoàn xiếc hiện nay là một nơi làm việc vô cùng nổi tiếng, quá nửa những người ở bộ phận kinh doanh và bộ phận nghiệp vụ đều đã tốt nghiệp đại học. Những nghệ sĩ nhào lộn thuộc bộ phận diễn xuất, chiếm chưa đến một nửa tổng số nhân viên. Trụ sở chính nằm ở Shizuoka là tòa nhà riêng của công ty, ngoài ra còn có một số khuôn viên lớn để huấn luyện động vật. Cũng giống như một đội bóng chày chuyên nghiệp, đoàn xiếc là một loại hình kinh doanh giải trí quy mô lớn.

“Thế tại sao cậu lại làm ở đoàn xiếc?”

“Tại bố mẹ tôi đều là nhân viên ở đó. Ban đầu, tôi không thích làm công việc giống bố mẹ mình đâu, nhưng từ lúc vào đại học cho tới khi đi tìm việc, tôi thấy làm văn phòng thật nhàm chán nên đã thay đổi suy nghĩ...”

“Vận động là sở trường của cậu hả?”

“Tại vì tôi nhẹ cân đấy. Chắc là do di truyền. Nhưng vẫn có nhiều

trường hợp người không có tí kinh nghiệm nào cũng vào được đội biểu diễn. Đơn cử như vợ tôi. Cô ấy tốt nghiệp Khoa Kinh tế Gia đình của trường cao đẳng nhưng hiện cũng đang tham gia biểu diễn đi bộ trên dây và showdance.”

“Thế có khi tôi cũng làm được đấy nhỉ?” Irabu nói. Nghĩ rằng đó chỉ là câu nói đùa nên Kohei cũng xã giao đáp lại “Đương nhiên là được ạ.”

“Tóm lại vẫn cần phải tập luyện. Biểu diễn xiếc khác với bình thường ở chỗ ông có đi qua được cầu thăng bằng cách mặt đất mười mét thay vì cách năm mươi xăng-ti-mét hay không. Thế nên trước hết cần khắc phục nỗi sợ hãi rồi mới bàn đến kỹ thuật?”

“Hừm. Vậy à.”

Irabu dường như có mối quan tâm thực sự đến biểu diễn xiếc. Sau đó, ông ta lại tiếp tục làm nhảm một mình. “Nếu mình diễn xiếc cũng phải diễn màn *Xích đu trên không* mới bố.”

“Bác sĩ... Còn thuốc thì sao?”

“Thuốc á? Thuốc gì?”

“Quả nhiên ông ta chẳng thèm nghe những gì mình nói.” Kohei thở dài. Anh thuật lại rằng mình chẳng thể ngủ ngon vào buổi tối, kể chuyện anh đã mất bình tĩnh ra sao. Đến cả chuyện đánh người, hành động không đáng có của một người ở độ tuổi trưởng thành, anh cũng kể nốt.

“Vậy tôi sẽ kê thuốc ngủ và tiếp tục tiêm vitamin cho cậu.”

Irabu tủm tỉm cười. Phần thịt dưới cằm rung lên của ông ta làm Kohei nhớ tới con hà mã trong buổi biểu diễn xiếc thú đến từ Trung Phi.

“*Xích đu trên không* hả, tôi đang hồi hộp chờ đón màn biểu diễn ấy đây.”

Irabu nhìn xa xăm rồi nói y chang giọng vị du khách người Úc bị hoãn nhảy bungee sang ngày hôm sau. “Ông ta nghĩ ông ta làm được sao?”

Thật không thể tin được.” Kohei trầm nghĩ nhưng cũng không buồn hỏi lại.

“Hẹn gặp cậu ngày mai.”

Irabu giơ tay lên chào tạm biệt. Kohei cũng vẫy tay chào lại.

Anh ra khỏi phòng khám và lên tầng một. Từ một bên cửa sổ, ánh mặt trời chói chang chiếu vào khiến anh thấy như quay trở về với hiện thực. Kohei véo má mình. Hóa ra đây không phải giấc mơ.

Trở về “nhà”, anh thấy vợ mình - Eri đang chơi với Yosuke - cậu con trai ba tuổi của họ. “Nhà” anh nói ở đây là một ngôi nhà di động nằm trong khu vực biểu diễn mà các thành viên của đoàn xiếc đang sinh sống nên thường được gọi tắt như vậy. Công ty bố trí rất nhiều chiếc ở phía sau cái rạp khổng lồ.

“Ăn trưa ở nhà hàng Denny’s^[2] anh nhé?” Vợ anh nói. Kohei nhất trí ngay vì họ đã thống nhất với nhau rằng vào ngày nghỉ, cả hai sẽ được giải phóng khỏi việc nhà.

Trong một năm có đến bốn mươi tuần anh phải sống cuộc sống đi biểu diễn lưu động. Ở trong “nhà” có đầy đủ mọi thứ từ bếp tới bồn tắm. Nó giống hệt như một mái nhà thực thụ. Kohei từ bé đã sống ở đây, rồi lớn lên và đi học cũng tại nơi đây. Thế nên anh từng nghĩ vườn nhà nào cũng có hươu cao cổ và ngựa vằn. Anh chẳng nhớ nổi mình đã chuyển trường bao nhiêu lần nữa. Cứ khoảng hai tháng anh lại phải nói lời tạm biệt với những người bạn vừa mới làm quen. Vì vậy những đứa trẻ trong rạp xiếc đều trở thành anh em và giữa họ có sự gắn kết bền chặt như người thân. Họ trở thành những người bạn tri kỷ suốt đời của nhau.

Mới đây, phía sau khán đài của rạp xiếc đã có sự thay đổi lớn. Đó là sự xuất hiện của gia đình hạt nhân giống như xã hội Nhật Bản thu nhỏ.

Các cặp vợ chồng sống ở khách sạn và chung cư theo tuần tăng lên, nếu có con họ sẽ lựa chọn đi công tác một mình. Những thành viên trẻ đi bằng xe riêng và thích ăn ngoài. Trưởng đoàn trở thành giám đốc, người học việc gọi là thực tập sinh. Họ bắt đầu mở rộng việc tuyển dụng nhân viên, và một phần nhỏ trong số đó sẽ sinh sống ở “nhà” như Kohei. Toàn bộ tổ chức của rạp xiếc được hiện đại hóa và cuối cùng được cá nhân hóa.

Đặc biệt ở Đoàn xiếc Tân Nhật Bản này, mùa thu năm nay đã có cuộc cải tổ cơ cấu tổ chức trên diện rộng. Đội đóng thế gặp tình cảnh tài chính khó khăn được thu nạp và hoan nghênh với vai trò diễn viên xiếc.

Người mới ngày càng nhiều, thậm chí còn kết bè kết phái trong đoàn.

“Ngày xưa, hồi còn trẻ anh cũng ra gì lắm mà.” Vợ anh thường trêu chọc anh như vậy nhưng quả nhiên, Kohei vẫn là con người truyền thống. Anh không cho rằng mọi sự hợp lý hóa đều tốt.

“Bố gọi điện đó anh. Bố bảo muốn gặp Yosuke nên kỳ nghỉ tới vợ chồng mình đưa con về gặp ông nhé.” Eri nói.

“Anh không thích. Sáng đi tối về phiên chết được.”

Bố mẹ anh sống xa nơi này và hiện đang làm việc ở văn phòng trụ sở chính. Bố từng là người huấn luyện gấu nhưng bây giờ lại cúi đầu vào máy tính làm công việc bàn giấy. Bố thuộc tuýp người sẽ thay đổi nếu thế giới thay đổi.

Vợ chồng Kohei cùng con trai, ba người rời khỏi khuôn viên của đoàn xiếc. Bước qua vách ngăn ni-lông, Kohei thấy chú hươu cao cổ đang thò mặt ra vô tư lự. Kohei vô cùng yêu thích khung cảnh này của rạp xiếc.

Viết tắt của No Good hay Not Good, nghĩa là hỏng, không tốt hoặc chưa đạt yêu cầu.

[\[2\]](#) Chuối của hàng gia đình ăn nhanh của Mỹ.

2.

9 giờ sáng ngày hôm sau Irabu xuất hiện. Cậu nhân viên trẻ đang trong ca trực đi tới chỗ Kohei thông báo “Chủ nhiệm, có bác sĩ tới gặp anh đấy ạ.”

“Hình như ông ấy đến đây để thăm bệnh. Có cả y tá đi cùng.”

Ông ta đến thật sao? Lại còn từ sớm tinh mơ như thế này.

Kohei thử ra ngoài xem thực hư thế nào thì thấy Irabu đi tới từ cửa chính, vẫy tay gọi “Cậu Yamashita!” Một chiếc Porsche màu xanh nõn chuối đang đỗ ở phía sau. “Cậu đang tập luyện trước buổi biểu diễn hả? Nếu được cho tôi tham gia với.”

Trông ông ta vui đến mức như muốn được lưu giữ lại trong những tấm ảnh. Cái gì mà “cho tôi tham gia với” chứ?

“Nhưng phải tiêm xong đã.” Ông ta vỗ vào chiếc cặp “bộp, bộp”. Nghe thấy vậy, Kohei sững sờ không nói lên lời.

Anh được tiêm tại phòng y tế. Cô y tá đi cùng mặc chiếc quần ôm sát họa tiết da báo nóng bỏng chứ không phải bộ blouse trắng. Còn Irabu thì khoác trên mình bộ quần áo thể thao. Đúng là một cặp khó hiểu.

Cậu nhóc Yosuke chạy đến đứng bên cạnh Irabu và quan sát chiếc kim tiêm chuẩn bị được tiêm cho bố mình. Nhưng khi thấy cô y tá vẻ mặt nghiêm nghị nói “Nào, tới lượt con”, cậu nhóc lập tức ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Vì không thể đuổi họ về nên Kohei đành mời họ vào bên trong rạp. Anh đưa cho Irabu chiếc xe đạp một bánh. Với thứ này anh sẽ không lo Irabu bị chấn thương.

Ở bên trong, đám thực tập sinh đang tập với *Xích đu trên không*. Họ là những người mới vào đoàn. Họ vừa lo sắp xếp đồ trên sân khấu, bán hàng lại vừa phấn đấu trở thành một thành viên chính thức trong đội biểu diễn.

“Rạp to đấy nhỉ. Liệu có to bằng nhà tập đa năng không?” Irabu nhìn vào bên trong và trầm trồ khen.

“Năm nay vừa sửa sang, thay mới lại đó. Chí ít cũng phải hoành tráng ngang ngửa mấy rạp lớn như Kinoshita hay Kigure.”

Rất nhiều công ty trong ngành xiếc bị đào thải, chỉ những công ty biết đổi mới, hiện đại hóa mới trụ vững. Đoàn xiếc Tân Nhật Bản là đoàn thứ năm trong tổng số năm đoàn xiếc lớn còn duy trì cho đến ngày nay.

Trông thấy Kohei, tất cả nhân viên đều cúi chào. Anh đáp lại với giọng điệu của cấp trên “Chào các cậu.”

Bất chợt nhìn lên trên, Kohei thấy Uchida - bạn đỡ trong tiết mục *Xích đu trên không* đang đu người trên chiếc xích đu chính giữa. Anh ta bằng tuổi Kohei, vốn là diễn viên biểu diễn nghệ thuật mạo hiểm. Ban đầu công việc chính của anh ta là bộ môn xe đạp nhưng từ tháng trước trở đi Uchida đảm nhiệm luôn cả tiết mục *Xích đu trên không* này nữa. Có vẻ Kohei chỉ coi chuyện luyện tập với Uchida như luyện với đám diễn viên trẻ.

“Cái loại chỉ biết đi bắt chước.” Kohei bắt đầu nảy ra cái ý nghĩ đó. Anh cảm thấy như mình bị xâm phạm lãnh thổ.

Hôm trước, giữa họ đã xảy ra xích mích nên không khí lúc này có vẻ khó xử. “Chào cậu.” Kohei cất tiếng. Uchida cũng đáp lại bằng vẻ mặt

không biểu lộ cảm xúc “Chào anh.”

“Chủ nhiệm, hai vị đi cùng anh là ai vậy ạ?” Một người trẻ ghé sát tai Kohei hỏi.

“À, họ là...”

Nói đến đây Kohei liếc mắt nhìn. Đúng lúc này anh thấy Irabu đang leo lên chiếc thang gấp.

“Bác sĩ đang làm cái gì thế?” Kohei hốt hoảng kêu toáng lên.

“Quả nhiên, *Xích đu trên không* thật tuyệtttttt!” Irabu kéo dài giọng.

“Không được đâu. Lỡ ông ngã ra đấy thì sao?”

“Yên tâm, yên tâm. Tôi cũng nhẹ cân mà.”

Nói phét. Ít cũng phải 100 cân chứ ở đó mà nhẹ.

Chiếc thang nhôm oằn xuống như cánh cung. Có tiếng “kin kít” phát ra. Trong lúc mọi người còn đang đứng hình, Irabu đã leo lên bục nhảy. Một thực tập sinh ở trên đó đã nhường chỗ cho ông ta.

“Ô, trên này cao hơn tôi nghĩ đấy.”

Đương nhiên là vậy rồi. Nó cao ngang với tòa nhà ba tầng cơ mà.

Kohei cuống cuống lao tới xem làm cách nào để đưa ông ta xuống. Với người không có kinh nghiệm, việc leo xuống thang cực kỳ nguy hiểm.

“Bác sĩ, đến nước này ông cứ nhảy xuống cho tôi. Lúc rơi xuống lưới, ông chỉ cần ngửa cầm lên còn lại hãy thả lỏng toàn bộ cơ thể. Tiếp đất từ hông rồi đến lưng chứ không phải chân nhé. Sau đó...”

Irabu đã bám tay vào thanh xà.

“Đồ ngốc. Đừng có nói ra những chuyện như thế chứ.”

Cậu thực tập sinh mới mười mấy tuổi vẫn đang ngoan ngoãn nghe lời Irabu. “Tôi nên nhảy vào thời điểm nào?” Cậu ta thành thật trả lời một mạch cả câu hỏi.

“Này, ngăn ông ta lại.”

“Tôi nhảy đây.”

Irabu chăm chú nhìn về phía trước rồi nhảy khỏi bụi bật nhảy không chút do dự.

“Thôi xong!” Kohei vò đầu bứt tai.

Irabu đu xà rồi xoay người thành hình vòng cung. Uchida theo phản xạ cố bắt sao cho đúng thời điểm.

“Không được đâu, cậu đừng bắt lấy ông ta! Cả hai sẽ ngã đấy.”

Thế nhưng Irabu đã rơi xuống trước khi anh kịp lao người đi. Cũng tại béo quá nên tay ông ta không giữ nổi thanh xà.

Irabu rơi xuống tấm lưới. May cho ông ta là mông đáp xuống trước. Có lẽ do mông là phần nặng nhất trên cơ thể Irabu nên mới may mắn không hề hấn gì.

Không biết thế nào là rơi thụ động nên Irabu bật nhảy lên như lò xo.

“Ồi”, “Oái.” Irabu réo lên những tiếng kỳ quặc.

Đội thực tập sinh nhìn Irabu như nhìn loài động vật lạ, mắt chữ a mồm chữ o chẳng nói lên lời.

“Cậu Yamashita, tôi làm lại lần nữa nhé.”

“Ông đang nói cái quái gì vậy?”

“Vui mà, vui mà”

“Không được.”

Khi Kohei trợn mắt lên thì thấy Irabu đang bấu môi như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Irabu ngồi ở hàng đầu tiên khu vực gần sân khấu để xem màn biểu diễn bắt đầu lúc mười một giờ trưa. Mặc cho Kohei khuyên ngồi ở hàng

ghế khán giả dễ xem hơn nhưng Irabu vẫn khẳng khái không chịu và nói ngồi trước thích hơn, y chang đứa trẻ đòi ngồi trên ghế trước ô tô vậy.

Trong tiết mục có mời khán giả lên sân khấu, Irabu xung phong lên đầu tiên và cùng chơi với chú hề. Đúng ra Sakura - người trong đoàn xiếc đang ở hàng ghế khán giả sẽ lên chơi. Ban đầu chú hề còn ngỡ ngàng trước Irabu nhưng sau đó đã mau chóng làm quen với bầu không khí mới. Khi rút về phía sau sân khấu, cậu ta hỏi Kohei “Người đó là do chủ nhiệm gài vào à?” Bởi vì trông bác sĩ rất nghiêm túc nên mọi người cho rằng đây là chiêu trò của rạp xiếc.

“Mai gặp lại nhé.” Buổi biểu diễn kết thúc, Irabu bước vào phòng nghỉ và chào mọi người. “Lại tới nữa ư?” Kohei thầm tự hỏi.

“Bác sĩ, ông không cần đến bệnh viện à?”

“Ừ, không sao đâu. Tôi bảo lễ tân chuyển hết sang Khoa Nội rồi.”

Kohei cạn lời. Anh đã thử véo má mình xem đây có phải mơ không.

Trong thời gian biểu diễn, cô y tá chỉ ngắm nhìn con báo bị nhốt vào cũi phía sau rạp. Eri bảo với chồng “Có vẻ cô ấy thích nó anh ạ.” Cô ta cũng là người Kohei thấy rất khó hiểu.

Nhân tiện trong show diễn ngày hôm nay, Kohei lại thất bại ở tiết mục *Xích đu trên không*. Anh bị rơi xuống ở động tác bay móc chân rất cơ bản. Anh cũng không xoay người được, chỉ làm động tác ngoắc hai chân vào xà, đứng đưa rồi nắm lấy cánh tay của người đỡ.

Đương nhiên lỗi là do Uchida. Kohei đã chạm ánh mắt Uchida nên càng chắc chắn hơn. Anh ta nhăn nhó chừng như cũng khó xử.

Sau khi rơi xuống lưới, Niwa đã yêu cầu Kohei chuyển sang vai hỗ trợ. Nhiệm vụ bay chính, tất cả được giao lại cho Haruki ở vị trí thứ hai.

Kohei cố gắng trấn tĩnh bản thân. Với cương vị một chủ nhiệm, anh

không thể có những hành động ảnh hưởng đến cả nhóm. Anh cũng tự kiểm điểm lại mình. Kohei nghĩ có thể nguyên nhân là từ phía anh. Nhưng anh không cho đó là sự thật bởi vì anh vẫn luôn trình diễn bằng kỹ thuật như mọi khi.

Anh đã nhiều lần thử luyện tập cùng với Niwa, người vốn trước đây từng trong vai trò bạn đỡ.

Và tất cả những lần đó đều thành công. Nghĩ vậy, Kohei không ngăn được sự ấm ách ngày một lớn lên trong anh. Chỉ có thể là do Uchida muốn chơi khăm anh mà thôi.

“Có thể đổi bạn đỡ giùm cháu được không?” Kohei quả quyết đề đạt với Niwa.

“Không được. Chúng ta đã phải vất vả lắm mới có được đội hình chính thức đó chứ cháu tưởng dễ à.”

Niwa lập tức khước từ. Cũng giống như người bắt bóng trong môn bóng chày, có thể nói bạn đỡ có vai trò rất quan trọng và được ví như “người vợ”, vị trí máu chốt của màn biểu diễn.

“Thôi thì bác đổi khi đến phần biểu diễn của cháu vậy?”

“Kohei này, bác xin cháu đấy. Cháu biết rất rõ đâu thể làm thế được. Đổi người giữa chừng sẽ khiến show diễn bị gián đoạn mất.”

“Trong lúc đó, chúng ta có thể tiếp nối bằng màn xiếc hề. Màn *Bay xé giấy* và *Bay bịt mắt* là phần trình diễn được chờ đợi nhất nên bác kéo dài thời gian một chút là được mà?”

Niwa chống cằm, trầm tư suy nghĩ gì đó.

“Kohei, dạo này cháu bị cái gì vậy. Trước đây cháu là thủ lĩnh luôn xung phong đi đầu, kết nối cả đội giúp bác cơ mà. Tại sao bây giờ cháu lại bắn súng vào mặt hồ đang yên ả thế?”

“Bác cứ nói quá chứ cháu có làm cái gì rối lên đâu.” Kohei tức tối

phản bác lại. “Hơn nữa kết nối cả đội mà làm gì khi gần đây công việc kết thúc, mỗi người lại phân tán một ngả.”

“Ồ thì hết giờ làm việc, đi đâu làm gì là quyền tự do của mỗi người. Đành chịu thôi.”

“Uchida còn chẳng đến ‘nhà’ luôn ấy.”

“Thì bởi Uchida vốn là người Tokyo chứ sao? Trong lúc đoàn biểu diễn ở Tokyo, cậu ta đi đi về về nhà riêng là lẽ đương nhiên.”

“Thế thì ít nhất bác cũng nên bắt mấy đứa trẻ tuổi còn độc thân đến ‘nhà’ để luyện tập chứ.”

“Đó cũng là tự do của mỗi người. Vì buổi công diễn sẽ kéo dài hai tháng nên thời gian cá nhân rất cần thiết đấy.”

“Ngày xưa có như vậy đâu.” Kohei vẫn ngồi nguyên trên ghế, vươn vai đáp.

“Sao cháu cứ nói chuyện như ông cụ vậy.”

“Mang theo cả trẻ con tới chỗ làm việc chắc chỉ có mỗi gia đình chúng ta thôi.”

“Thời thế đổi thay. Lẽ ra cháu phải hiểu điều đó hơn ai hết chứ. Những thứ như cơ sở vật chất hay phúc lợi xã hội, chúng ta đều bị tụt lại phía sau rồi. Chúng ta phải cải tổ mới theo kịp các công ty lớn có máu mặt được. Hơn nữa, sau này, hợp đồng ký kết với những tài năng ngoài đoàn xiếc ngày càng tăng đồng nghĩa với việc quốc tế hóa trở nên vô cùng quan trọng và cần thiết. Tóm lại thói xưa, nếp cũ cũng chỉ đến một giới hạn nào đó mà thôi.”

“Cháu cổ hủ lắm nhỉ.” Kohei nói vẻ hơi tự ti.

“Vì sắp tới cháu sẽ là trưởng phòng trình diễn nhiệm kỳ mới, nên hãy suy nghĩ cẩn thận một chút cho bác nhờ. Hãy có một cuộc nói chuyện thẳng thắn với Uchida và xin lỗi cậu ta thật chân thành về chuyện ngày

hôm kia nữa.”

Kohei im lặng, nhăn nhó.

“À mà, cháu đã nói chuyện với bác sĩ chưa?”

“Rồi ạ. Cháu được kê đơn thuốc ngủ thôi.”

“Không phải...” Niwa có vẻ như muốn nói thêm điều gì. “Cháu không nghe theo tư vấn của bác sĩ à?”

“Tư vấn ấy ạ? Nó là gì thế bác?”

Niwa trầm tư: “Không, không có gì đâu” và chấm dứt câu chuyện một cách khó hiểu.

Kohei nhún vai, ra khỏi văn phòng. Rạp xiếc đắm mình trong ánh chiều tà, được nhuộm bởi một màu cam rực rỡ. Ngay bên cạnh là đàn hươu cao cổ đang ung dung gặm cỏ khô.

Haruki chạy lên phía trước. “Này Haruki, qua nhà tôi ăn tối chứ?” Kohei cất tiếng.

“Xin lỗi nhé, hôm nay tôi có hẹn trước rồi.”

Cậu ta xua tay, nhăn nhó trong chốc lát. Thái độ có vẻ xa cách, gượng gạo.

Kohei thấy hơi nghi ngờ, bèn dõi theo hướng cậu ta chạy thì thấy Haruki leo lên chiếc xe gia đình của Uchida đang đậu ở bãi đỗ xe. Bên trong xe đã có nhiều người ngồi. Kohei lập tức hiểu ra đây chính là nhóm những người trẻ tới từ đội đóng thế.

Kohei chợt vỡ lẽ. Thì ra Uchida đã rủ Haruki đi ăn tối. Hoặc là mời cậu ta về nhà riêng và tiếp đãi những món ăn gia đình vợ anh ta nấu.

Anh quá sốc. Vậy mà anh lại không được mời.

“Này, có phải tao đã làm gì sai không nhỉ?” Anh hỏi mấy con hươu

cao cổ.

Đám hương cao cổ tặng anh một cái liếc mắt, ợ một tiếng thật to, rồi tiếp tục nhai cỏ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên hôm sau Irabu lại xuất hiện. Ông ta mặc một bộ đồ thể thao của Chanel. Không ngờ ngoài đời thật cũng có bộ quần áo kiểu này.

Đầu tiên, anh bị lôi ra tiêm. Irabu nói rằng mỗi ngày đều đặn tiêm một mũi vitamin sẽ cho hiệu quả ngay thôi nên anh chẳng còn cách nào khác ngoài việc làm theo răm rắp.

Cậu con trai Yosuke vô cùng hứng thú, cậu nhóc đứng cạnh Irabu, căng mắt ra nhìn chòng chọc. Tuy nhiên, khi mọi thứ xong xuôi, cậu nhóc lẩn ngay đi mất bởi vì cô y tá tay cầm theo ống tiêm mặt đằng đằng sát khí đuổi theo sau.

“Tối qua tôi đã suy nghĩ một chút. Màn *Xích đu trên không* ấy mà, sự kết hợp với nhau quan trọng hơn là kỹ thuật. Nếu so sánh với tiết mục *Nhào lộn trên không* hẳn là kỹ thuật sẽ không khó bằng.”

Vừa xem luyện tập, Irabu vừa thông thả nói. Có vẻ như ông ta cũng có tí hiểu biết. Hiển nhiên màn biểu diễn *Xích đu trên không* là tinh hoa của đoàn xiếc, những kỹ thuật nhào lộn và biểu diễn solo cân bằng cần mất rất nhiều thời gian mới có thể học được.

“Hôm qua lỡ bị trượt tay mất tiêu, nhưng hôm nay tôi sẽ xát kỹ nhựa thông vào tay cho khỏi trượt.”

Kohei có hơi giật mình. “... Bác sĩ vẫn có hứng thú à?”

“Đúng thế. Cái gì làm nửa vời đều không tốt mà.”

Còn chưa nói dứt câu, Irabu đã leo ngay lên thang. “Ồi ối...” Cánh tay Irabu vươn ra khua khua trong không khí.

Chẳng còn cách nào khác, ông ta bèn bám vào sợi dây cứu hộ. Nhờ

nó, dù rơi xuống chỗ nào chẳng nữa cũng có thể tránh khỏi chấn thương.

Kohei cũng bước lên bục nhảy. Anh tự hỏi bản thân tại sao lại mơ hồ hồ hồ kết hợp với ông bác sĩ kia thế này. Irabu đúng là gã không bình thường nhưng anh cũng không có ý muốn chống đối. Ông ta chỉ khiến anh tò mò.

“Bác sĩ, ông có thể lộn nhào được không?” Kohei hỏi.

“Không, đời nào tôi làm được.”

“Đương nhiên rồi.” Anh lẩm bẩm trong miệng. Cái thân hình to béo núc ních đó đến hít xà ngang còn khó chứ đừng nói đến lộn ngược.

“Bình thường sẽ treo hai chân vào thanh xà, treo ngược người sau đó bay lên, nhưng riêng bác sĩ có thể đu cột bằng tay. Không cần phải bay người lên đâu. Hãy đừng đưa vài lần như một con lắc, sau đó quay trở lại vị trí ban đầu.”

“Gì chứ? Không bay người lên là sao?”

“Từ đầu đã không làm được rồi còn gì?”

Anh trao tận tay thanh xà cho Irabu lúc này đang xì mặt ra. Irabu hỏi “Được chưa?” và ngay khi anh đáp “Xin mời”, ông ta lập tức bay khỏi bục nhảy.

“Yahooooo.” Irabu đu người hỗn nhiên như đứa trẻ mới lớn.

Kohei chợt nhận ra mình đã chủ quan để ông bác sĩ này tận dụng thời cơ. Trước đây, anh từng tổ chức sự kiện nhảy bungee, mười người thì cả mười đều không dám nhảy. Thế mà ông ta vẫn đang lèo nhèo hỏi lại anh “Bay được chưa?” Irabu đúng là một gã hết thuốc chữa.

Ông ta là người quyết đoán ư? Chẳng phải người bình thường sẽ do dự không dám nhảy hay sao?

Irabu đu đưa ba lần, rồi quay trở lại bục nhảy.

Điều này cũng khiến Kohei giật mình. Bởi vì đa số những người mới

bắt đầu đều căng thẳng, lực để dùng đưa người mất dần và phần nhiều sẽ không thể quay lại bực nhảy. Có thể bằng quyết tâm hùng hực kia, Irabu đã vượt qua những bất lợi về cân nặng và sức mạnh cơ bắp cũng nên.

“Này này, tôi hoàn toàn có thể bay người lên được, cho tôi nhảy đi.”

“Không, cái đó...” Kohei ngắc ngứ. Tuy vậy, anh cũng nảy sinh hứng thú muốn xem ông ta sẽ làm thế nào.

Anh thử đi hỏi Uchida lúc này đang ở khu vực trung tâm.

“Cậu có thể đỡ được tối đa bao nhiêu cân?”

“Hừm, bạn diễn phối hợp với tôi thường nặng trên dưới sáu mươi cân. Tôi chưa đỡ ai nặng hơn thế bao giờ.”

“Bác sĩ, ông nặng bao nhiêu cân vậy?”

“Khoảng bảy mươi cân gì đó thôi.”

Ông ta thản nhiên nói trong khi nòng cầm lúc la lúc lắc. Kohei vờ như không nghe thấy.

“Được thôi, làm thử nào.”

Vì Uchida đã nói vậy nên Kohei quyết định cho ông bác sĩ bay. Không biết từ lúc nào nhân viên trong đoàn đã tới xem rất đông.

“Bác sĩ, ngay sau khi ông bay tới vị trí cao nhất, không cần thực hiện động tác quay lại đâu, cứ như vậy mà rơi xuống nhé. Trước đó, hãy duỗi thẳng cánh tay để người đỡ nắm được.”

“Ok, tôi hiểu rồi.” Ông ta đáp tỉnh queo.

Kohei bắt đầu căn thời điểm rồi đẩy lưng Irabu. Ngay sau đó, Irabu bị đẩy ra xa bằng một lực đẩy vừa đủ không thừa đi đâu cả. Ông ta vẽ lên một đường cong đẹp đẽ vào không trung.

Chẳng lẽ, người đàn ông này, không phải người bình thường? Kohei

căng mắt ra nhìn.

Nhưng anh đã đánh giá quá cao ông ta rồi. Irabu vươn tay ra khá chậm vì vậy Uchida đã không thể bắt được ông ta.

“Á!” Irabu hét lên với cái giọng như một nhân vật nữ trong phim cổ trang rồi rơi xuống lưới. Lập tức, cả người ông ta bật lên như một trái bóng.

Những người đứng xem cười ồ lên. Nhờ béo tròn múp míp nên dù có thất bại ông ta vẫn có thể trở thành thứ hay ho cho mọi người giải trí.

Irabu vừa bước khỏi sân khấu, Niwa đã xuýt xoa “Một người nghiệp dư hiếm gặp đấy. Tôi có cảm giác bác sĩ đã quảng sự căng thẳng cũng như tâm lý sợ hãi đi đâu mất rồi.”

Nghe những lời ấy, Kohei cảm thấy như hiểu được Irabu đôi chút.

“Điếc không sợ súng,” không phải dửng cảm mà là không biết nên không thấy sợ. Irabu chắc chắn là như thế. Vì ông ta chẳng may suy nghĩ bất cứ điều gì.

“Nếu lần này thành công, hãy cho tôi diễn ở buổi biểu diễn thật nhé.” Irabu nở một nụ cười đắc ý. Kohei đã nghĩ biết đâu đấy. Gì chứ riêng người đàn ông này, không cần làm những động tác nhào lộn, có lẽ chỉ cần bay trên không cũng trở thành một màn biểu diễn đáng xem.

Irabu tiếp tục thử thách trò đi thăng bằng trên dây nhưng chẳng khả quan hơn là bao. Hiển nhiên ông ta không có cảm giác cân bằng cơ bản. Ông ta chẳng đi được quá năm xen-ti-mét. Đến lần thứ hai, ông ta rơi xuống rồi lộn nhào một cái.

“Người này có sự khác biệt cực lớn giữa hai khía cạnh tinh thần và thể chất nhỉ...”

Niwa vừa vân vê cằm vừa lẩm bẩm.

Ngày hôm đó, Kohei nghỉ diễn màn *Xích đu trên không*. Đây là mệnh lệnh của Niwa. Vì không muốn mất mặt thêm nữa, anh chỉ biết im lặng và tuân theo.

Thay vào đó Kohei đảm nhận tiết mục *Thăng bằng trên ghế* được thêm vào chương trình. Đặt tấm ván lên khúc gỗ tròn dài, sau đó chất bảy chiếc ghế gỗ lên trên, người nghệ sĩ trồng cây chuối ở trên đỉnh, đây là màn biểu diễn nghệ thuật có độ khó rất cao.

Tiết mục thành công rực rỡ và Kohei đắm mình trong những tiếng hò reo nhiệt liệt của khán giả. Được Haruki khen “Đúng là anh Kohei có khác” khiến Kohei phấn chấn lên rất nhiều.

Dĩ nhiên rồi, mình là con Át chủ bài của phòng trình diễn cơ mà. Người khác không có cửa giành tiết mục này với mình.

Trời nhập nhoạng tối, Kohei đến thăm căn hộ cho thuê ngắn hạn mà nhóm diễn viên trẻ thuê chung. Anh đã mang đến đồ ăn Eri nấu kèm theo cả thùng bia lon. Kohei nghĩ anh nên tạo mối quan hệ tốt đẹp với những người mới vào này trước vẫn hơn. Người đã có thâm niên trong đoàn như anh không khéo đang bị coi là một người khó gần.

Đám thanh niên vô cùng bất ngờ với sự ghé thăm của sếp. Họ vội vội vàng vàng định dọn dẹp căn phòng vô cùng bừa bộn.

“Được rồi, được rồi. Không việc gì đâu.” Kohei cười trấn an rồi cũng ngồi xếp bằng trên chiếu Nhật.

Anh nhìn khắp một lượt thấy cậu nào cậu nấy mặt búng ra sữa. Thậm chí có người còn chưa đầy hai mươi tuổi.

“Chắc mọi người đã quen với công việc rồi nhỉ.” Kohei vừa nhìn đám thanh niên một lượt, vừa nói. “Có chỗ nào không hiểu, các cậu đừng ngại, cứ hỏi thẳng tôi nhé.”

“Vâng”, “Đã rõ ạ.” Họ rối rít đáp lại.

Chẳng hiểu sao bầu không khí lúc này vô cùng gượng gạo. Chắc hẳn là do cách nói chuyện cứng nhắc của Kohei.

“Đồ ăn vợ tôi nấu đấy. Các cậu ăn đi nhé. Các cậu dùng bữa xong rồi à? Nhưng mà còn trẻ nên chắc ăn bao nhiêu cũng hết ấy chứ, nhỉ?”

Tuy đã cố gắng tạo ra bầu không khí thoải mái nhưng vẫn phản tác dụng vì anh toàn nói những câu nhàm chán, không khác gì mấy lão già. Đám thanh niên vẫn rất căng thẳng. Xem nào, phải tìm ra một chủ đề nào khác hay hơn...

“Mấy đứa có bạn gái chưa?”

Vừa dứt lời Kohei đã thấy hối hận. Chẳng khác nào một ông bác già nua đang “hỏi thăm” các cháu. Lại còn hỏi một cách đường đột, vô duyên nữa.

“Đám chúng tôi ấy mà, hồi bằng tuổi các cậu cũng ra gì và này nọ phết đấy.”

Kohei bất giác giơ ngón tay út^[1] lên nhưng ngay lập tức mặt mũi đỏ lựng. Không được rồi. Không những anh chẳng thể khiến họ trái lòng mà còn làm cho tình hình trở nên tệ hại hơn.

Không khí im lặng kéo dài. Chỉ có tiếng tivi đang chiếu chương trình ca nhạc vang lên rộn rã.

“Tất cả các cậu đều được mời đến nhà Uchida rồi chứ gì?” Tại sao mình lại đi hỏi cái câu ngớ ngẩn như thế nhỉ?

“À, thực ra là... vì có vẻ anh ta rất được đám thanh niên trẻ các cậu yêu mến, có đúng không?” Nói được một câu mà Kohei toát hết cả mồ hôi.

“... Vâng, bọn em đã đến đó chơi một lần.”

Một trong số đó trả lời với thái độ cảnh giác. Kohei nhìn vào mắt cậu ta thì cậu ta càng lúc càng bối rối hơn.

“Anh ta là một người tốt. Nhưng với tư cách người đỡ thì còn thiếu

kỹ năng. Một khi được giao cho vai trò bạn đỡ trong màn *Xích đu trên không*, dù có bất cứ chuyện gì cũng phải dồn hết tâm sức đỡ bạn diễn. Nếu bạn diễn rơi xuống, đó là lỗi của người đỡ. Nếu không nghĩ được như vậy thì không thể đảm đương công việc. Nói thế nào nhỉ, không được phép để chuyện đó xảy ra ấy...”

Tại sao chuyện lại thành ra như vậy? Kohei không hề cố ý xúc phạm người khác. Thế này có khác nào lão thủ trưởng cổ hủ đến để nói xấu đối thủ với người mới vào đầu.

Mấy cậu thanh niên trẻ tuổi đều khó xử, chỉ biết cúi đầu lảng tránh không đáp. Sự im lặng thật đáng sợ, Kohei đành phải nói một mình. Anh còn giảng giải là một thành viên của đoàn xiếc, mọi người cần phải có tinh thần ra sao.

Họ giải tán trong chưa đầy ba mươi phút như thể chạy trốn. Trên đường về nhà, Kohei cảm thấy căm ghét bản thân tột độ.

Chắc hẳn lúc này, họ đang rêu rao về cuộc nói chuyện ban nãy. Kiểu như “Hắn nghĩ hắn là ai?” Nghĩ đến đó thôi Kohei muốn hét lên thật lớn. Kohei sắp trở thành nhân vật nổi bật, là đề tài bàn tán ở đoàn xiếc - trong chính ngôi nhà anh đã được sinh ra và lớn lên.

^[1] Một cử chỉ của người Nhật, mang ý nghĩa ngầm công khai với bạn bè rằng “Tôi có người yêu”.

3.

Irabu chính xác đã trở thành thực tập sinh đặc biệt trước khi buổi diễn bắt đầu. Hằng ngày ông ta đều lái xe Porsche đến.

Kể cả có là một bác sĩ đi chẳng nữa chuyện này cũng không phải một điều bình thường gì cho cam. Thử nghĩ đến lúc tai nạn xảy ra xem, vốn dĩ người ngoài đâu được phép tham gia vào các buổi luyện tập. Trước nay làm gì có tiền lệ đó. Ấy vậy mà, Niwa, người chịu trách nhiệm chính tại hiện trường chỉ cười và đứng xem.

“Ha ha ha, quá xuất sắc. Đúng là bác sĩ điều trị chính của Kohei có khác.”

Từ lúc nào ông ta lại trở thành bác sĩ điều trị chính kia chứ?

Xung quanh cũng chẳng có dị nghị gì. Họ đối xử với Irabu cứ như thể ông ta đã là người của đoàn xiếc rồi. Thậm chí có thực tập sinh còn nghĩ ông ta là chú hề mới đến nữa.

Trong lúc đó, cô y tá đứng hút thuốc trước lồng báo và ngắm nhìn con báo không rời mắt.

“Chỉ còn một chút nữa thôi tôi cũng sẽ trở thành diễn viên xiếc lành nghề cho coi.”

Irabu đã quá quen với việc bị ngã lên ngã xuống, cười toe toét. Chuyện không còn là một trò đùa nữa rồi. Chỉ thiếu chút nữa thôi là ông ta có thể thực hiện kỹ thuật cơ bản như xoay vòng và bay qua bay lại.

Tất nhiên, chuyện này đối với người bình thường cũng chẳng có gì

hiếm gặp. Đây là kỹ thuật nếu bạn có gan làm thì nghệ sĩ trong giới showbiz cũng chỉ cần ba ngày luyện tập là có thể xuất hiện trong chương trình *Tìm kiếm tài năng* được rồi. Nhưng tình hình của Irabu lại hoàn toàn khác. Trình độ của ông ta thuộc kiểu chỉ cần con gấu đẩy xe nôl là đã thành tiết mục có nhiều người đến vây xem.

Bạn đỡ Uchida cũng hợp tác với ông bác sĩ thấy rõ. Mọi người trầm trồ: “Hoàn toàn không cần bất cứ sức lực dư thừa nào.” Niwa hưởng ứng và còn giải thích thêm.

“Lúc cứu người đang chết đuối cũng thế. Nếu bị níu xuống, không phải cả hai sẽ cùng bị chìm sao? Vì bác sĩ Irabu không làm vậy nên dễ cứu là chuyện đương nhiên. Bác sĩ không phải người dễ hoảng loạn. Nói nhờ thể chất khác thường thì đúng hơn là do năng lực nhỉ.”

“Ê hê hê.” Irabu gãi đầu nhưng vẫn đầy đắc ý. Chắc ông ta nghĩ mình được khen đây.

Theo dõi Irabu tập luyện, Kohei cũng muốn tập theo. Nếu là luyện tập trước mặt Niwa và đàn em chắc Uchida chẳng dám có ý đồ gì xấu đâu. Uchida chỉ để lộ tâm địa xấu xa vào đúng buổi trình diễn khi mọi thứ nhốn nháo nhất mà thôi.

“Nào, tôi sẽ cho mọi người thấy làm mẫu là thế nào.” Kohei vừa nói vừa bước lên bục nhảy.

Anh ước lượng vị trí rồi nắm lấy thanh xà. Anh nhảy khỏi dàn khung, rồi dùng đưa người. Được một vòng, hai vòng, anh liếc nhìn Uchida ở vị trí trung tâm. Kohei xác định thời điểm thích hợp. Anh ngoắc hai chân sẵn sàng tư thế. Sau đó chỉ cần bay người qua là được.

Khi hai chiếc xích đu giao nhau, Kohei sẽ thả hai chân ra. Mặt anh hướng lên trên. Anh tá hỏa.

Còn xa mới tới được vị trí vàng. Cánh tay Uchida vươn ra về phía

Kohei nhưng vẫn còn cách những năm mươi xen-ti-mét.

Tay Kohei chém vào lớp không khí còn cơ thể anh rơi ngược trở lại. Kohei vội vã xoay người để đáp lưới bằng lưng. Do bạn đỡ không bắt được nên Kohei đã bật nhảy lên hai, ba lần trên lưới. Anh thần thờ nhìn Uchida còn Uchida vẫn treo ngược người, nhìn xuống Kohei bằng biểu cảm cứng ngắc.

Máu dồn xuống quá nhanh khiến Kohei hoa cả mắt. Không cái nhục nào bằng cái nhục này. Anh đã bị bẽ mặt trước bao nhiêu con mắt của các thành viên trong đoàn xiếc.

Kohei cau có bò xuống khỏi lưới. Thật không còn mặt mũi nào. Đành phải ngậm miệng cho qua chuyện thôi.

Kohei bắt gặp ánh mắt của ông bác Niwa. Ánh nhìn bối rối vừa như là lo lắng, vừa như thấy tội nghiệp thay cho anh.

Không nổi đóa lên sao? Đã đến nước này, chẳng phải bác ấy nên loại ngay Uchida khỏi đội hay sao?

Anh tiếp tục nhìn sang Haruki. Cậu ta liếc mắt nhìn chỗ khác bằng bộ mặt tái mét. Thấy lạ anh quay ra nhìn mọi người.

Mãi tới bây giờ Kohei mới nhận ra. Tất cả mọi người đều im lặng không hé một lời. Đám người trẻ không một ai dám nhìn Kohei. Một bầu không khí đầy sự thương hại.

Lần này, Kohei thấy xây xẩm mặt mày. Rốt cuộc là chuyện gì vậy. Chẳng hiểu gì sất. Dù đã cố gắng nghĩ ra lý do nhưng dường như đầu óc anh chẳng hề hoạt động.

“Chẹp chẹp chẹp.” Irabu chặc lưới, ngoắc ngoắc ngón tay trở như thế nói với người ngoài. “Yamashita cậu bị cong lưng rồi. Để tôi làm mẫu cho.”

Nói cái gì vậy? Cái lão a-ma-tơ này.

“A, giận rồi à? Tôi đùa đấy. Ha ha ha.”

“Tôi đi vệ sinh một chút...” Nói xong mấy lời thoái thác mà ai cũng biết đấy là gì, Kohei rút khỏi hội trường. Trán anh ướt đầm mồ hôi.

Anh bước vào lối đi dẫn tới chuồng chú hươu cao cổ và ngồi xuống mớ cỏ khô. Hai tay anh xoa xoa mặt cố lấy lại bình tĩnh.

Chẳng lẽ mình bị mọi người tẩy chay? Kohei sinh nghi. Người mới tăng lên đồng nghĩa với lứa tuổi trung bình của nhóm biểu diễn giảm xuống. Diễn viên nhào lộn ba mươi hai tuổi đã không được coi là trẻ nữa. Muốn anh nghĩ việc ư?

Không phải. Nếu đúng như vậy thì chắc chắn bác Niwa sẽ phải nói chuyện này rõ ràng với Kohei. Bác ấy không phải một người xấu xa như vậy.

Hay Uchida đang âm mưu điều gì? Anh ta định kết bè kết cánh, biến những người mới thành đồng minh của mình để nhắm tới chiếc ghế giám đốc sân khấu nhiệm kỳ tiếp theo ư? Đúng là điên rồ. Nhưng Kohei nhanh chóng lắc đầu quây quậy. Tương lai gì nữa ở một đoàn xiếc nhỏ xíu thế này.

Vậy thì vì cái gì? Có uẩn khúc gì ở đây?

Kohei thở dài thườn thượt. Trong đầu anh giờ là một mớ hỗn độn, anh không thể xâu chuỗi cũng như nắm bắt được việc gì.

Tuy nhiên có một điều Kohei chắc như đinh đóng cột đó là Uchida đã cho thấy thái độ cự tuyệt rõ ràng. Thế mà mọi người lại chẳng thêm nói gì.

“Á há há!”

Từ chỗ này, Kohei vẫn có thể nghe thấy cái giọng the thé của Irabu phát ra từ trong rạp. Nó giúp giải tỏa bầu không khí căng thẳng và mọi người cùng cười ồ lên theo.

Ông ta lại vừa làm gì vậy? Đúng là kẻ vô tâm vô tính. Mà tại sao người ngoài lại vào được tận trong đây. Không biết giữ ý là gì à?

Chú hươu cao cổ cúi đầu xuống làm vương vãi đám cỏ khô đang nhai lên đầu Kohei.

“Làm gì đấy con này!” Kohei vòng tay ra quàng qua đầu nó. Chú hươu không hề phản kháng lại, miệng vẫn nhồm nhoàm nhai. Kohei đã quen với chú hươu chín tuổi này từ khi nó mới cao hai mét. Anh có cảm giác chỉ mình chú hươu cao cổ này là bạn của mình.

Sân khấu ngày hôm đó, Kohei lại tham gia vào màn biểu diễn *Xích đu trên không*. Anh không hề nhượng bộ. Anh ra quân với tinh thần, khí thế hùng hục. Còn trò gì thì giờ nốt ra đi. Niwa bối rối, giọng thều thào: “Cháu làm ơn nghĩ cho khán giả giùm bác cái coi.”

Và Kohei lại thất bại. Cũng giống với lúc tập luyện, tay anh còn cách Uchida một khoảng năm mươi xen-ti-mét. Kohei đã rất sốc. Anh rời khỏi sân khấu giữa chừng và thở dài đánh thượt. Liệu có phải cái xích đu vị trí trung tâm của người đỡ đang treo ngược mình ở kia vốn dĩ được đặt ở quá xa hay không?

Bên trong rạp xiếc có một giàn giáo, trên trần có lắp dây an toàn và xích đu. Lễ nào đã có kẻ đứng trên đó di chuyển xích đu trung tâm ra xa khi Kohei biểu diễn.

Kohei vừa dùng tay che ánh đèn vừa nhìn chằm chằm. Trên trần là những người xuất thân từ diễn viên đóng thế vào rạp xiếc cùng đợt với Uchida.

Vậy là đã rõ. Rõ ràng là âm mưu của đám tạo phản đây mà. Bọn chúng đang cố gắng hất cẳng anh khỏi đoàn xiếc.

Ngay lập tức Kohei bèn nói điều này với bác Niwa thì bị hỏi ngược lại

“Này Kohei, cháu chắc chứ?” và bị ngó lom lom vào mặt.

“Sao có thể làm chuyện đó trong suốt buổi trình diễn được. Có tài thánh mới di chuyển được vị trí của xích đu đã được lắp cố định cùng với diễn viên bê đỡ bên trên.”

“Không đâu bác. Ai chứ bọn họ thì dễ lắm.”

“Quá lắm rồi đấy Kohei. Đây là mệnh lệnh. Cháu hãy tạm rút khỏi đội *Xích đu trên không* đi.”

“Bác nghe cháu nói này, đó là chiêu trò của mấy thằng Uchida đấy. Cháu quyết không bỏ qua đâu.”

“Ôi Kohei!” Không hiểu sao bác Niwa lại ôm lấy vai Kohei và xoa nhẹ ra chiều vỗ về.

Tối đến, sau bữa cơm, Eri gợi ý rằng Kohei có lẽ nên nghỉ ngơi.

“Hay ba người chúng ta tuần sau đi Hawaii đi, anh nhỉ? Kể từ khi sinh Yosuke, chẳng phải chưa một lần nào cả nhà ta đi du lịch mà không vướng bận công việc hay sao? Em đã hỏi bác Niwa, bác ấy bảo anh xin nghỉ một tuần cũng được đấy.”

Eri vừa rửa bát đĩa ở bồn rửa vừa nói với giọng vui vẻ.

“Không được. Làm sao chúng ta có thể nghỉ trong khi cả đoàn đang công diễn được?”

“Bởi vì số lượng thành viên trong đoàn tăng lên, nên bác Niwa đã quyết định chúng ta sẽ làm việc luân phiên để mọi người có thể được nghỉ ngơi kể cả trong lúc công diễn. Bác ấy còn bảo nếu chủ nhiệm Kohei xin nghỉ trước thì mấy đứa trẻ tuổi mới dám xin nghỉ theo.”

“Thế chứ gì? Nhưng bây giờ, đây không thích nghỉ.”

“Tại sao cơ chứ?”

Kohei không đáp lại mà mở báo ra đọc. Nếu không có mình, Uchida sẽ trở thành đội trưởng. Đám Haruki khả năng cao cũng sẽ hòa vào với

anh ta cho xem.

“Ôi, em muốn đi Hawaii lắm í.” Eri nũng nịu.

“Em nghĩ sao về Uchida?” Kohei hỏi.

“Anh Uchida ấy hả? Em nghĩ anh ấy là người tốt. Mặc dù hơi ít nói nhưng rất chăm chỉ làm việc.”

“Người tốt á?” Kohei sôi máu. “Cô không thấy tôi bị rơi biết bao lần rồi à? Tất cả là cố tình đấy!”

“... Anh Kohei, em có thể nói điều em đang suy nghĩ không?” Eri lấy tờ báo từ tay Kohei rồi gấp nó lại. Cô ngồi xuống trước bàn. “Em nghĩ anh nên cởi mở với mọi người một chút sẽ tốt hơn.”

“Là sao cơ?”

“Em cũng cảm nhận được điều này từ trước đó rồi. Anh quá đề cao tinh thần cảnh giác. Anh còn để ý người khác quá kỹ nữa.”

“Này, cô đừng nói như thể tôi là người đa nghi vậy chứ. Tôi chỉ thận trọng mà thôi. Với cả, thân thiết quá chắc gì đã tốt.”

“Điều đó... em thấy việc kết thân với mọi người rất quan trọng. Bây giờ, công ty càng ngày càng mở rộng quy mô nên chúng ta cần mở lòng để có thể tiếp nhận mọi thứ mới mẻ. Đại loại là thế...”

“Ý cô tôi là người hẹp hòi hả?” Kohei bĩu môi nói.

“Không phải vậy. Giá như anh có được một phần phóng khoáng của bác sĩ Irabu thì tốt biết mấy. Em nghĩ như vậy đó.”

“Irabu á? Tại sao cô lại nhắc đến tên của lão bác sĩ chữa bệnh thần kinh đó?”

“Em cũng không biết nữa. Tự nhiên nó lóe lên thôi.”

Gương mặt của Irabu hiện ra trong đầu Kohei. Cả cái cảm núng na núng nính toàn thật là thật của ông ta nữa.

“Gã bác sĩ đó kỳ lạ lắm. Lớn đầu rồi còn trốn việc ở bệnh viện. Lại còn định đầu quân vào đoàn xiếc này đây.”

“Kỳ lạ thật nhưng bác sĩ Irabu rất được mọi người yêu mến. Ai ai cũng mong ngóng bác sĩ đến đây.”

“Tại họ thấy ông ta mặc cười thôi. Đúng là ca hiếm gặp.”

“Nhưng ông ấy chắc là tuýp người giúp ta cảm thấy được xoa dịu, vỗ về đấy.”

“Xoa dịu với chả vỗ về. Cái gã béo tròn như quả bóng đó ấy hả? Không phải vậy đâu. Chỉ là nếu những gã kỳ cục như Irabu vẫn vô tư sống thì người bình thường như chúng ta sẽ ổn thôi.”

“Như thế cũng được mà. Em nghĩ khiến người khác cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm là một đức tính vô cùng quan trọng.”

“Cô im đi. Gì thì gì tôi cũng không xin nghỉ phép đâu.”

Kohei dựa lưng lên ghế, ngồi vắt chéo hai chân. Eri mím chặt môi, cố gắng nhẫn nhịn.

“À mà này...” Kohei châm điếu thuốc hỏi với lại. “... Có phải trong công ty người ta đang bàn tán mấy chuyện đại loại như sẽ hất cẳng tôi khỏi những buổi biểu diễn không?”

“Hả?” Eri nhăn mặt lại. “Không đâu. Sao có chuyện đó được.”

Kohei nhả khói lên trần nhà rồi nhìn chòng chọc vào Eri lúc này đang im lặng. Chắc chắn cô lại đang nghĩ đến chuyện khuyên anh rút về hậu trường, làm mấy việc văn phòng lặt vặt ở trụ sở chính vì tương lai của Yosuke đây mà.

“Gì vậy. Muốn nói gì thì cô nói luôn ra đi.”

“Không có.”

Hút được ba hơi Kohei bèn dập điếu thuốc đi. Chắc chắn ông bác Niwa đã gợi ý cho Eri về việc nghỉ phép này. Chẳng bù cho ngày xưa, bác

ấy suốt ngày lèo nhèo “Bác xin cháu đó, đừng có nghỉ nhé.” Bây giờ thì ngược lại hoàn toàn. Anh không còn là thằng có thể trông cậy được nữa sao?

Màn trình diễn với xích đu của Irabu chỉ còn một chút nữa sẽ chạm mốc thành công. Uchida đã bắt được ông ta. Anh ta đã có thể đỡ lấy cơ thể to béo núc ních trên một trăm cân của gã bác sĩ. Màn bay người ra đỡ cũng thật ngoạn mục và đẹp mắt.

Cho nên đúng ra đây không phải sự tiến bộ của Irabu mà là của Uchida. Uchida đã nắm bắt được bí quyết đỡ Irabu béo ị to ngang ngửa hai diễn viên nhào lộn thông thường.

Lần đầu tiên Uchida đỡ được Irabu, mọi người “ồ” lên đầy ngạc nhiên. Trong khán phòng rộ lên những tiếng vỗ tay tán thưởng và những tiếng cười mãn nguyện.

Chỉ có điều lúc xoay trở lại dường như khá khó khăn. Sau khi đung đưa một vòng, Irabu buông tay ra, xoay một trăm tám mươi độ trong không trung và nhảy lại về chiếc xích đu như ban đầu, nhưng do béo quá nên cơ thể của ông ta đã không nghe theo ý chủ.

“Bác sĩ, ông chỉ quay cổ không thì ăn thua sao được?”

Đến bước này, Niwa nhiệt tình hướng dẫn.

“Kỳ lạ nhỉ, theo hình dung của tôi thì xoay được cả người cơ đấy.”

Chỉ riêng nỗ lực quay mỗi cái cổ của Irabu thôi cũng có tác dụng gây cười.

Irabu bay trên không trung chẳng khác nào một con cá voi xuất hiện trên mặt biển. Kohei đã ngộ ra như vậy. Màn trình diễn này giống hệt như xem cá voi. Bảo sao mọi người đổ xô đến xem ông ta biểu diễn.

“Này, Kohei. Để bác sĩ Irabu tham gia show diễn chính có khi lại được của nó ấy chứ nhỉ?” Niwa hớn hờ nói. “Không thực hiện được màn

xoay về cũng không sao, chỉ cần dùng đưa một vòng đã đủ làm khán giả thích thú rồi.”

“Bác không đùa đấy chứ? Ông ta có phải người trong đoàn đâu ạ?” Kohei tròn mắt sửng sốt.

“Thì ký hợp đồng là được chứ gì. Tất nhiên đóng cả bảo hiểm nữa.”

Kohei lắc đầu quây quây. Mặc dù anh là người đã đưa Irabu đến đây nhưng cách giải quyết đó thật không bình thường. Thế mà chẳng ai buồn thắc mắc tại sao Irabu lại có mặt ở đây nữa.

Sau khi tiêm xong, Kohei bèn bắt chuyện với Irabu.

“Bác sĩ, ông quả là một con người xuất chúng.”

“Nhưng tôi bảo tôi sẽ tiêm là y như rằng ai nấy đều bỏ chạy hết.”

“Chuyện đó thì đương nhiên rồi.” Kohei cười méo mó.

Irabu dường như có sở thích tiêm thuốc. Khoảnh khắc kim tiêm đâm vào da cũng là lúc đôi mắt của ông ta vụt sáng bất thường. Kohei dường như đã ổn hơn. Anh quyết định coi gã bác sĩ là thứ sinh vật kỳ dị.

“Còn hậu trường phía rạp xiếc thì sao ạ?”

“Ồ, vui lắm. Mọi người đều rất tử tế. Giống như một đại gia đình vậy.”

Bác sĩ cắn một miếng rõ to chiếc bánh bao được mang ra cùng với tách trà, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói. Ông ta ăn luôn cả phần bánh của cô y tá.

“Ngày trước đúng là như vậy, nhưng giờ thì... thế nào nhỉ... Ừm, đã chia bè chia phái, lại còn tìm cách trù dập, hãm hại nhau nữa.”

“Hừm... Vậy cơ á?” Irabu có vẻ vẫn chưa no nên Kohei đã đưa cả hộp bánh cho ông ta.

“Bác sĩ nghĩ sao về Uchida, bạn đỡ ấy?”

Dù sao Irabu cũng là người ngoài cuộc nên Kohei buột miệng hỏi

như vậy.

“Lúc biểu diễn với tôi, anh ta đã không đỡ lấy tôi phải không? Là cố tình đấy.”

“Thế à. Nóng quá! Cậu ta cho biết bao người rớt lưới rồi không biết nữa.”

“Hả?”

“Bảo sao tôi cứ thấy kỳ kỳ.” Mặt Irabu đỏ phừng. “Phải cố gắng lắm tôi mới nhảy qua được vậy mà hôm qua tôi lại bị chơi xỏ.”

“À không, cái đó...”

“Khi tôi thực hiện động tác quay lại, nếu cậu ta đẩy cao hơn chút nữa có phải tốt không...”

“Bác sĩ, nói thế thì oan cho anh ta quá. Trường hợp của bác sĩ, Uchida đã cố gắng hết sức để bắt được bác sĩ đó ạ.”

“... Thế á?”

“Vâng, đúng thế.”

Đúng là đồ vô ơn. Mặc dù Kohei chẳng muốn bênh vực Uchida nhưng anh sẽ không đánh đồng mọi việc.

“Vấn đề là trường hợp của tôi đây này. Bác sĩ đã nhìn thấy nhiều lần rồi đúng không, sự cố trên sân khấu ấy. Lại còn ngay trong buổi biểu diễn chính thức nữa chứ. Không biết do ai đã thay đổi vị trí của chiếc xích đu hay do biên độ xoay quá nhỏ nhưng tôi cảm thấy anh ta chẳng hề muốn đỡ tôi.”

“Không rõ thế nào nhỉ.” Irabu với tay lấy chiếc bánh bao.

“Thực sự, không thể tin nổi tay chúng tôi đã cách nhau tận năm mươi xen-ti-mét.”

“Hừm... vậy à?” Irabu vẫn nhồm nhoàm.

“Đây rõ ràng là một âm mưu. Đám người nghiệp dư kia đang cố gắng hất cẳng tôi ra khỏi đoàn xiếc.”

“Hừm..” Ông ta chẳng buồn trả lời. Quanh miệng vẫn còn dính nhân đậu đỏ.

“Bác sĩ có nghe tôi nói gì không đấy?”

“Xin lỗi, cậu nói gì cơ?”

Kohei thở dài. Vì anh đã muốn nghe câu trả lời nên Irabu đành thùng thảng đáp.

“Cậu nói là âm mưu đúng không? Thế thì quay phim lại và chia bằng chứng ra đi.”

Irabu thản nhiên như không. Kohei vội ngẩng mặt lên. Đúng rồi, thế là đã có cách. Tại sao anh lại không nghĩ ra chứ.

Ngày mai, anh vẫn sẽ bắt cặp với Uchida. Hãy để Eri quay lại màn tiểu xảo của đám người đó.

“Nếu quay, cậu nhớ quay cả tôi nữa nhé. Đám người ở Khoa Phẫu thuật Thần kinh của bệnh viện không tin tôi. Tôi đã nói với bọn họ rằng tôi mà bay được á, tôi sẽ phẫu thuật hết cả lũ. Nhất định phải quay lại cho bọn họ xem mới được.”

Irabu phồng mũi, nắm chặt bàn tay. Nghe chẳng có vẻ gì là ông ta đang nói đùa.

Irabu đã ăn hết sạch bánh bao. “Vì vận động nhiều nên tôi phải ăn nhiều thôi.” Ông ta tỉnh queo giải thích. Kohei đang nghĩ không biết cô y tá đi đâu mất rồi thì qua ô cửa sổ, anh thấy cô ta đang đứng hút thuốc trước chuồng báo. Bây giờ Kohei mới để ý đến bộ quần áo cô ta đang mặc cũng có họa tiết da báo. Không tin nổi vào mắt mình nhưng anh đành bấm bụng dặn lòng bác sĩ cũng có trăm kiểu bác sĩ...

Con báo hoa Hyota đang nhìn loài người với đại diện là một phụ nữ

trẻ bằng đôi mắt đờ đẫn. Nó còn chẳng buồn nhe nanh ra làm gì cho mệt.

4.

Eri tròn trĩnh mắt ngạc nhiên. Cô từ chối.

“Em không thích làm mấy trò gián điệp như vậy đâu, anh biết mà.”

“Xin em đó, anh cần bằng chứng khách quan. Chỉ nói miệng thì chẳng ai tin anh cả.”

Kohei vỗ hai tay lên bàn, đầu cúi xuống, năn nỉ cầu xin Eri.

“Tại sao lại phải làm vậy với đồng nghiệp cơ chứ?”

“Anh là người nói câu ấy mới đúng. Chính anh ta là nguồn cơn gây ra mâu thuẫn này mà.”

“Anh Kohei này, sao anh không thử một lần nói chuyện thẳng thắn với Uchida và mọi người xem sao. Em nghĩ quan trọng là ta cần giải quyết mọi hiểu lầm.”

“Anh biết. Chính vì thế lại càng cần phải quay video để họ phải công nhận những gì họ đã làm.”

Eri bĩu môi khi Kohei ép cô phải làm việc cô không muốn. “Em không biết đâu đấy.” Eri lẩm bẩm. Biết là bất hòa dằng dặc nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, Kohei nghĩ. Nếu không bóp mủ ra khỏi cái chân đau, nó sẽ mãi mãi không khỏi được.

Kohei đã yêu cầu Niwa cho phép biểu diễn màn *Xích đu trên không*.

“Kohei, đi Hawaii đi, đi đi mà.” Niwa cố tình xì mặt và khẽ xoa vai Kohei. “Công việc không phải tất cả. Dành thời gian cho gia đình cũng rất quan trọng đấy.”

“Tại sao bác lại muốn cháu nghỉ phép đến vậy? Có chuyện gì phải không, bác Niwa?”

Kohei hoài nghi. Những giọt mồ hôi lấm tấm xuất hiện trên trán bác Niwa.

“Chuyện gì là chuyện gì. Bác chỉ lo cho sức khỏe của cháu mà thôi.”

“Cháu đã cảm cúm lần nào chưa? Cháu vẫn sẽ tham gia show diễn như mọi khi, bác đừng cản.”

Nói rồi, Kohei lấy bút tự viết tên mình vào danh sách những người tham gia. Và đương nhiên là viết vào dòng đầu tiên bởi anh là đội trưởng mà.

Ngày hôm đó, Kohei đã tham gia rất nhiều tiết mục. Mở màn là tiết mục nhào lộn bánh xe cách mặt đất mười mét, sau đó là biểu diễn nghệ thuật trên mô tô, màn trống người giữ thăng bằng cùng Eri. Dù bình thường Kohei sẽ để cho đám đàn em biểu diễn tất cả những màn đó.

Vì nếu chỉ ngồi yên một chỗ, anh không thể bình tĩnh được. Anh lao đầu vào biểu diễn để thoát khỏi những bận rộn trong đầu bởi màn *Xích đu trên không*.

Cuối cùng tiết mục biểu diễn *Xích đu trên không* được mong đợi nhất cũng đến. MC giới thiệu các nghệ sĩ tham gia. Các nghệ sĩ tấp mình trong ánh đèn spotlight của sân khấu. Tên Kohei được xướng lên cuối cùng. Chỉ mình bộ trang phục của anh được trang trí đường viền màu đỏ.

Kohei nhìn xuống dưới để kiểm tra xem Eri đã sẵn sàng quay video chưa. Riêng hôm nay, Kohei lại hy vọng tiết mục sẽ thất bại. Anh nghĩ đây sẽ là lần cuối cùng anh chịu nhục trước mặt mọi người.

Đám thanh niên lần lượt biểu diễn các động tác bay lượn trên không. Kohei dõi mắt về phía bục nhảy. Uchida hoàn toàn không thay đổi tư thế.

Kohei ngược nhìn lên giàn giáo nơi cố định chiếc xích đu. Đội chuẩn bị đạo cụ biểu diễn gồm hai người. Họ đều từng là diễn viên đóng thế. Anh hừ mũi cười khinh, thâm suy tính trong đầu: “Tao sẽ không để chúng mày muốn làm gì thì làm đâu.”

Cuối cùng cũng đến lượt Kohei. Anh bắt lấy thanh xà từ Haruki và căn thời điểm thích hợp. Uchida ở vị trí trung tâm có vẻ bối rối. Trông anh ta như có điều muốn nói.

Kohei lấy đà, bật lên khỏi bục nhảy và xoay người. Âm nhạc từ loa bắt đầu vang lên những tiết tấu nhanh và mạnh đến nỗi muốn rung cả màng nhĩ. Hai chân Kohei móc vào xà và cơ thể anh treo ngược trên không.

Kohei rướn phần thân trên lên. Uchida đã chìa tay ra từ xích đu trung tâm. Kohei thả chân ra và bay trên không trung.

Lần này anh cách Uchida những một mét chứ không phải năm mươi xen-ti-mét nữa.

Kohei nhìn Uchida. Anh cau có ra mặt.

Kohei thả người rơi xuống. Người anh nảy bật lên trên lưới. Khán giả “ồ” lên. MC bối rối đến cạn lời. Ánh đèn chiếu vào Kohei đi theo từng chuyển động của anh. Anh cũng đáp trả bằng cách dang rộng hai tay.

Sau đó, Kohei trèo xuống khỏi lưới rồi chạy lại chỗ Eri.

Giọng đây hưng phấn, anh hỏi “Lúc này em đã quay chưa vậy?”

“Em quay rồi.” Eri mặt tái xanh, khẽ gật đầu.

“Thế nào, so với bọn Haruki, hoàn toàn khác biệt đúng không?”

“Vâng... hoàn toàn khác biệt.”

Đấy nhìn xem, không ngoài dự đoán. Kohei giật máy quay từ tay Eri. Ra hiệu cho Niwa đang đeo bộ đàm điều khiển đi vào phòng nghỉ giải lao. Eri cũng đi theo sau.

“Kohei, cháu cứ bình tĩnh.” Niwa vừa đuổi theo vừa nói. “Có lẽ cháu

sẽ thấy sốc đấy.”

“Không hề, sốc gì đâu chứ. Cháu biết tổng chuyện bọn Uchida ghét cháu rồi.”

“Không phải chuyện đó...”

Trong phòng nghỉ, Kohei cho phát lại đoạn video vừa quay. Eri và Niwa chẳng buồn xem. Màn hình điện thoại to cỡ lá bài đang phát lại hình ảnh đu dây vừa nãy.

Kohei cứ nghĩ ống kính chĩa vào Uchida, nhưng không, nó đang quay Kohei.

Quay tôi phỏng có ích gì? Kohei vừa dứt lời đã thấy video chạy đến cảnh anh bay trên không.

Cái gì đây? Ngay lập tức anh không thể giải thích nổi chuyện gì đã xảy ra. Đây là mình sao?

Kohei tua lại đoạn video rồi xem lại lần nữa. Lần này, anh không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Nhìn đi nhìn lại, đây đúng là anh chứ không phải ai khác. Anh đang leo lên xích đu với bộ dạng không khác gì một con kangaroo với phần lưng hơi cong. Thậm chí khi anh đu, xích đu cũng chẳng dừng đưa.

“Cái này không phải cứ nói là sửa được ngay. Càng để ý đến lỗi, ngược lại càng khó khắc phục khuyết điểm hơn...”

Niwa nói đầy cảm thông.

“Lúc đầu, bác cứ nghĩ cháu tự nhận thức được điều đó rồi nhưng hình như không phải vậy. Bác tính chỉ ra lỗi sai cho cháu nhưng nói không khéo lại sợ làm cháu tổn thương cho nên...”

Nhớ ra rồi. Đã có lần Niwa hỏi Kohei “Cháu bị đau lưng à?” Rồi cả bác sĩ Irabu cũng từng nói anh “con lưng”. Vậy mà anh chẳng may may nghĩ ngờ. Kohei đã bị cong lưng khi nhảy ở bậc.

Ánh mắt xót xa của đám đàn em khi Kohei rơi xuống lưới. Kohei có cảm giác như sờ vào vết thương đang sưng tấy. Từng chút, từng chút ký ức hiện lên trong đầu Kohei, anh thực sự thấy xấu hổ. Mặt anh nóng râm ran. Đây quả là một cú sốc lớn đối với anh.

“Từ bao giờ vậy?” Kohei hỏi.

“Từ buổi công diễn ở Tokyo, sau khi Uchida đỡ cháu, lưng cháu đã có dấu hiệu hơi còng, đánh đu cũng không được xa nữa...” Niwa đặt tay lên vai Kohei và nói. “Đừng quá lo lắng. Cháu vẫn là số một. Khi diễn cặp với bác trong tiết mục *Xích đu trên không*, cháu đã làm rất tốt. Tóm lại, nào cháu vô thức đưa ra mệnh lệnh cự tuyệt khi phải cặp với bạn diễn mới.”

Lần này, mặt Kohei cắt không còn giọt máu. Anh tự hỏi mình đã hành xử quá đáng với Uchida đến thế nào. Anh đúng là hèn mạt.

“Từ ngày xưa, bác đã được tiền bối bảo cho biết rồi. Nó gọi là “động tác lau sàn của nhà sư”. Vì tư thế trông giống nhau mà. Nói cách khác, không chỉ riêng mình cháu mới thế đâu, Kohei. Trước đó cũng có nhiều người như vậy rồi.”

Kohei ngồi thừ xuống ghế sofa. Hai bàn tay che đi khuôn mặt. Anh chán ghét chính bản thân mình.

“Nào, chuẩn bị đến màn cuối rồi. Bác đi nhé. Kohei không cần ra cũng được.” Niwa nói.

Eri không nói gì, lặng lẽ vuốt má Kohei. Thế rồi hai người cùng rời khỏi phòng.

“Lau sàn của nhà sư” ư? Kohei lẩm bẩm. Lẽ nào những tiền bối có tính cách giống Kohei đều mắc căn bệnh này?

Hồi còn nhỏ, cuộc sống của anh là những chuỗi ngày chuyển trường liên tiếp. Có khi vừa mới thân thiết được với đám bạn, anh đã buộc phải nói lời tạm biệt sau hai tháng. Vì không muốn chịu đựng thêm những nỗi

buồn nên chẳng biết từ lúc nào, anh bắt đầu tự dựng lên cho mình một rào cản. Anh tránh xa các mối quan hệ mới.

Anh cũng luôn trong trạng thái phòng vệ. Chỉ vì là con nhà xiếc nên anh bỗng trở thành của hiếm, nhiều lúc còn bị cà khịa nữa. Nếu có đứa trẻ con nhà xiếc nào bị bắt nạt, anh luôn xông lên trả thù. Ý thức về những người cùng một nhà càng mạnh mẽ, anh lại càng cảnh giác hơn với bên ngoài.

Có lẽ, Kohei đã tự khép mình lại. Dù muốn làm thân đây nhưng anh lại quyết không đến gần người khác. Bởi vì anh không quen kết bạn với nhiều người.

Đúng lúc này, cánh cửa bật mở. “Ô, hóa ra cậu ở đây.” Irabu thò mặt vào cùng với cô y tá mặt mũi phì nộn. Xó xỉnh nào trong rạp xiếc hai người này cũng vào được.

“Hôm nay, tôi sẽ tham gia tiết mục *Xích đu trên không* phần hai đấy.” Irabu khoái chí nói. “Ông Niwa đã mua bảo hiểm cho tôi rồi. Tôi cũng tự mình chuẩn bị trang phục để mang đến đây nữa.” Thế rồi ông ta mở cặp lấy ra bộ trang phục họa tiết da báo.

Kohei nhảy bổ ra phía cửa sổ và nhìn chuồng báo.

Chú báo Hyota vẫn bình an vô sự. Lúc này Kohei mới dám thả lỏng cơ thể.

“Trước tiên ta hãy tiêm một mũi đã nhỉ.” Kohei vẫn được tiêm vitamin như thường lệ.

Yosuke không biết từ đâu xuất hiện và đang nhìn chăm chăm vào anh.

“Bác sĩ ơi, lúc nhỏ bác sĩ là đứa trẻ như thế nào?” Kohei bất giác hỏi.

“Hồi còn nhỏ ấy hả? Tôi là một đứa trẻ bình thường.”

Ông ta chỉ toàn nói điều. Ai mà tin được chứ.

“Ở trường tiểu học của bác sĩ, có con của nghệ sĩ nào tới và chỉ học trong thời gian ngắn không?”

“Hình như không. Vì tôi học trường tư mà.”

Ồ, ra là một cậu ấm.

“Hình như tôi bị mắc bệnh sợ hãi quá dẫn đến cong lưng đấy.” Kohei vừa nói vừa xoa xoa vết kim tiêm. “Tôi không thể mở lòng với mọi người.”

“Cũng có vài bạn nữ sau khi về nước chuyển đến trường tôi.”

“Nếu bạn ấy đến từ một gia đình nhỏ thì không sao chứ hề là gia đình lớn, thì đột nhiên tôi lại thấy lo lắng...”

“Bởi vì bị ảnh hưởng của phương Tây, nên họ rất kiêu căng hợm hĩnh.”

“Có tên gọi cụ thể cho căn bệnh như thế này không, bác sĩ?”

“Mọi người đều vào hòa với nhau để bắt nạt. Còn bôi cả kem dưỡng ẩm vào hộp bánh sandwich nữa.”

“Bác sĩ, ông hãy nghiêm túc lắng nghe lúc người khác nói cho tôi nhờ.” Kohei cất giọng đáng thương.

Yosuke đang chơi trò trốn tìm với cô y tá. Nước mũi thằng bé chảy ròng ròng nên anh gọi con lại rồi rút khăn giấy ra định lau mũi cho thằng bé.

“Xì mũi nào.”

Nghe Kohei nói vậy, thằng bé liền xì mũi. Trông thấy thế, Kohei chợt nhận ra.

Thằng bé dành trọn niềm tin vào bố mình nên nó đã có thể dùng hết sức để xì mũi.

Việc bắt đỡ bạn diễn trong *Xích đu trên không* chắc cũng vậy. Điều quan trọng là phải vô lo vô nghĩ và Irabu chính là một ví dụ điển hình.

“Nhân tiện, cậu Yamashita, chứng mất ngủ sao rồi?” Irabu hỏi.

“Nhờ uống thuốc nên tôi đã ngủ được...”

“Xin lỗi nhé. Đơn thuốc tôi đã kê cho cậu chỉ là thuốc điều hòa đường ruột thôi...”

Kohei bàng hoàng. Anh ngã xuống ghế sofa.

“À thì... Cũng tốt mà nhỉ. Kết quả, ALRIGHT (Ổn).” Irabu cười.

“Tại cậu tin sai cổ cơ. Tôi đúng là Believe Doctor (bác si đáng tin cậy). Ha ha ha.”

Sao ông ta lại hạnh phúc đến vậy? Con người này không có bất cứ phiền não nào sao?

Trong góc phòng, cô y tá đã bắt được Yosuke và vén tay áo thẳng bé lên. “Này cô kia...” Kohei quát.

“Tiêm phòng cúm thôi mà. Tiêm bây giờ không mất tiền đâu.” Cô ta uể oải nói.

Thôi kệ đi... Anh đành cho qua. Anh không muốn đôi co với hai người này.

Yosuke vừa rom róm nước mắt vừa nhìn chằm chằm mũi kim tiêm chuẩn bị chích lên cánh tay.

Khi phần thứ hai bắt đầu, Irabu xuất hiện trong một bộ quần áo ôm sát người họa tiết da báo. Ông ta giống như Freddie Mercury^[1] mà cũng tựa tựa Presley^[2] vậy.

Không một ai dám hé răng cười. Có cái gì đó vượt xa khỏi thứ xúc cảm thông thường. Nó hài đến nỗi chỉ cười thôi không lột tả hết được.

Để bắt ánh đèn sân khấu, Irabu được bôi cho lớp trang điểm nhiều màu. Eri cười rũ rượi và gấn lông mi cho ông ta.

“Bác sĩ, trông ông được lắm.” Kohei thầm nghĩ. Anh có cảm giác ông ta là sứ giả được cử đến từ một thế giới khác.

Kohei véo má mình lần nữa. Một người đàn ông chỉ vồn vện có một tuần đã vào được đến đây. Đến lúc nhận ra điều này ông ta đã ở đó và chẳng ai buồn nghi ngờ gì. Ngay cả Kohei cũng chưa bao giờ cảnh giác với ông ta. Và anh sắp sửa chuẩn bị cho con người a-ma-tơ này biểu diễn tiết mục *Xích đu trên không*.

Có lẽ mười năm sau, khi nhìn lại khoảnh khắc của ngày hôm nay, tất cả mọi người sẽ phá lên cười. “Tôi được ông Niwa cho bay nhiều rồi”, “Mọi người sao vậy?”... Và chắc chắn mọi người sẽ rất nhớ vị bác sĩ kỳ lạ tên Irabu này. Liệu Yosuke có nhớ gì về ngày hôm nay không nhỉ?

“Bác sĩ, sắp đến tiết mục của ông rồi đó. Ông có hồi hộp không?”

“Hồi hộp chuyện gì cơ?”

Irabu vừa ngoáy mũi, vừa nhìn Kohei. Câu hỏi thật ngớ ngẩn.

Uchida đang đứng phía cánh gà sân khấu. Anh ta đang giấn cơ và chỉ có một mình.

Đây là cơ hội tốt để có thể nói lời xin lỗi với anh ta. Kohei chậm rãi tiến lại gần.

“Uchida, cho tôi xin lỗi chuyện lần trước đã đâm cậu nhé.” Kohei cúi rạp người xuống. “Đến cả trong mơ tôi cũng chưa từng nghĩ mình sẽ rơi vào hoàn cảnh như vậy. Tôi đã hiểu nhầm rằng tôi bị cậu chơi xấu.”

“Ồ không, không sao đâu.” Uchida cúi xuống, giọng buồn buồn. “Cũng tại tôi vụng về...”

“Làm gì có chuyện đó... Chẳng phải cậu là người phối hợp ăn ý nhất với các diễn viên nhào lộn khác trong đoàn ư?”

“Anh Kohei là thành viên dày dạn kinh nghiệm nhất ở đoàn xiếc nên tôi luôn dẫn vật chuyện bản thân cũng cần phải có trách nhiệm về chuyện này.”

Cách anh ta nói chuyện mộc mạc y chang Takakura Ken^[3]. Có thể cả tâm hồn hay gương mặt đều rất giống. Nghe Uchida nói vậy Kohei càng cần rút lương tâm hơn.

“Có lẽ tôi chưa thể khởi được ngay nhưng tôi sẽ tập các bài tập phục hồi chức năng, vì vậy bắt đầu từ buổi tập ngày mai, cậu hãy phối hợp cùng tôi nhé.” Kohei lại cúi đầu một lần nữa.

“Vâng, tôi cũng mong được anh giúp đỡ.”

Kohei bỗng chốc trở nên vô cùng nhẹ nhõm. Bây giờ anh mới biết đến sức mạnh của lời nói. Tại sao anh không nói chuyện với Uchida sớm hơn nhỉ? Kohei có cảm giác như muốn quay lại thời tiểu học và kết bạn lại từ đầu.

Lúc này, ánh đèn chiếu thấp xuống sân khấu. Giọng nói rộn ràng của MC được phát ra trên loa.

“Thưa tất cả quý vị khán giả, tiết mục *Xích đu trên không*, niềm tự hào của Đoàn xiếc Tân Nhật Bản sẽ bắt đầu trong ít phút nữa. Xích đu ở độ cao cách mặt đất mười ba mét và khoảng cách giữa các trụ là hai mươi mét. Tiết mục được biểu diễn bởi những nghệ sĩ tài năng được đào tạo vô cùng bài bản. Kính mời quý vị thả lỏng, từ từ thưởng thức màn trình diễn hồi hộp đến nghẹt thở này!”

Các thành viên từ hai bên cánh gà bắt đầu tản ra. Kohei trong vai trò hỗ trợ, cùng Irabu bước lên bục nhảy. Uchida ở xích đu trung tâm đang treo ngược người xuống.

Âm nhạc nổi lên, các nghệ sĩ trẻ thi nhau thể hiện phần trình diễn đơn của mình. Mỗi lần họ xuất hiện, khán giả lại reo hò, vỗ tay cổ vũ rất

nồng nhiệt. Khán phòng trở thành một vườn hoa tràn ngập những gương mặt rạng rỡ.

Kohei thích làm việc ở rạp xiếc vì anh có thể nhìn thấy gương mặt háo hức của khán giả. Bọn trẻ chắc chắn sẽ không thể nào quên chúng đã được bố mẹ cho đi xem xiếc.

“Bác sĩ, khung cảnh thật tuyệt vời phải không?”

“Cậu Yamashita này, nhìn cô gái ngồi chính giữa hàng đầu tiên mặc chiếc váy juyp kia đi. Váy ngắn thế kia nhìn thấy hết còn gì.”

Và ông ta bị mất thăng bằng. Cái gã này đang nhìn đi đâu vậy. Ông ta không định diễn cho xong à?

Cuối cùng cũng đến lượt Irabu. MC hồ hởi giới thiệu.

“Ngay tại đây, quý vị sẽ được thưởng thức màn nhào lộn có một không hai của một vị khách vô cùng đặc biệt. Cú nhảy được thực hiện bởi bác sĩ Irabu Ichiro tới từ Bệnh viện Đa khoa Irabu. Tôi không nói dối quý vị đâu. Ông ấy là người mới toanh trong bộ môn *Xích đu trên không*. Nhưng chỉ với một tuần luyện tập, ông ấy đã có thể hoàn thành màn biểu diễn!”

Tầm mình dưới ánh đèn sân khấu, Irabu vẫy tay rất hồn nhiên chào khán giả. Tim Kohei đập thành thịch như thể anh là người giám hộ của ông ta.

“Bác sĩ, ông sẵn sàng chưa?”

“Ừ, bắt đầu đi.”

“Vậy, ta đi nhé.” Kohei trao thanh xà cho Irabu và căn thời điểm. “Một, hai, ba. Go!” rồi vỗ nhẹ lưng ông ta.

Irabu nhảy khỏi bục. Cơ thể to lớn của ông ta vẽ một vòng cung hoàn hảo và đu đưa trên không trung.

“Ồ!”

Khán giả trầm trồ. “Quả nhiên mập là một sự khác thường. Đến cả

tôi cũng thấy tự hào thay.” Kohei thầm nghĩ.

Đu được một vòng, Irabu liền thả tay ra.

Tất cả mọi người ở phía dưới rạp gồm khán giả lẫn diễn viên đoàn xiếc đều nín thở theo dõi.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai tay Uchida đỡ được cánh tay Irabu. Chiếc xích đu ở trung tâm oằn xuống, lần này là một vòng cung còn lớn hơn.

“Bắt được rồi!”

Kohei nhảy căng lên, vui mừng ôm chầm lấy Haruki. Niwa ở phòng điều khiển cũng đứng bật dậy giơ tay chém vào không khí như muốn ăn mừng chiến thắng.

Hàng ghế phía khán giả rộ lên những tràng vỗ tay reo hò ầm ĩ nhất trong ngày hôm nay.

Cuối cùng là màn bay trở lại. Chẳng lẽ người đàn ông này sẽ thành công? Kohei cảm thấy rất phấn khích.

Sau khi đựng đưa một lần, Irabu một lần nữa bay lên không trung.

Cơ thể vẫn im lìm không nhúc nhích chỉ có mỗi cái cổ là nghênh lên.

Cả rạp xiếc được phen cười nghiêng ngả.

[1] Nam ca sĩ, nhạc sĩ, nhà sản xuất âm nhạc người Anh. Ông được biết đến nhiều nhất với vai trò là giọng ca và người sáng tác chính cho ban nhạc rock Queen. Mercury nổi tiếng với phong cách trình diễn hào hoa trên sân khấu và giọng hát nội lực trong phạm vi bốn quãng tám.

[2] (Elvis Aaron Presley) Nam ca sĩ, diễn viên người Mỹ. Ông được coi là một trong những biểu tượng đại chúng quan trọng nhất của thế kỷ 20 và thường được mệnh danh là “Ông hoàng nhạc Rock and Roll”.

[3] Nam diễn viên nổi tiếng của Nhật Bản.

Nhím gai

1.

Ino Seiji trợn trừng mắt, trở mình trên giường. Hắn tung chiếc chăn lúc này còn trùm kín mặt ra và nhìn lên trần nhà. Từ chiếc đèn ngủ thấp ánh sáng mờ ảo, dây xích công tắc thông lòng trước mặt. Lần đầu Seiji nhìn thấy nó. À, phải rồi. Nagomi đã nói với hắn “em vừa thay đèn mới”. Đầu sợi dây xích có gắn núm giật hình chớp nhọn. Không những vậy đỉnh chớp còn chĩa xuống dưới.

Nỗi sợ hãi dần kéo đến. “Mau biến đi.” Seiji chỉ kịp nghĩ đến vậy thì quả nhiên, hắn bỗng thấy khó thở. Hắn rời khỏi giường, lảo đảo bước ra phòng khách.

Tim hắn đập loạn xạ, cổ họng khô khốc. Hắn định nhổ nước bọt nhưng chẳng một giọt nào rỉ ra nơi đầu lưỡi.

Hắn mở cửa sổ, hít một hơi thật sâu, không khí lạnh của đêm khuya lấp đầy lồng ngực. Thanh quản thắt chặt lại khiến không khí không thể đi sâu vào phổi. Nó bị nghẹt lại cứ như đang bị hút mạnh bằng ống hút.

Mồ hôi vã ra đầy mặt. Hắn chống hai tay lên đầu gối và khụy người xuống. Seiji thấy xây xẩm mặt mày, được một lúc, hắn ợ một tiếng lớn. Nhờ vậy không khí cuối cùng đã được lưu thông.

Hắn thở gấp, hai vai run bần bật. Seiji lấy mu bàn tay quạt mồ hôi ngang trán. Con đàn bà dần dần. Con giận bốc lên phừng phừng.

Seiji quay về phòng ngủ. Đầu tiên hắn giật tung sợi dây xích rồi đá vào móng cô vợ hờ Nagomi.

“Gì vậy?” Nagomi cảm cầu. Ả mang khuôn mặt không trang điểm của gái bán dâm, chẳng có lông mày còn tóc xõa xượi trông không khác gì một con ma.

“Này! Cô thừa biết tôi sợ những thứ có đầu nhọn cơ mà?”

“Anh đang nói về chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Cái này là sao?” Seiji chìa đầu dây xích vừa giật đứt về phía Nagomi.

“Anh đùa à? Thật không đấy?” Nagomi chau mày. “Ai để ý được đến thứ đó.”

“Làm ơn đi. Sống với tôi bao năm trời cô để ý hộ tôi cái.”

“Đúng thật là... Anh yêu, anh là người của băng đảng Kioikka cơ mà nhỉ. Việc gì phải sợ mấy thứ như này.”

“Im ngay.” Seiji đập mụ vợ già hơn hẳn hai tuổi thêm một cú. Nagomi vốn dữ dằn nên cũng chẳng chịu thua. Ả đập trả lại.

Thế là cuộc cãi vã giữa đêm của cặp vợ chồng nổ ra. Seiji véo má vợ ngay lập tức. Nagomi cũng véo lại. Vì nguyên nhân đó cuộc cãi vã trở nên không có hồi kết, trông giống yêu nhau lắm cắn nhau đau hơn là giận thật.

“Anh này, em muốn dùng đĩa cơ.” Vừa vặn vẹo chiếc thìa trong tay, Nagomi vừa phàn nàn vẻ khó chịu.

“Đừng có mà cảm ràm. Ăn đậu phụ phải dùng thìa chứ?”

Bữa sáng thuần Nhật vậy mà cả hai đều đang ăn bằng thìa. Từ một tháng trước, Seiji đã cấm không cho Nagomi dùng đĩa nữa. Chỉ cần nhìn thấy vật gì có đầu nhọn là cơ thể hắn run bắn lên và mồ hôi vã ra. Đương nhiên đến cái tắm hắn cũng bắt dọn sạch. Những thứ như đĩa ăn chẳng khác nào hung khí sắp sửa gây ra án mạng.

“Dùng cái này khó gấp lắm.”

“Cá nục sẽ đem đi nướng phải không? Nếu thay bằng cá trứng thì lấy tay bóp là được mà?”

“Vậy ngày mai em sẽ nướng cá thu đao.”

“Này nhé, cô mà dọn món đó ra, tôi sẽ hất tung cả cái bàn lên đấy. Không có cơm nước gì hết đâu.”

Hôm trước, Seiji cũng có triệu chứng buồn nôn khi nhìn thấy đầu cá thu đao bởi vì đầu nó nhọn hoắt.

“Rốt cuộc anh làm sao vậy? Hồi xưa chẳng phải người ta vẫn gọi anh là “con lợn rừng Shibuya” vì anh dám đấu tay không với một kẻ lăm lăm con dao trong tay sao?” Nagomi nói. Ắ dùng thìa múc canh tương đưa lên miệng.

“Biết chết liền. Chẳng hiểu sao tự nhiên tôi lại ghét những vật nhọn rồi thành ra thế này. Phát rồ lên chứ chẳng đùa đâu. Bây giờ đến cả đứa trẻ con cầm kéo chạy đến, tôi cũng đầu hàng luôn.”

“Quý ông mắc hội chứng sợ vật nhọn à?” Nagomi cười khẩy.

“Con này, ông dám võ mồm bây giờ.” Seiji hằm hè nhưng Nagomi không để hấn được toại nguyện.

Vì Seiji đã ăn bám Nagomi suốt một thời gian dài nên hấn không thể làm căng với Nagomi. Mà có lẽ cũng vì tính cách của hấn. Nếu kẻ kia là một gã đàn ông hấn sẽ chẳng ngần ngại tấn nó như đòn. Nhưng nếu là đàn bà, hấn sẽ cúi lòng trước. Đối với Seiji, việc để người phụ nữ của mình phải bán thân cho chốn mại dâm là điều lẽ thường hấn không bao giờ cho phép.

“Anh thử đến bác sĩ khám xem thế nào? Mỗi lần bị cảm em hay đến Bệnh viện Đa khoa Irabu. Ở đó cũng có Khoa Thần kinh đấy.”

“Dân anh chị đến khám ở Khoa Thần kinh? Còn thể diện nào nữa?”

“Thì anh cứ tìm đại một lý do gì đó hợp lý vào. Chẳng hạn anh thấy đau nhức bởi vết thương cũ bị đâm ngày xưa.”

“Đây chưa từng bị đâm nhát nào bao giờ đâu nhé.”

“Phải rồi, ở thế giới của mấy người, sĩ diện quan trọng hơn những thứ khác mà.”

Seiji thở dài. Hắn cầm thìa xúc cơm ăn. Bất giác nhìn sang bên cạnh, hắn thấy bóng mình in trên tấm kính của giá để cốc chén. “Không thể để đám đàn em trông thấy bộ dạng này được,” hắn nghĩ. Nếu đeo thêm chiếc yếm dài vào trông chẳng khác nào một đứa trẻ ngồi ăn cơm.

Seiji ba mươi hai tuổi, thành viên của băng đảng Kioikka, hiện đang nắm quyền kiểm soát khu vực Shibuya. Thời còn là sinh viên đại học, hắn được chỉ định làm OB^[1] trong câu lạc bộ Kendo và đã làm trợ tá cho giáo viên Kendo của băng Uyoku Dantai. Hắn còn được chính tổ chức này tiến cử lên trên. Bản thân Seiji cũng nghĩ mình vốn tính bốc đồng không phù hợp với công việc làm công ăn lương nên dễ hiểu khi hắn bước vào giới này nhẹ như không. Hắn rất ngưỡng mộ những hành động nghĩa hiệp. Hắn đã xem *Cuộc chiến vô nhân nghĩa* đến cả chục lần. Vi vu trên chiếc xe hơi hạng sang, uống những loại rượu đắt tiền, tay ôm gái đẹp. Đây chẳng phải khao khát của những gã trai hay sao?

Hắn chẳng ngần đánh nhau. Hồi còn học cấp hai, cấp ba, hắn từng là thủ lĩnh của nhóm bất hảo trong trường. Hắn biết rõ cảm giác sung sướng tội độ khi vừa đi vừa oai vệ ưỡn ngực lên. Hắn được người khác tin tưởng và cũng khiến người ta khiếp sợ. Seiji nghĩ yakuza chính là thiên chức của hắn.

Sau một năm sống ở nhà, hắn tách ra khỏi nghiệp với dịch vụ đòi nợ và dọn dẹp sau phá sản. Nhờ khéo ăn nói và dự liệu tốt tình hình, hắn thường xuyên thu về những món tiền lớn. Sự nghiệp kiếm kế sinh nhai

của yakuza thời hiện đại chẳng dễ dàng. Dù trong băng nhóm, Seiji chỉ đứng ở vị trí thứ ba nhưng là một người đã tốt nghiệp đại học, hẳn cũng có chút tố chất kinh doanh. Khoản tiền nộp lệ phí lên trên vẫn tăng nên hẳn được người đứng đầu băng đảng đánh giá cao. Tuy mới ba mươi tuổi, hẳn đã được cất nhắc vào vị trí chủ chốt.

Hắn từng bị tống vào trại tạm giam ba lần, từng bị bỏ tù hai lần nhưng lần nào cũng được thả ra ngay. Có thể nói hẳn khá tốt số. Gây dựng được một băng đảng riêng trước tuổi bốn mươi là ước mơ trước mắt của Seiji.

“Anh yêu, em đang tính mở thêm cơ sở thứ hai nữa đấy.” Nagomi đứng dọn dẹp sau bữa ăn cạnh bồn rửa bát, nói.

“Cái gì? Làm ăn khấm khá thế cơ à?” Seiji lấy móng tay cạy phần thức ăn còn dất ở răng ra, hỏi lại.

Nagomi kinh doanh một quán bar ở Shibuya. Có vẻ ả cũng có năng khiếu. Thu nhập của ả chẳng kém cạnh là bao so với chồng mình.

“Ở khu phố số 7 có một căn rất được. Mấy hôm trước em vừa đi xem nhà về đấy.”

“Này, đừng đùa. Chỗ đó là địa bàn hoạt động của bọn Yoshiyasu. Vợ của Ino Seiji mà mở cửa hàng ở đó kiểu gì cũng âm ỉ lên cho xem.”

“Liên quan gì chứ? Em vốn giỏi chèo chống mà. Hay thế này đi. Cửa hàng của em sẽ chuyển luôn thành cửa hàng của băng đảng Kioikka.”

“Ở đâu ra cái kiểu tùy tiện đấy.”

Nagomi quay lại, trên tay ả là con dao đã rửa xong.

“Oái.” Seiji bỗng té ngửa. Chiếc ghế hắn đang ngồi đổ nhào ra phía sau, gáy hắn đập mạnh xuống sàn.

“Hừ... hừ... hừ...” Seiji mãi chẳng đứng dậy nổi, hắn bò trên sàn và tìm cách trốn khỏi phòng khách. Toàn thân hắn run lên bần bật.

“Đồ... đồ ngu! Có đưa lại dăm chĩa dao vào tao cơ đấy!”

Không biết có phải tiếng gầm lên như chó sói của ông chồng khiến Nagomi giật mình không. Ả đánh rơi con dao xuống dưới chân. Con dao cắm “phập” xuống sàn. Trông thấy cảnh đó, mọi thứ trước mắt Seiji tối sầm lại và hấn mất dần ý thức.

“Em xin anh đấy. Anh mau đến bệnh viện khám đi.” Nagomi hốt hoảng.

“Câm mồm...” Seiji vẫn nằm ngửa, thều thào chẳng ra hơi. Hấn có muốn nổi điên lên cũng chẳng còn chút sức lực nào.

Rốt cuộc mình bị làm sao vậy? Con ợ hơi trào lên đứt đoạn. Tim hấn đập nhanh dữ dội như muốn bắn đi cả trăm mét. Nagomi nhẹ nhàng xoa lưng cho hấn. Phải mất hơn mười phút hấn mới hoàn hồn.

“Em van anh đấy. Em sẽ gọi điện đặt lịch sẵn cho anh...”

“... Biết rồi.” Seiji nhần nhó. Hấn quyết định sẽ làm theo lời cầu xin của Nagomi.

Khoa Thần kinh của Bệnh viện Đa khoa Irabu nằm dưới tầng hầm mờ tối. Nó khiến hấn nhớ tới trại tạm giam. Bất giác, hấn cau mày lại.

“Mời vào.” Khi Seiji gõ cửa, một giọng nói kỳ lạ vọng ra.

Bỏ lại cổ áo, Seiji bước vào. Ông bác sĩ trung niên béo tốt nở nụ cười tươi hết cỡ. Ông ta ngồi dựa lưng vào chiếc ghế sofa đơn. Mặt ông ta tựa con hải cẩu trắng. Tấm bảng tên cài trên ngực áo blouse trắng có đề dòng chữ “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro”. Có lẽ là con trai viện trưởng.

“À, tôi là Ino.” Seiji ưỡn ngực, nói giọng hằm hè đầy đe dọa. Với người mới gặp lần đầu, bao giờ hấn cũng tỏ ra như vậy.

“Ừ, tôi biết rồi. Tôi nghe lẽ tân báo rồi. Anh bị hội chứng rối loạn tâm

thần nhĩ. Sợ không gian hẹp? Sợ độ cao? Hay thích lên võ đài?”

“... Thích lên võ đài ư?” Seiji hất hàm. “Nó là bệnh gì vậy?”

“Là vào hôm trận đấu diễn ra, anh sẽ bị kích động, đổ nhiều mồ hôi và rất muốn leo lên sàn thi đấu. Mấy hôm trước một phóng viên phụ trách viết bài về sumo đã tới bệnh viện này. Ha ha ha.”

Irabu cười như nắc nẻ. Ông ta đang cợt nhả mình ư? Seiji thấy hơi nóng mặt.

“Bác sĩ, ông trông tôi giống cánh nhà báo lắm hả?” Hắc gần giọng đe dọa.

“Không. Anh giống yakuza. Nhìn xuyên qua lớp áo tôi thấy cả hình xăm nữa kìa.”

Seiji mặc độc một chiếc áo lụa màu trắng. Đương nhiên nếu không có hình xăm thì càng khó nhận ra thân phận của hắc. Vậy mà...

Irabu nở một nụ cười hồn nhiên. Lẽ thường, khi biết người đối diện mình là yakuza, đối phương sẽ luôn trong tư thế dè chừng. Ông ta không sợ ư?

“Bác sĩ có muốn xăm thử không?” Seiji hạ thấp giọng.

“Xin kiếu, đau chết đi được. Mà thôi, ta tiêm một mũi chứ nhĩ? Này, Mayumi...”

Đáp lại lời ông bác sĩ, chiếc rèm sâu trong góc phòng mở ra. Một cô y tá trẻ trong chiếc váy trắng xuất hiện, trên tay cô ta cầm bơm kim tiêm. Suýt nữa Seiji ngã bật ra khỏi ghế. Hơn cả đôi đũa, hơn cả con dao, với hắc thứ đáng sợ nhất không gì khác chính là bơm kim tiêm.

Ngay lập tức mồ hôi hắc vã ra như tắm. “Bác... bác sĩ. Tôi... thực ra tôi mắc phải hội chứng sợ vật nhọn đấy.” Bất giác, giọng nói của hắc run run.

“Ồ, vậy à. Thế lại càng may. Không phải cơ hội tốt để anh giải quyết vấn đề đó ư?”

“Hả? Không, cái đó, là vì...” Seiji lú hết cả lưỡi.

Irabu đứng dậy khỏi ghế ngồi, đi vòng ra phía sau Seiji, ghì lên thân trên của hắn. “Đã bảo không sao rồi mà. Chỉ là một mũi vitamin thôi.”

“Khoan... đợi... đợi đã.”

Cô y tá tóm lấy cánh tay Seiji và cố định nó trên giá.

“Này, đã bảo đợi chút rồi mà.” Seiji hét toáng lên và đòi đứng dậy nhưng hắn đã bị ông bác sĩ với thân hình lực lưỡng đè chặt xuống không tài nào nhúc nhích được.

“Nào, ngoan ngoãn nghe lời đi. Đang tiêm mà kim gãy thì to chuyện lắm đấy.” Ông bác sĩ nói với giọng như thể đang dọa dũa con nít.

Gãy kim là sao? Seiji choáng váng.

“Này, đừng có đùa. Ông biết tôi là ai không? Là Ino của băng đảng Kioikka đấy.”

“Không, không. Ở bệnh viện có là thủ tướng hay người vô gia cư cũng chỉ là bệnh nhân thôi. Như nhau hết.”

Seiji nghe thấy Irabu thì thầm bên tai. Hơi thở từ mũi ông bác sĩ phả vào cổ hắn. Bệnh viện này là cái quái quỷ gì vậy?

Cô y tá đưa kim tiêm lại gần sát cánh tay Seiji. Hắn vô cùng hoảng loạn. “Liệu có chịu nổi cú đâm của ông đây không? Dù sao đây cũng là đại trượng phu Kendo tam đẳng chứ đùa đâu.”

Seiji giậm hai chân xuống sàn, gồng mình lên khỏi ghế và định lật người lại.

“Ái chà, định chống cự cơ đấy?” Irabu quát.

“Phải.” Seiji dồn toàn bộ sức lực đá xuống sàn. Ngay lập tức, Irabu mất thăng bằng và thế là hai người họ ngã vật ra sau trong khi giá tiêm vẫn dính chặt lấy cánh tay Seiji.

“Ái, đau quá.” Irabu hét lên. “Chết tiệt, hấn quyết chống cự đây mà. Mayumi, mau lại đây. Tôi sẽ giữ Ino còn cô mau tiêm cho hấn một mũi đi.”

Lần này, hai tay Seiji bị khóa cứng lại trong khi đang nằm vật trên sàn. Hấn vùng vẫy định thoát ra nhưng hai vai đã bị vô hiệu hóa như trong thế newaza^[2] của môn võ Judo.

“Bác sĩ, không tiêm được ở cánh tay đâu, anh ta đang gồng người khiếp quá.” Cô y tá uể oải nói. Người phụ nữ này cũng vậy, cô ta chẳng mấy may sợ hãi kể cả khi đã biết Seiji là yakuza.

“Vậy tiêm vào hông hay tiêm lên đùi, chỗ nào cũng được miễn là tôi nhìn thấy nó.”

Không thể tin nổi. Đây là sự thật ư? Từ khi trở thành yakuza đến giờ lần đầu Seiji gặp chuyện này. Ai ngờ đàn anh khét tiếng một vùng lại bị hủy hoại như thế. Đầu óc Seiji trở nên bấn loạn.

“Này, đợi đã.”

“Đợi gì nữa?” Irabu tươi tỉnh đáp lại.

“Đợi đã, đợi đã.” Seiji rên rỉ một cách đáng thương.

Cô y tá vén chiếc áo lên và chọc mũi kim vào hông, dạo gần đây chỗ này có phần hơi đầy đà.

“Á!” Seiji nhắm tịt hai mắt. Một cú đau nhói buốt chạy xẹt qua. Tim hấn đập loạn xạ, toàn thân căng cứng.

Một giọt nước mắt trào ra, lăn dài trên má. Bao lâu rồi hấn không khóc nhỉ? Trong mớ ý thức hỗn độn của mình, chẳng hiểu sao hấn lại nghĩ đến chuyện không liên quan.

Cả hai bắt đầu thả lỏng. Họ chỉnh lại tóc tai và ngồi xuống ghế. “Ino ơi, mày chẳng chịu động não gì cả. Lẽ nào đây là bệnh viện của một tổ chức phe đối lập? Còn thành viên của băng đảng Kioikka vì lòi thối dính

lúu đến chúng nên sẽ bị tống vào đây rồi bị ép uống thuốc độc để trừ khử ư?” Trong lòng Seiji dấy lên mối nghi ngờ.

“Anh Ino, anh cho tôi xoi cùi chỗ rồi đấy.” Irabu ấn vào mũi mình. “Phải ngoan ngoãn để người ta còn tiêm chứ.”

“Bác sĩ, tôi có thể hỏi một câu được không?” Seiji lấy lại bình tĩnh.

“Được chứ.”

“Bệnh viện này, được ai đó bảo kê đúng không?”

“Bảo kê á?”

“Ý tôi là nó liên quan gì đến thế giới ngầm không?”

“Ồ không. Làm gì có chuyện đó. Chúng tôi kinh doanh hợp pháp mà.”

“Cái thứ ông gọi là vitamin, là thật à?”

“Đương nhiên rồi. Nó giúp ổn định tinh thần nhanh lắm.”

“Ông...” Con giận giữ của Seiji trào lên. “Ông định nói thế với bệnh nhân là xong hả?”

“Phương pháp điều trị mà. Còn cách nào nữa đâu.” Irabu đáp tỉnh queo.

“Điều trị chỗ nào cơ? Có bác sĩ nào lại đề bệnh nhân ra tiêm không?”

“Có phương pháp điều trị như vậy thật mà. Phải rạch chỗ mưng mủ ra mới nhanh chóng lành bệnh. Còn chảy cả máu ấy chứ.”

Seiji cứng họng. Đương nhiên hẳn vẫn không phục cách trả lời này.

“Liệu pháp đảo ngược rất phổ biến trong Y học Thần kinh. Tôi lại là chuyên gia lĩnh vực này.”

Seiji muốn nói gì đó nhưng không nặn ra được từ nào.

“Trở lại câu chuyện. Vật nhọn như thế nào khiến anh hoảng sợ vậy?” Irabu với lấy hồ sơ bệnh án và hỏi.

“Tất tần tật. Con dao thì khỏi phải bàn rồi nhưng những thứ như

đũa hay cái tăm, bút chì và cả ô nĩa cũng đều khiến tôi hoảng loạn.” Seiji hờn dỗi đáp lại.

“Tháp Tokyo thì sao?”

“Hả?” Seiji cau mày. “Ông nói gì vậy, bác sĩ?”

“Thì nó nhọn mà?”

“Bình thường chứ còn làm sao. Thứ đó to vậy cơ mà.”

“Tên lửa thế nào?”

“Cái đó cũng ổn.”

“Bim bim hình ốc quế thì sao?”

Hình dạng của món đồ được bác sĩ nhắc đến hiện lên trong đầu Seiji. “Ừm... có lẽ không ổn.” Hắn có cảm giác như vậy.

“Vậy tức là tùy thuộc vào kích thước của đồ vật. Trường hợp hay gặp phải là nỗi ám ảnh về thứ gì đó chọc vào mắt không bao giờ biến mất.”

“Đúng, đúng. Chính xác là nó đấy.” Seiji nhào người tới và giơ ngón tay trở thể hiện sự đồng tình.

Sự thật đúng là như vậy. Trong đầu Seiji luôn xuất hiện hình ảnh có một vật sắc nhọn chọc vào mắt, mỗi lúc lại chiếu một cảnh khác nhau, rất cụ thể.

Dù cho đó chỉ là một cái tăm đi chẳng nữa, hắn cũng thấy mình cầm lấy nó rồi vô tình tự chọc vào mắt. Hình ảnh đó cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí.

“Đúng vậy đấy, bác sĩ. Ngay cả cây bút bác sĩ đang cầm trên tay hiện giờ. Nếu chĩa đầu bút xuống phía dưới, mặc dù rất khó chịu, tôi vẫn chịu đựng được. Nhưng chẳng may quay đầu bút về phía này, nỗi sợ hãi sẽ lập tức ập đến...”

“Như thế này chứ gì?” Irabu xoay bút.

“Á!” Seiji ré lên. Hắn co rúm người lại.

“Ha ha ha, xin lỗi, xin lỗi.” Irabu ngoác miệng cười.

Seiji sôi máu. Thứ yakuza ghét nhất chính là bị giỡn mặt.

“Bác sĩ, ông đùa hơi quá trớn rồi đấy. Ông còn hạ nhục tôi nữa thì...”

“Anh thử đeo kính râm vào xem thế nào? Yakuza đeo kính râm cũng chẳng phải chuyện lạ.” Irabu gợi ý.

“Kính râm ư?”

“Đúng vậy. Nó giúp bảo vệ đôi mắt anh. Tôi nghĩ anh sẽ đỡ bất an hơn là cứ để mắt trần như vậy.”

Ra thế. Cũng có lý. Cách đối phó rất thực tế. Seiji nhìn chăm chăm Irabu. Ông ta đang giả vờ ngớ ngẩn hay ngớ ngẩn thật đây...

Hay cứ thử xem sao nhỉ? Gọng kính râm thông thường hay bị lỏng nên chẳng cứ mua kiểu thể thao, ôm sát lấy mặt như cầu thủ bóng chày Ichiro hay dùng ấy.

“Nhân tiện, tôi muốn bắn thử một phát súng.”

“Hả?”

“Đi mà, ở đâu đó quanh khu dưới chân cây cầu sắt ấy!”

“Này, ông biết rõ làm thế sẽ bị bắt mà.”

Seiji quyết định bỏ về. Hắn không muốn gặp lại ông bác sĩ dở hơi này thêm lần nào nữa.

“Mai lại tới nhé, anh Ino.” Irabu nói.

“Mai cũng phải tới sao?” Seiji hỏi lại.

Irabu cười toe, hờ cả lợi ra trả lời: “Phải, không tiêm đâu mà sợ.”

Seiji tự hỏi sao mình không bật lại mà chỉ ngoan ngoãn trả lời “Vângggg.”

Ông ta điên rồi sao. Không biết sợ à? Hắn bắn khoản không biết nên

xử lý ông bác sĩ thế nào.

Ra đến hành lang, hấn gặp cô y tá lúc này đang thông thả phì phèo điếu thuốc. Seiji quan sát kỹ, thấy cô ta rất gọi tình.

Bước tới gần cô ta, hấn nói: “Này cô em, lúc này cô em đã tiêm cho anh đây một mũi nhỉ?” Hấn cười đầy ẩn ý và đưa tay vòng ra sau eo, sờ vào mông cô ta. “Chúng ta đi ăn tối nhé!”

Cô ta không nói gì, đưa ngón tay trở ra, ngoắc ngoắc ra hiệu hấn lại gần. Chiếc móng tay được sơn sửa kỹ càng sáng lấp lánh. Cô ta vôn về cánh mũi Seiji.

“Á!” Seiji nháy dựng lên thì bị đập gáy vào tường. Đầu óc hấn choáng váng. Cô y tá ném một cái nhìn tóe lửa về phía Seiji. Tức sôi máu, hấn vừa định hét lên “Con đàn bà khốn...” thì đã không thấy bóng dáng cô ta đâu nữa.

Cái bệnh viện khốn kiếp. Chắc bọn này không biết tay anh chị thực sự là thế nào rồi. Seiji vừa nghĩ vừa tự trấn tĩnh lại tinh thần.

“Đại ca, trông ngẫu quá đi!”

Khi vừa bước vào văn phòng, Seiji đã được đàn em Isao khen ngợi về cái kính râm.

“Ồ!” Hấn đáp cộc lốc rồi ngồi gác chân lên bàn. Nhưng cái kính râm đang đeo chỉ có tác dụng chắn ánh nắng mặt trời nên khi vào trong phòng mọi thứ tối thui không nhìn thấy gì.

Hấn định bụng làm thử theo lời ông bác sĩ nói xem sao. Hấn mò mẫm mở ngăn kéo ra, quờ tay lấy cái bút. Cảm giác bất an lại âm ỉ ùa về. Chắc không đơn giản như vậy đâu. Nhưng rõ ràng Seiji cảm thấy nỗi sợ hãi đã giảm đi ba phần. “Tạm thời, thế là ổn”, hấn nghĩ.

Rồi hấn mở cuốn sổ ghi chép ra và ngay lập tức bắt tay vào công việc.

Việc đầu tiên là cầm máy lên và gọi cho bên cần thu hồi nợ.

“À, đây là Ino Seiji gọi từ văn phòng Ino, giám đốc có đó không?”

Trước tiên phải dẫn mặt. Phải làm cho nó sợ cuống lên, sau đó tùy tình hình rồi hòa hoãn hơn một chút. Đó chính là bí quyết đòi nợ.

“Cổ phiếu bên đó vay đến hạn vẫn chưa thấy trả đấy, cho nói chuyện với ông chủ chút đi.”

Đầu dây bên kia, nữ nhân viên đáp lại rằng ông chủ không có nhà. Đương nhiên như thế không có nghĩa là hấn cho qua mọi chuyện.

“Này, hấn đang nấp ở sau cô đúng không? Khôn hồn mau ra trả lời điện thoại ngay. Không thì đây sẽ dẫn vài đàn em tới hỏi thăm công ty đấy!”

Phía bên kia điện thoại thốt lên một tiếng “Ồi...” Seiji hiểu ngay hấn đã nắm được thóp đối phương. Đây chính là thời cơ giới yakuza chờ đợi. Trong phút chốc, chủ nợ đã xuất hiện bên kia điện thoại.

“Này giám đốc, đừng hòng chạy trốn loanh quanh nhé. Bên này đã nắm rõ đường đi nước bước của con trai ông từ nhà tới trường rồi. Có tiền nhưng không chịu trả hả? Định ăn quỵt hả? Ông không trả, đây không đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra đâu nhé.”

Cứ phải để thúc ép một, hai lần mới chịu cơ. Việc của Seiji là bắt các con nợ trả tiền. Ban đầu cứ phải hăm dọa mới ăn thua. Dù sao đây cũng là phương pháp hữu hiệu nhất đối với công việc của hấn.

“Gì đấy? Đây chẳng nghe thấy gì hết. Đây bị điếc đấy. Ông lại định bảo ‘Xin hãy thư thư một chút’ ấy hả? Vậy hãy chờ xem điều khủng khiếp gì đang chờ ông vào ngày mai.”

Mỗi ngày, Seiji gọi hai mươi cuộc kiểu này. Sau đó hấn sẽ đích thân đến khoảng hai nơi để đòi nợ. Công việc này hấn đã làm suốt mười năm,

sau khi kết thúc chuỗi ngày vất vả, lang thang. Một công việc mang lại thu nhập ổn định cho hắn.

Loại xe Seiji sử dụng đương nhiên là chiếc Mercedes-Benz hạng sang S-class. Trên tay hắn là đồng hồ Rolex 10 lớp lảnh. Oai phong lắm liệt là vậy, hắn lại mắc chứng bệnh sợ những vật sắc nhọn. Chuyện này lộ ra sẽ chẳng khác nào chuyện cười trong giới xã hội đen.

[\[1\]](#)Viết tắt của từ Old Boy, đàn anh đã tốt nghiệp đang làm việc ở lĩnh vực hoặc công ty mình yêu thích, muốn tìm hiểu thêm.

[\[2\]](#)Kỹ thuật khóa siết dưới đất.

2.

“Khoan, đã bảo đợi chút rồi mà... Các người định làm gì thế?”

Hôm đó, vừa bước vào phòng khám, Seiji đã bị khóa hai tay lại. Irabu nấp sau cánh cửa và khóa chặt lấy hắn từ phía sau lưng. “Tóm được rồi nhé!” Irabu nói như đang chơi trò Bịt mắt bắt dê. Ngay trước mặt Seiji là cô y tá Mayumi đứng chống nạnh với ống tiêm cầm trên tay. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng hắn.

“Chết tiệt, đồ lươn lẹo. Nói lời chẳng giữ lấy lời! Hôm qua đã bảo không tiêm rồi cơ mà.”

Seiji tức giận nổi gân xanh trên trán. Hắn ra sức vẫy vùng. Do quá bất ngờ nên tim hắn đập loạn xạ trong lồng ngực.

“Hôm qua tôi nói dối đấy. Khà khà.” Irabu cười khẩy, tỉnh bơ đáp.

“Gã bác sĩ khốn kiếp.” Hắn cự lại một cách cay cú.

“Chó chê mèo lắm lông! Anh sống đằng hoàng lắm đấy nhỉ? Hô hô.”

Seiji bị nhấc bổng lên và đặt xuống bàn khám. Irabu đè cả thân hình nặng hơn một trăm cân lên người hắn. Toàn thân Seiji bị cố định vào bàn khám, trong lúc đó cô y tá nhanh thoăn thoắt xắn ống tay áo của Seiji lên. Mũi kim tiêm như chực xĩa vào mắt khiến cho Seiji hồn xiêu phách lạc.

“Đợi chút, dừng lại!” Seiji giật giọng. “Hãy nói chuyện chút đã.”

“Khôngggg được, muộn rồi.”

“Ông biết làm thế này sẽ nhận lại hậu quả khó lường thế nào không?” Seiji rít lên, bắn cả nước bọt ra ngoài.

“Tôi đã bảo đang điều trị rồi còn gì?”

“Điều trị cái con khỉ. Ông quá trớn rồi đó. Liệu đấy. Tôi sẽ gọi mấy thằng đệ tử tới.”

“Thư giãn đi nào!” Irabu đáp, không chút nao núng.

Chết tiệt. Ông đây là yakuza khét tiếng đấy nhé. Ông đi ngoài đường chẳng kẻ nào dám ngang đường đâu. Thế mà lũ các người ở đây..

Cô y tá bôi thuốc sát trùng mau lẹ rồi cắm phập mũi kim tiêm vào cánh tay của Seiji. “Ái ui!” Seiji gào thét. Ngoảnh lại, hắn thấy gương mặt đang cười khoái trá của Irabu đập vào mắt.

Mặt ông ta đỏ bừng còn mắt sáng rực quan sát cây kim tiêm cắm vào tay từ đầu chí cuối.

“Thằng cha này sao vậy nhỉ? Lẽ nào bị biến thái ư...?”

Không biết có phải định trả thù vì hôm qua bị sờ mông không, cô y tá sau khi rút kim tiêm ra đã dí sát nó vào mặt Seiji. Mồm liên tục nói “bái bai” trong khi mặt vẫn lạnh như tiền. Đã vậy còn chọc cái kim tiêm vào mặt hắn.

Seiji hồn xiêu phách lạc thêm lần nữa, toàn thân hắn run lên bần bật, hai hàm răng va vào nhau lập cập theo nhịp thở hỗn hển.

“Có vẻ anh không chơi ma túy nhỉ. Hai cánh tay vẫn nuột lăm.” Irabu nói.

Nhưng Seiji đã hoàn toàn mất tinh thần chiến đấu. Hắn chỉ mơ màng nhớ rằng ông bác sĩ trông rất gọi đòn. Thật hết cách với một người không hề run sợ trước kẻ gán cái mác xã hội đen to lù lù như Seiji. Dọa dẫm cũng chỉ như muỗi đốt i-nox mà thôi.

“Xong rồi đấy. Đây là lần cuối rồi. Ngày mai không tiêm nữa đâu.”

Irabu vừa mỉm cười vừa nói với vẻ đầy mãn nguyện.

“Này, Mayumi, pha cho tôi hai cốc cà phê nhé.”

“Ai tin được chứ?”

Seiji đã hoàn toàn kiệt sức. Hắn muốn khạc đờm trong cổ nhưng chẳng còn chút sức lực nào.

“Y học Thần kinh gọi đây là liệu pháp đảo ngược, tôi đã thực hiện đến lần thứ hai. Theo dõi bệnh nhân một ngày nếu không chuyển biến sẽ chuyển sang phương pháp khác.”

Xạo! Dù chẳng tin chút nào nhưng Seiji cũng không còn hơi sức đâu để cãi lại lời ông bác sĩ.

Cô y tá mang cà phê tới. Bộ y phục trắng cô ta mặc để lộ thân hình thon thả khúc nào ra khúc đấy. “Chắc ả ta cuồng khoe hàng”, Seiji nghĩ. Rồi cô ta ngồi phịch xuống chiếc ghế băng và bắt đầu lật xem mấy trang tạp chí. Thật là một bệnh viện quái gở. Mỗi phút trôi qua đều khiến Seiji cảm thấy như bị hút cạn sinh lực.

“Chúng rối loạn do ám ảnh này thường bắt nguồn từ một biến cố gây chấn động mạnh nào đó. Anh không nhớ đã từng gặp phải trường hợp như vậy ở đâu à? Bị đâm bằng dao nhíp hoặc bị ai đó dí súng vào họng chẳng hạn?”

“Không có.” Seiji đáp cụt lủn.

“Có khi nào chơi karate bị thui vào mắt không?”

“Đời nào có chuyện đó.” Seiji ngoảnh lại nói.

“Anh Ino đang có cuộc sống bình dị đáng ngạc nhiên nhỉ!”

Seiji giận sôi người, hắn xả ra một tràng “Này, đây nói cho mà nghe. Không phải tất cả đều giống trong phim ảnh đâu nhá. Đấu súng đâu giải quyết được mọi việc. Giới yakuza bây giờ á, dù hoạt động ngầm nhưng cũng là làm việc nhé. Bớt thời gian rảnh đi đấm đá là kiếm được bộn tiền.”

“Hừm. Thế mới biết cuộc chiến sinh tồn khốc liệt nhường nào.”

Irabu nhấp một ngụm cà phê. Seiji đã cạn kiệt sức lực, tự hỏi bản thân hắn đang đi trên con đường thế nào.

“Vậy là không có lý do cụ thể, thế có thứ gì mang tính tiềm ẩn không?” Ông bác sĩ tiếp tục chất vấn.

“Tiềm ẩn là sao?” Seiji hỏi lại.

“Cái gì đó nằm trong góc khuất tâm hồn nhưng anh lại không nhìn thấy ấy. Chẳng hạn như tự bản thân anh cảm thấy có lẽ mình không hợp làm yakuza?”

Seiji im lặng, nhúu mày. Ông ta vừa nói gì cơ? “Không hợp làm yakuza” là sao?

“Có khi nào trong lòng anh vẫn nghĩ đây không phải bản chất con người mình?”

Seiji khoanh tay trước ngực, trầm ngâm suy nghĩ. Sao có thể có chuyện đó được. Đây rõ ràng là con đường hắn đã chọn. Và hắn chưa một lần hối hận.

Nhưng kể cũng lạ. Tại sao bị hỏi một câu xúc phạm như thế hắn lại không tức điên lên. Rõ là bất thường. Nếu là trước đây, có lẽ hắn đã cho ông bác sĩ này xơi vài cú đấm rồi.

“Một yakuza chẳng phải rất giống con nhím gai sao? Lúc nào cũng phải xù lông để đe dọa người khác. Như thế chỉ khiến đôi bên mệt mỏi thôi. Biết đâu anh có phản ứng tiêu cực với các vật nhọn và sắc vì thế chẳng...?”

“Bác sĩ, ông đừng lên mặt với tôi! Đây không phải loại yếu đuối để ông qua mặt đâu.”

“Có khi nào anh thích những vật tròn trịa không nhỉ?”

“Này ông, đây không phải nữ sinh cấp hai nhé.”

“Mà... với tình hình hiện giờ, chỉ còn cách tránh càng nhiều càng tốt. Hay tôi làm cho anh một chiếc kính sai độ bét nhè để mắt anh kèm nhèm chẳng thấy gì nữa nhé.”

Seiji cảm thấy buồn nôn. Về thôi. Hắn vớ lấy cái kính râm định đeo vào. Ngay lập tức hắn cảm thấy gọng kính như mỏ con hạc chuẩn bị chọc vào mắt mình. Chết tiệt! Hắn vội nhắm mắt lại nhưng không kịp. Một khi đã xuất hiện, thứ mà hắn hình dung sẽ hiện rõ mồn một ngay cả trong bóng tối. Mồ hôi hắn bắt đầu rịn ra.

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi không sao.”

Seiji gài gọng kính vào túi áo ngực rồi rời khỏi phòng khám. Irabu nói với theo “Ngày mai lại tới nhé.” Seiji chỉ lẩm bẩm trong miệng “Đừng hòng.”

“Đại ca, có chuyện gì à?”

Vừa tới văn phòng, tên đàn em Isao đã hỏi với ánh mắt nghi ngại.

“Mày thì biết gì chứ. Kiểu dáng thịnh hành dạo gần đây đấy.”

Trên đường về, Seiji đã mua một cái kính chuyên dụng khi trượt tuyết. Cái kính này có dây đeo nên khi mặc quần áo cũng không sợ rơi. Hơn nữa, nó lại không có khe hở nào nên gần như an toàn tuyệt đối.

Đám đàn em trong văn phòng cười ngặt nghẽo khi thấy bộ dạng của Seiji. “Trông đại ca như Ultra Seven^[1] lúc khó ở ấy.”

Seiji vẫy tay ra hiệu đám đàn em lại gần, rồi chẳng nói chẳng rằng cho mỗi đứa một cái bạt tai.

Hắn sai một đứa đi pha trà rồi ngồi phì phèo điếu thuốc. “Nhím gai ư?” Seiji nghĩ lại câu nói của Irabu.

Đúng là Seiji đã sống như một con nhím gai. Từ năm mười hai tuổi hắn đã mang bộ dạng của một kẻ giang hồ, luôn đe dọa, chèn ép đối phương. Hắn bồi hồi nghĩ lại hồi cấp ba, khi bị cho thôi học và phải chia tay với cái quần đồng phục ống rộng thùng thình, hắn đã cảm thấy như có một nỗi buồn vô tận. Ngay cả bây giờ, mỗi khi khoác lên mình bộ vest bảnh bao, ngồi trên xế xịn Corolla cảm giác nghèn nghẹn trong lồng ngực năm ấy vẫn thỉnh thoảng ùa về.

Không riêng hắn, tất cả giới yakuza đều vậy. Kẻ nào cũng có dáng đi khệnh khạng, ngồi gác chân lên bàn. Ai nấy đều lừng lững như một tấm phản làm bằng gỗ gụ cao cấp, giọng nói lè nhè, gằm gừ như con quái vật Gollum trong phim *Chúa tể của những chiếc nhẫn*. Trước nay hắn hoàn toàn không ý thức được, vậy mà giờ bỗng nhiên mọi thứ lại rõ ràng đến thế.

Thôi mặc xác, hơi đâu nghĩ thêm cho nặng đầu. Quan trọng là bây giờ phải tìm hiểu tại sao những thứ quái quỷ này cứ như đâm vào mắt hắn. Seiji mở tờ báo, mắt dõi theo các con chữ nhưng chẳng chữ nào đọng lại trong đầu. Một cảm giác buồn bực trong người dâng lên. Hắn với lấy cái kính bảo hộ, nhưng khi liếc sang chỗ góc bàn, hắn lại không thể chịu đựng được hơn nữa.

“Này, Isao. Ở văn phòng có cửa không?”

“Loại cầm tay nhỏ ở trong hộp dụng cụ ạ.”

“Mang đến đây xem nào.”

Seiji đứng lên, rời xa khỏi bàn. Tim hắn đập mỗi lúc một nhanh hơn. Hắn giằng lấy cái cửa từ Isao và vội vàng cửa góc bàn nhón.

Isao giật mình định ngăn Seiji lại.

“Đại ca sao thế, cái bàn đó tặn ba trăm nghìn yên lận.”

“Mày biết cái gì, xê ra kia.” Seiji đẩy Isao ra xa.

Lần lượt bốn góc nhọn của bàn bị Seiji cưa cụt. Hắn thở dốc không ra hơi, mồ hôi túa ra đọng lại thành giọt trên trán.

Được rồi, được rồi. Tạm thời thế này là yên tâm, Seiji bắt chọt nhìn cái cửa trên tay.

“Ồi mẹ ơi!” Seiji kêu lên, ném cái cửa ra xa. Cái thứ chết tiệt này mới là thứ có nhiều răng nhọn nhất.

Chết tiệt. Hành động vô nghĩa này là sao? Ban đầu cạnh bàn có ảnh hưởng gì đến hắn đâu? Những thứ hắn để ý lại trở thành nguyên nhân dẫn đến nỗi sợ của hắn ư?

Nhưng Seiji đã kịp định thần lại. Hắn nhìn xung quanh. Đám đàn em đang tròn mắt nhìn hắn đầy bất an.

“Chúng mày nhìn đi. Không cửa đi rồi lỗ đụng phải thì đau chết điếng đấy.” Seiji lấp liếm, mồ hôi vã ra như tắm.

Điện thoại đổ chuông. Đúng là cơ hội để Seiji thoát khỏi tình huống đáng xấu hổ này. Cuộc gọi của người anh em kết nghĩa Mizutani.

“Ô, Ino đấy à? Tao gọi về vụ công ty xây dựng Suzuki. Thằng cha phụ trách tổng lại dờ chứng rồi. Hắn bảo sẽ ngừng mua tin nội bộ đấy.”

Mizutani là cánh tay phải của băng đảng, có mối quan hệ thâm giao với Seiji. Cả hai luôn hỗ trợ, sát cánh bên nhau.

“Thế à.” Seiji từ tốn đáp. “Thế thì tệ nhỉ.”

“Hôm nọ tao trao đổi với phó thủ lĩnh, nhận được chỉ thị phải gửi kế ước máu trình bày tình hình kinh doanh hiện nay trước. Tất cả đều phải cắt máu điểm chỉ. Mày cũng nằm trong danh sách đó đấy.”

“Ồ, tao hiểu rồi.”

Băng đảng Kioikka có thông lệ làm gì cũng gửi kèm huyết thư. Nên vụ kế ước máu cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Sau khi trả lời đại như vậy Seiji bỗng nhận ra một vấn đề hệ trọng hơn.

“Khế ước máu ấy hả?”

“Ngày mai mày hãy tới hội sở chính. Ông trùm cũng ra mặt đó.”

“À ừm, có chuyện này...” Khế ước máu tức là phải lấy dao găm cửa lên ngón tay rồi điểm chỉ lên giấy. Tay Seiji đang cầm điện thoại run lên bần bật. Hắn lắp bắp “Cái của tao, gửi qua bưu điện được không? Tao sẽ điểm chỉ ở đây rồi gửi đi.

“Hả? Mày giỡn mặt ai thế? Phải điểm chỉ trước mặt ông trùm chứ, đã thành lệ rồi mà?”

“Thế à?”

“Mày tỉnh lại đi. Ba giờ chiều rồi đấy.”

Chẳng đợi Seiji trả lời, đầu dây bên kia đã dập điện thoại cái rụp. Hắn đứng sững như trời trồng. Chuyện gì vậy? Hắn bây giờ làm sao có thể cầm nổi một con dao. Chỉ cần nhìn người khác cầm dao cửa ngón tay thôi là đã hết hồn rồi.

“Đại ca, sắc mặt đại ca xấu lắm.” Isao lên tiếng.

Hay cử ai đi thay. Nhưng, hắn không đi khác nào bôi tro trát trấu vào mặt.

“Đại ca không sao chứ ạ?”

“Lắm chuyện.” Seiji túm cổ áo đàn em rồi táng cho một cái. Tên đệ tử ôm mặt lui ra ngoài.

Lần này bao tử Seiji đình công. Hay ra đường gậy gỗ để được tống vào trại?

Seiji quyết định nghỉ làm. Hắn chẳng còn hơi sức đâu tiếp tục những cuộc đòi nợ. Trong đầu hắn luôn vang vọng câu nói của Irabu rằng hắn không hợp với nghề yakuza.

Hắn buồn bực tới mức cảm thấy trầm uất, đầu gục xuống bàn. Chẳng hiểu sao chính hắn cũng có cảm giác như vậy.

Trở về nhà, Seiji thấy Nagomi đang ngồi ở phòng ăn, trước mặt là bản hợp đồng thuê nhà.

“Anh yêu, em đã quyết định thuê nhà ở khu phố 7. Quầy bar có thể dùng luôn, còn nội thất chỉ cần cải tạo thêm một chút.”

Nagomi hí hửng chuẩn bị đặt bút ký vào hợp đồng.

“Này, cô không đùa chứ. Có khi còn chưa thò biển hiệu ra, bọn Yoshiyasu đã tới quấy phá rồi. Bọn đó toàn những thằng hăng tiết vệt thôi.”

“Sợ gì chứ, em đâu có viết tên anh lên biển hiệu đâu. Em đã chuẩn bị khăn ăn, điếu đóm để lấy lòng chúng rồi.”

“Đừng có suy nghĩ đơn giản, ngu ngốc thế. Dám giỡn mặt với yakuza à. Không đùa với mạng lưới thông tin của chúng được đâu. Chúng biết được lại thành to chuyện. Rồi bao nhiêu rắc rối đây phải gánh hết.”

Seiji cuống quýt. Lại sắp sửa nổ ra chiến tranh cho mà xem.

“Chúng ta đã đăng ký kết hôn đâu, anh yêu.”

“Đồ ngu. Cái tờ giấy đăng ký đó có ý nghĩa quái gì chứ. Ăn nằm với nhau thế này là vợ chồng rồi còn gì.”

Nagomi ngược mặt lên, nhìn Seiji chăm chăm. “Vậy chúng ta kết hôn đi!” Nagomi cong môi nói.

“Cái gì! Giờ đâu phải lúc nói chuyện đó.”

“Vậy cửa hàng hiện tại anh quản lý đi.”

“Nói gì ngớ ngẩn thế? Đây cũng đang làm việc chứ có chơi đâu.”

Câu chuyện có vẻ chuyển hướng nên Seiji ra khỏi phòng để chuẩn bị đi tắm.

“Tốt hơn hết anh hãy rửa tay gác kiếm đi.”

Seiji chết lặng. Hắn thấy tim mình nhói lên.

“Vớ vẩn!” Seiji chẳng thèm ngoảnh lại, nhanh chóng lẩn ra ngoài, đi vào phòng tắm. Hắn cởi đồ rồi hít một hơi sâu.

“Tưởng là sẽ nổi điên lên chứ?” Giọng của Nagomi từ phòng bếp vọng vào. “Em cứ nghĩ anh sẽ đập phá nữa cơ.”

“Câm mồm!” Seiji định gầm lên nhưng chẳng còn hơi sức đâu.

Mình bị sao vậy nhỉ? Seiji cảm thấy cơ thể mình suy sụp. Mấy ngày gần đây, hắn như con chó quên mất cách sửa vậy.

Seiji cởi quần áo và nhìn mình trong gương. Cả tấm lưng và cánh tay hắn phủ kín hình xăm rồng cuộn hoa mẫu đơn. Đây là hình hắn đã xăm ngay sau khi nhận chén rượu thề, không chút do dự. Hắn coi nó là minh chứng cho con đường hắn đã chọn.

Nhưng đại ca của hắn cũng đã hoàn lương mà không hề xóa bỏ hình xăm đấy thôi. Anh ta đã bắt đầu lại bằng công việc vận chuyển ở Asakusa.

Seiji nhớ không nhầm thì đại ca còn cười và bảo rằng: “Hình xăm lành mạnh như của anh đây giờ không hiếm.”

Không được. Tuyệt đối không được. Hắn vội xua ngay ý nghĩa đó. Chỉ có thằng ngu mới bỏ vị trí phải mất cả đời mới có được.

Nhưng hắn cần chuẩn bị sẵn sàng cho bản kế ước máu ngày mai đã. Ở trước mặt ông trùm, hắn không được tỏ ra sợ hãi.

Seiji ngâm mình trong bồn tắm. Hắn lấy tay khua khua dòng nước nóng và thả lỏng toàn bộ cơ thể. Mọi thứ trong phòng tắm đều tròn xoe từ cái ghế ngồi đến xô đựng nước. Nên nhà tắm đã trở thành nơi hắn thực sự cảm thấy thoải mái. Hắn như tìm thấy chỗ lánh nạn an toàn cho mình vậy.

Seiji chợt nhớ ra Irabu cũng là một kẻ tròn lẩn. Đầu óc hắn mơ màng nghĩ tới bộ dạng ông ta. Việc hắn không mấy may lo sợ có chuyện chẳng

lành sẽ đến với mình phải chăng là vì cơ thể phì nộn ấy.

Lâu rồi Seiji mới ngâm mình trong bồn tắm lâu đến vậy. Đến mức Nagomi lo lắng phải vào tận nơi xem hắn có gặp chuyện gì không.

^[1]Nhân vật trong bộ phim khoa học viễn tưởng cùng tên của Nhật Bản.

3.

Mỗi lần gõ cửa, hắn lại nghe thấy giọng điệu quen thuộc “Mời vào!” Seiji nuốt nước miếng đánh “ực” rồi cẩn trọng mở cửa.

Hắn chỉ thò mỗi cổ vào để dò xét trong phòng khám. Irabu đang ngồi trên ghế còn cô y tá ngồi vêu ra ở ghế băng. Ít ra không ai khóa trói tay hắn ra sau như lần trước nữa.

Tới đây, hắn bỗng nhận ra mình lại bén mảng đến bệnh viện. Ở đây có những kẻ không sợ hắn, điều này mang đến cho hắn cảm giác mới mẻ tới mức nếu không đến hắn sẽ cảm thấy thật lãng phí. Hơn nữa, hắn nghĩ đây có lẽ cũng là một cái duyên.

Buổi chiều, vụ kế ước máu đang đợi hắn. Chẳng còn nơi nào có thể bầu víu ngoài nơi này. Và người hắn có thể chia sẻ nỗi lo lắng ngu ngốc này chỉ có mỗi Irabu.

Vừa bước vào bên trong, hắn cảm thấy có bóng người thoáng qua. Còn chưa kịp ngạc nhiên hắn đã bị một người đàn ông cao to nhấc bổng lên. Cánh tay đầy lông lá của anh ta túm lấy nửa người trên của Seiji.

“Này, chết tiệt! Cái quái quỷ gì thế?” Hắn vừa nói vừa giãy giụa làm văng cả kính râm xuống đất. Ngoảnh lại nhìn, hắn trông thấy một người nước ngoài có gương mặt Trung Đông.

“Hê hê, lần thứ ba rồi nên chúng tôi cũng phải có chiêu trò chứ.” Irabu cười hô hết cả lợi. “Phòng khám vừa tuyển anh chàng người Iran, anh ấy sống ở gần đây. Tôi thường xuyên bán thuốc cho anh ấy nên cũng

coi như quen biết đã lâu.”

“BÁC SĨ, ĐẶT ANH TA LÊN ĐÂU ĐƯỢC Ạ?” Tên người Iran nói bằng giọng nước ngoài lơ lớ.

“Đặt anh ta lên bàn khám và đè anh ta xuống giúp tôi.” Irabu nói.

Không biết tự lúc nào, y tá đã chuẩn bị sẵn kim tiêm trên tay.

“Đồ dối trá. Chẳng phải ông đã bảo liệu pháp đảo ngược chết tiệt gì đó chỉ thực hiện hai lần thôi à.” Seiji cự lại bằng giọng nói khàn khàn.

“Đúng ra là ba lần. Hôm nay mới là lần cuối.”

“Ai tin được chứ! Này, ông còn dám bõn cọt như thế, đây cho đàn em hằng ngày mang xe đến phá bệnh viện thì đừng trách.”

“BÁC SĨ, HẮN TO GAN QUÁ. KHÔNG THỂ NÀO THA THỨ CHO HẮN ĐƯỢC.”

“Im mồm! Liên quan gì đến mày?”

Seifi bị đặt nằm xuống giường khám và được bôi thuốc sát trùng lên tay trái. Mũi kim tiêm tiến lại gần. Hắn thấy xây xẩm mặt mày.

“Tôi... Tôi hiểu rồi!” Seiji chợt nhận ra. Đây là nơi cái móc “dân anh chị” của hắn chẳng có ý nghĩa gì. “Tiêm thì tiêm, sợ gì. Nhưng thả tôi ra đã.”

“Ngu gì mà tin.” Irabu nhìn hắn với ánh mắt đầy ngờ vực.

“Ông có quyền nói câu đó hả?”

Sau một hồi van xin rồi rít, tên người Iran mới thả Seiji ra. “Đàn ông đàn ang lại sợ tiêm thì mất mặt lắm.” Seiji nói với Irabu cũng như nói với chính bản thân mình.

“Phải thế chứ. Có chí khí.” Irabu tiếp lời.

“Chả lẽ lại tấn cho ông bác sĩ này một trận”, Seiji nghĩ bụng. Đúng là tức anh ách.

Trước mặt đám người đang trông chừng mình, Seiji đành tự đặt cánh tay lên giá, gồng bụng dưới để lấy can đảm. Cứ nhìn thấy kim tiêm, mồ hôi ở bụng hắt lại túa ra. “Sao mà lại ra nông nỗi này, Seiji ơi.” Trong lòng hắt chột trào lên cảm giác thương hại chính mình.

Cô y tá đưa mũi kim tiêm lại gần. Toàn thân hắt run lên bần bật. Rồi không chịu nổi, hắt ngoảnh mặt đi. Một cảm giác đau nhói lên vồn vện vài giây là hết.

“Gì thế này, có vẻ ổn hơn rồi đấy nhỉ?”

“Nhưng tôi đang buồn nôn đây.”

“So với hôm qua và hôm kia là một bước tiến lớn rồi. Tức là điều trị có hiệu quả.”

Seiji không đáp mà vẫn nằm lỳ trên giường khám. Hắt nghĩ mặt hắt phải xanh như tàu lá.

Ở ngay góc đằng kia, Irabu đang trả tiền cho tên người Iran. Hắt chẳng còn ngạc nhiên nữa, vì ông bác sĩ này vốn là người không theo chuẩn mực thông thường.

Cô y tá mang tới một cái khăn lạnh và đặt lên trán hắt. Hắt buột miệng nói “Cảm ơn!” dù chính hắt là người bị hại.

“Quả kính, trông ngầu ghê!” Irabu nói và nhặt cái kính râm lên cho hắt.

“Nhờ nó, ít nhiều tôi cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn.”

“Hừm. Hay thử đội cái mũ bảo hiểm che kín mặt xem sao. Hoặc đeo cái mặt nạ của thợ hàn xì cũng được. Ha ha ha.” Irabu vừa cười vừa xoa xoa cái bụng phệ.

“Về thôi.” Seiji lồm cồm bò dậy. “Không được. Vì có việc nên mình mới đến đây mà.”

“Bác sĩ, thực ra hôm nay tôi phải đối mặt với một việc hết sức tệ hại,

không làm không được...”

Seiji bắt đầu kể về câu chuyện sẽ diễn ra chiều nay. Rằng thủ lĩnh bố già của hắn vẫn giữ những nghi thức cổ hủ, nhất quyết phải tiến hành nghi thức khế ước máu. Và hắn chắc chắn sẽ hoảng hồn bỏ chạy khi vừa nhìn thấy con dao găm. Có khi còn bĩnh ra đấy rồi phải tự mình dọn hết đồng đó.

“Có thuốc đặc hiệu nào không, bác sĩ?”

“Hay tiêm thử một liều morphin? Tôi nghĩ nó có thể làm giảm sự sợ hãi của anh đấy.” Irabu thản nhiên nói.

“Này nhé, bệnh viện là nơi điều trị cơ mà. Hơn nữa thủ lĩnh nhóm tôi đặc biệt nghiêm cấm việc sử dụng ma túy.”

“Hay để tôi ghi kết luận anh bị nhiễm HIV nhé?” Irabu ra vẻ nghiêm túc nói. Nhưng Seiji đã hoàn toàn kiệt sức.

“Bác sĩ, ông hãy nghĩ cách giúp tôi đi. Đây thực sự nghiêm túc đấy.”

“Thế thì, trước hết chúng ta hãy diễn tập thử nhé.”

Irabu khoái chí nói và ra hiệu cho cô y tá chuẩn bị con dao mổ. Cô ta cầm con dao sáng quắc đặt lên chính giữa cái bàn tròn. Ngay lập tức trán Seiji đầm đìa mồ hôi.

“Rồi, anh hãy cầm thử đi.” Irabu nói.

Hơi thở của Seiji trở nên gấp gáp. Hắn định chạy thoát thân nhưng chẳng hiểu sao cứ ngồi thừ ra.

Hắn run rẩy đưa tay ra nhưng lại ngoảnh mặt đi chỗ khác do không thể nhìn thẳng vào con dao mổ.

“Thế này thì nước nôi gì. Mọi người xung quanh sẽ nghi ngờ ngay. Anh hãy nghĩ đến chuyện gì khác xem, những chuyện vui vẻ hồi còn nhỏ ấy...”

“Tự nhiên bác sĩ lại nhắc chuyện đó làm gì... Ông bà già tôi không

hạnh phúc. Bọn họ đợi tôi đủ mười tám là ly hôn.”

“Vậy có một cách này. Anh có thể hát. Tóm lại phải làm thế nào để không tập trung vào con dao.”

“Hát trong lúc điểm chỉ vào khe ước máu ư?”

Seiji rút tay lại, không tài nào với đến được con dao vì thân trên của hắn tự hình thành phản xạ co rúm người lại.

“Không làm được hả? Tay anh run thế kia cơ mà.” Irabu bất đắc dĩ cắt con dao mổ đi.

Seiji chờ đợi. Chỉ còn vài tiếng nữa thôi, chắc hôm nay là ngày quyết định vận mệnh của hắn.

“Phải tự mình cắt tay để điểm chỉ vào khe ước máu sao?”

“Đúng vậy.”

“Nếu người khác cắt hộ anh có chịu được không?”

Seiji dăm chiêu suy nghĩ. Nếu hắn cắn răng cắn lợi chắc sẽ chịu đựng được.

“Được đúng không? Vừa nãy bị tiêm đã chẳng hề hấn gì rồi mà.”

“Hả?” Seiji trả lời cộc lốc. “Nhưng tự mình ra tay là nguyên tắc khi thực hiện khe ước máu.”

“Hay giả bộ tay phải bị gãy? Để tôi cố định bằng cái nẹp lại nhé?”

Seiji ngẩng mặt lên, một tia hy vọng lóe lên trong đầu hắn.

“Tôi sẽ cho cậu cái kính cũ của tôi. Tầm nhìn bị hạn chế thì cảm giác sợ hãi sẽ vơi đi phần nào.”

“Bác sĩ...” Seiji bất ngờ nắm lấy tay bác sĩ, khoé mắt hắn cay cay, đỏ lên vì xúc động.

Tuy đây không phải cách tốt nhất nhưng ít ra cũng giúp hắn thoát khỏi tình trạng tồi tệ chiều nay. Chỉ cần nhờ người anh em Mizutani cắt

tay hộ là được.

Seiji cứ nắm chặt tay Irabu mãi.

Khi Seiji tới nơi, các thành viên được chỉ định đã tập trung ở văn phòng chính của băng đảng Kioi. Trong cùng căn phòng kiểu Nhật, ông trùm đã ngồi sẵn trên chiếc ghế cao nhất.

“Này Ino, cánh tay bị sao thế?” Phó thủ lĩnh hỏi.

“Xin lỗi anh, trong lúc bất cẩn em đã bị thương ạ.” Seiji khúm núm cúi đầu, bộ dạng vô cùng thành khẩn. “Lát nữa em sẽ nhờ Mizutani cắt ngón tay cái rồi điểm chỉ ạ.”

“Không thành vấn đề.” Mizutani nói. “Nhưng trông cái kính của mày giống cái đít chai thủy tinh vẫn hay đựng sữa ấy. Mày cận 1,5 độ đúng không?”

“Tự nhiên lại nặng hơn rồi.” Seiji chống chế bằng giọng khổ sở.

Seiji thấy choáng váng vì mắt hấn và độ của kính không ăn nhập với nhau. Khi tất cả thành viên đã ngồi vào chỗ, ông trùm mới mở miệng một cách nặng nhọc.

“Đám xây dựng Suzuki định phá bỏ nguyên tắc làm ăn với chúng ta bấy lâu nay. Đây là một hành vi xúc phạm đến tổ tiên băng đảng Kioikka. Chúng ta từ lâu đã thống nhất nguyên tắc tranh chấp trong việc làm ăn và không thể chấp nhận được chuyện này. Phải trừng trị thích đáng những kẻ dám coi thường đạo lý để bảo vệ danh tiếng của tổ chức...”

Ông trùm đã ngoài tám mươi tuổi của Seiji rất hám tiền nhưng lại cứ thích kể chuyện nghĩa hiệp. Seiji cho rằng ông ta bị rối loạn nhân cách ái kỷ nên mới cố duy trì cái nghi thức khế ước máu đã lỗi thời kia.

“Vì vậy, để thể hiện ý chí cứng rắn của băng đảng Kioikka, chúng ta phải tiến hành nghi thức khế ước máu cho đối phương thấy rằng đế chế

kinh doanh của chúng ta vẫn hùng mạnh và vững vàng.”

Tóm lại, đây là một cách hăm dọa đối phương.

Khi ông trùm kết thúc bài thuyết giảng dài lê thê của mình, một tên lính mới trẻ tuổi đang học việc bèn mang cái khay hình tam giác, bên trên có đặt con dao găm đến. Một lát nữa tất cả thành viên phải thực hiện nghi thức ký tên, điểm chỉ vào bản kế ước.

Seiji nuốt nước bọt. Áp lực con dao găm mang lại khác hoàn toàn với dao thường và mũi kim tiêm. Hắn hoảng hồn tới mức muốn chạy trốn khỏi đây ngay lập tức.

“Này người anh em, trông mặt chú mày có vẻ không ổn nhỉ.” Mizutani ngồi cạnh thì thầm.

“Tao không sao.” Seiji khó nhọc ngồi thẳng lưng dậy, hàm răng nghiến chặt lại.

Ông trùm là người điểm chỉ đầu tiên. Sau đó tất cả sẽ làm lần lượt theo thứ tự ghế ngồi. Seiji là kẻ thực hiện cuối cùng vì hắn ngồi ghế cuối. Ông trùm cầm lấy con dao găm, làm bộ trang trọng giơ ngón cái của bàn tay trái tới trước con dao. Ông ta đưa một đường sắc lẹm rồi bình thản ấn ngón tay đang chảy máu vào bản kế ước. Khi kết thúc, ngay lập tức mấy tên đệ tử trẻ bên cạnh dùng băng trắng quấn lên đầu ngón tay bị cắt.

Tiếp theo đến lượt phó thủ lĩnh cũng cắt ngón tay một cách thành thục. Nhìn lưỡi dao găm sắc lẹm, sáng quắc, Seiji bất giác đứng bật dậy.

“Gì thế, thằng kia.” Một tên quát.

“A... thì là... Tôi muốn đi tiểu...” Hắn vội lấp liếm. Mồ hôi lấm tấm đầy trên mặt.

“Dám giỡn mặt hả? Đợi xong việc đã.” Ánh mắt nghiêm khắc đổ dồn về phía hắn.

Seiji ngồi xuống. Nhưng toàn thân hắn bất an. Hắn cảm thấy như

mông mình lại định nhồm dậy lần nữa. Đúng rồi, phải nghĩ sang một việc khác mới được. Irabu đã nói như vậy mà. Chỉ cần hát một bài thôi. Vì không thể hát thành lời nên hẳn đành hát thầm trong lòng.

(Bất ngờ bị lừa gạt bởi những lời nói mỹ miều~ Cả giọt nước mắt của đàn bà cũng chưa biết~ Tại sao lại là Satan. Chẳng phải đó là con đường tới địa ngục hay sao. Người yêu ơi ~, anh sẽ lên đường...)

Sao lại hát bài của Tada Tanimi nhỉ? Có gì sâu thẳm trong tim mình vậy? Mà gì chẳng được, chỉ cần không nghĩ đến con dao kia thôi.

Seiji dùng hết tinh thần và ý chí để hát thầm trong lòng. Hai hàm răng hẳn nghiến chặt, cổ trắn áp cảm giác bất an ngày một dâng trào.

Nhưng vô ích. Khi con dao được chuyển tới Mizutani đang ngồi bên cạnh, tất cả ý thức của hắn đổ dồn về phía nó. Cứ tình hình này, cả cái kính loạn độ hẳn đang đeo cũng chẳng ích gì.

Hai đầu gối Seiji run bần bật. Hắn vội vàng lấy tay trái kìm xuống nhưng sự sợ hãi truyền cả vào cánh tay hắn. Seiji bất giác kêu lên “Aaaa...”

“Này Ino, từ này tới giờ mày bị làm sao thế hả?” Mizutani đã điểm chỉ xong và chìa dao về phía Seiji. Tay Mizutani vẫn đang cầm con dao, gã nói “Đến lượt mày rồi đấy.”

Seiji xây xẩm mặt mày. Đúng là cảm giác sợ hãi lúc này khác với lúc bị tiêm. Không phải là rất khác nhưng Seiji chẳng dám đưa ngón tay ra. Hắn ngã ngửa ra đằng sau.

“Ino, trước mặt ông trùm mà mày làm gì thế? Đồ vô lễ!” Phó thủ lĩnh biến sắc.

“Thằng khốn! Nghi thức linh thiêng mà hắn tính giờ trò gì vậy?” Những kẻ khác cũng xì xào.

Không được rồi. Phen này chắc chết mất thôi. Làm không khéo sẽ bể hết kèo. Lúc đó con dao lại chĩa về phía mình cho coi.

“Huynh đệ!” Seiji nói bằng giọng quả quyết. Hắn chỉnh lại tư thế ngồi rồi quỳ một chân xuống và bảo “Tao không thể làm nổi việc này. Cắt tay và điểm chỉ vào khế ước lại phải nhờ đến người khác là điều đáng xấu hổ.” Lời nói cứ thế trôi ra tuôn tuột.

“Mày đang nói cái gì thế?” Mizutani chau mày.

“Điểm chỉ bằng máu vào khế ước là minh chứng cho sự quyết tâm nên phải tự làm mới có ý nghĩa.”

“Này, mắt mày đỏ sọc lên rồi đấy.”

“Im mồm, nghe tao nói đây!” Seiji tức tối quát lên trong khi Mizutani vẫn còn ngơ ngác. “Tao đã định để mày giúp một tay rồi. Nếu không phải do bất cẩn bị gãy tay, cái việc nhỏ mọn này sao phải nhờ đến mày chứ. Nhục nhã thế này sao còn xứng làm môn đệ, gánh vác công việc của băng đảng được?”

Mọi người đổ dồn sự chú ý về phía Seiji bằng ánh mắt sừng sốt như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

“Thôi không đòi co nữa. Những việc tao phải làm, tao sẽ tự làm.”

Seiji cho ngón tay cái vào miệng, dùng răng nghiền nát phần da đầu ngón tay. Hắn không cảm thấy chút đau đớn nào bởi chẳng còn hơi sức đâu để đau đớn nữa.

“Người anh em, đưa giùm tao bản khế ước.”

“À, ờ...” Với tâm trạng bị kích động, Mizutani đưa bản khế ước tới trước mặt Seiji. Seiji ấn ngón tay cái đầm đìa máu vào dưới tên của mình.

Không một ai thốt lên lời. Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng tích tắc của kim đồng hồ đang chạy. Thời gian như ngừng lại trong phút chốc. Cuối cùng ông trùm cũng lên tiếng.

“Hảo hán! Thế này mới đáng mặt đàn ông Nhật Bản chứ. Khế ước máu từ trước tới nay vốn là thứ thể hiện quyết tâm của đàn ông. Việc của

mình không được để kẻ khác giúp đỡ. Chúng bay thấy rồi đấy! Nếu không dùng tay được thì dùng răng. Đây chẳng phải là hành động đáng ngưỡng mộ sao? Ino, ta đánh giá cao khí khái nam nhi đại trượng phu đó của cậu.” Ông trùm đứng lên và nói với vẻ mặt phấn khích tới nỗi nước miếng sùi quanh mép, bắn tứ tung.

Đám thuộc hạ ngồi phía dưới ngoảnh mặt nhìn nhau. Trên mặt bọn họ như dán dòng chữ “Thế mà cũng được hả?”

“Chúng bay hãy nhìn Ino mà học hỏi, chọn đi con đường không dễ dàng này là như thế đó.”

“Thưa đại ca, kẻ thấp hèn như em đây đâu có xứng để...”

Seiji tỏ vẻ khiêm tốn. Một cảm giác nhẹ nhõm vì đã hoàn thành công việc dâng trào trong lòng hắn.

“Ino, cậu xứng đáng được thưởng. Lát nữa hãy qua phòng ta.” Ông trùm nói.

“Vâng, thưa đại ca!” Hắn cúi đầu, kính cẩn. Trong chốc lát, hắn thấy như trút được gánh nặng, mồ hôi không biết từ lúc nào cũng đã ráo.

Nhìn đám đệ tử cất dao đi, hắn cảm thấy sự căng thẳng này giờ được giải tỏa, cơ thể cũng thả lỏng thay vì gồng cứng như ban nãy nhưng vẫn cố phải làm bộ bặm trợn để tránh bị bại lộ.

Chính Seiji cũng thấy nể màn diễn xuất của mình. Nhưng có lẽ chỉ hôm nay, lúc này mà thôi. Một ngày nào đó sự thật sẽ lộ ra. Đám đệ tử chắc chắn sẽ tỏ ra xa cách với hắn.

Vừa mới thở phào vì thoát khỏi mớ hỗn độn thì về tới văn phòng lại có điện thoại của đám nhà Yoshiyasu. Việc Nagomi thuê cửa hàng đang ở giai đoạn ký hợp đồng đã đến tai chúng.

“Này, bọn đây đã biết bên đấy thuê nhà để hành nghề bán phấn mua

huong rồi nhé. Lại còn xưng là người bảo lãnh nữa cơ đấy. Anh Ino định gây sự với bọn này hả?”

Giọng điệu của Yoshiyasu nhẹ nhàng nhưng đầy sự đe dọa, dứt khoát một bước cũng không chịu nhường. Seiji cảm thấy u uất. Mụ già dần dần, sao lại dám tự ý ghi tên hẳn chứ. Nhưng hẳn cũng không thể tỏ vẻ lép vế chỉ nói “Ô, thế á?” Hẳn cần giữ thể diện nên trả miếng bằng giọng điệu cũng ngang tàng không kém.

“Mẹ kiếp, đây không có ý định động vào nồi cơm của bên đó đâu nhé. Bên ký hợp đồng nói chưa kể tiền bảo kê, tiền khăn ăn, điều đóm họ cũng sẽ chơi đẹp. Hơn nữa, đây cũng chẳng hơi đâu đụng vào.”

“Anh Ino, đừng ăn nói lạ lùng thế. Người ký hợp đồng là con đàn bà của anh mà. Giả sử, con đàn bà của tôi mở cửa hàng ở lãnh địa của anh rồi hằng ngày tôi qua lại bên đó, anh thấy sao. Nói không đụng vào là bọn này sẽ để yên à?”

Sự việc thực ra không đến mức ấy. Nhưng đã là yakuza thì không thể rút lui trong êm đẹp được.

“Vậy bên đó muốn gì?”

“Lại còn phải hỏi. Đương nhiên phải hủy hợp đồng ngay lập tức rồi. Trừ khi, đằng ấy định rửa tay gác kiếm.”

“Được thôi. Nhưng bên này đã trả tiền rồi, tiền bồi thường hủy hợp đồng đằng đó gánh nhé.”

“Này, đang nói nghiêm túc đấy hả?” Giọng điệu phía bên kia lập tức chuyển sang hăm dọa. “Muốn nói mê thì chui xuống gầm giường mà nói.”

Thật xúi quẩy. Seiji nhăn mặt lại. Đừng tưởng dọa được thằng này nhé.

“Đừng lằng nhằng lên mặt với thằng này. Có cái cửa hàng còn con cũng bày đặt to chuyện. Đám Yoshiyasu chúng mày xuống giá rồi.” Đã thế

rồi vẫn còn hiếu chiến. Đúng là bản tính khó dời.

“Thằng chó chết, mày nói gì đấy. Chuyện này không giải quyết qua điện thoại được. Ngày mai khôn hồn thì vác xác qua đây.”

“Đồ ngu, có dờ hơi mới tới cái văn phòng bắn thủ nhà mày. Muốn gặp ông đây ít nhất phải đặt một phòng thượng hạng ở khách sạn mới được.”

Sau một hồi khẩu chiến, hai bên quyết định gặp nhau tại một quán trà ở trung tâm thành phố. Yoshiyasu cùng tuổi với Seiji, còn được gọi với cái tên “Yasu dao găm”, là một dân anh chị có số má hở ra là giở trò đe dọa người khác bằng dao găm. Trong lòng gã luôn đầy ắp ý đồ đen tối. Giới yakuza, không ai muốn động đến gã.

Đương nhiên, việc đầu tiên Seiji làm khi về đến nhà là chì chiết Nagomi.

“Cô định làm gì? Ai cho cô dám tự tiện dùng tên người khác hả?”

Nagomi phùng má, định nói mấy câu lấp liếm “thì...” “dù thế nào thì...”

“Tóm lại, dẹp hết cửa hàng với chả cửa hiệu đi. Cứ cố tình mở cửa hàng chỉ có no đủ với bọn chúng thôi.”

“Thế anh giải nghệ là được chứ gì? Phía bên đó cũng đã đề nghị như thế, đúng không?”

“Nhảm nhí! Đó là từ tối kỵ với yakuza.”

Hai bên khẩu chiến một hồi nhưng câu chuyện vẫn dờ dang chưa có hồi kết. Thực ra đây là việc cả hấn và ả đều đau đầu suy nghĩ.

“Anh yêu, anh không mệt sao? Cuộc chiến giành địa bàn này, không chiến tới cùng không có hồi kết đâu.”

“Đó là công việc của tôi còn gì.”

“Chúng sợ vật sắc nhọn của anh thực sự là do thần kinh đấy. Trông

manh mẽ thế thôi nhưng lại vô cùng mong manh yếu đuối.”

“Đồ mặt dày, đừng có ăn nói lung tung.”

Seiji chống chế rồi đi vào nhà tắm. Đến cả Nagomi cũng nói giống hệt ông bác sĩ Irabu. Tở vể mạnh mẽ ư? Đây không đùa đâu. Chẳng phải ả muốn hắt rửa tay gác kiếm để làm chân sai vặt cho ả sao? Ông chú quán snack^[1] à? Thậm chí hắt còn không thể cầm nổi cái dùi đập đá kia mà. Thả mình vào bồn tắm, Seiji nhắm mắt lại và buông một tiếng thở dài.

^[1] Quán bar nhỏ, chủ yếu bán rượu và đồ ăn nhẹ, có nơi còn có máy hát karaoke nhỏ.

4.

“Ồ, anh Ino đã tới rồi sao.”

Seiji không gõ cửa, cứ thế vào luôn. Ông bác sĩ Irabu nhìn hẩn chăm chăm bằng bộ mặt hết sức ngạc nhiên. Lần này, Seiji cẩn thận không vào ngay mà nhìn ra sau cánh cửa. Tên người Iran không có ở đây.

“Tôi nghĩ anh sẽ không tới nên đã không thuê anh ta nữa. Tiếc quá! Tới thì báo một tiếng chứ.” Irabu bẻ khớp ngón tay tỏ vẻ tiếc nuối.

Dù không muốn nhưng Seiji vẫn phải tới bệnh viện của Irabu. Cho dù cả ba lần trước đó, hẩn đều gặp phải những trò tác oai tác quái của ông bác sĩ.

Hẩn cho rằng việc ông bác sĩ không đối xử với mình như với một yakuza đúng là một trải nghiệm quý báu. Phải nói rằng đã lâu lắm rồi hẩn mới có cảm giác sáng khoái như vậy. Hơn nữa có thứ làm hẩn rối trí muốn trao đổi với bác sĩ. Cả đêm qua, hẩn không chợp mắt nổi vì nó.

“Bác sĩ, ông không có loại thuốc nào giúp gia tăng sức mạnh à? Không phải loại tiêm, loại uống ấy.”

“Có chứ, nhiều là đằng khác. Có loại khiến anh cảm thấy mình như siêu nhân, có loại giúp anh nhìn thế giới toàn màu hồng, anh muốn thử loại nào?”

“Vậy cho tôi loại cho cảm giác mình như siêu nhân ấy. Nhưng nó là một loại thuốc thần kinh ạ?”

Seiji vắn vẹo. Dường như hẩn đã thả lỏng, không còn căng thẳng như

những lần trước nữa. Vậy mà ông bác sĩ chẳng hề bực mình trước câu đùa cợt của Seiji. Seiji lúc này, theo như ví von của Irabu, giống một con nhím gai với những chiếc gai đang được ru ngủ.

“Anh Ino, anh lại không khỏe à? Lại chuyện khế ước máu hả?”

“Đúng, đúng. Ngày nào chẳng có mấy chuyện như thế. Nhưng còn chuyện phiền phức hơn thế cơ.”

“Chuyện gì thế? Kể đi, kể đi.” Irabu hớn hờ như trẻ con.

Seiji kể cho Irabu nghe mâu thuẫn của hắn với băng nhóm đối lập. Trong thâm tâm, hắn luôn muốn nói chuyện này với một ai đó nhưng chẳng thể nói với mọi người trong phe của mình. Bởi vì hắn là người nhóm lên đám lửa này.

“Anh định đi một mình à? Chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?”

“Chắc chúng nó không dám chém hay treo ngược tôi lên đâu. Thanh thiên bạch nhật giữa quán trà ở trung tâm thành phố mà. Chắc chỉ âm ỉ đôi chút thôi.”

“Thế sao, hay để tôi đi cùng anh nhé, đề phòng thôi.” Irabu nói.

Seiji ngẩng mặt lên. Hắn không phản ứng kịp trước lời ngỏ ý đầy bất ngờ của ông bác sĩ. Nhưng trong lòng hắn vẫn khắp khởi niềm vui khó tả.

“Đừng để ý, tôi chỉ đùa thôi.” Irabu cười khoe hàm răng trắng bóc.

“Bác sĩ, xin hãy giúp tôi! Trăm sự nhờ ông đấy.” Seiji nhòai cả người ra. “Ông không cần nói gì hết, chỉ cần ngồi bên cạnh tôi là được.”

“Hả? Thật chứ?”

“Xin hãy giúp tôi!” Seiji cúi gập đầu.

Các cuộc xung đột hơn nhau ở quân số. Bên nào đông hơn, bên đó thắng. Cho dù hai người không làm nên trò trống gì nhưng cũng còn hơn một người. Hơn nữa Irabu lại có vóc dáng cao lớn. Nếu dùng keo vuốt hết tóc ra sau và đeo thêm cặp kính râm vào thì trông không khác gì một kẻ

hành sự bí hiểm.

“Thế để tôi tiêm cho đã.”

“Hả?”

“Tôi đi cũng được nhưng tiêm một mũi đã.”

“... Bác sĩ, tại sao ông lại thích tiêm thế?”

“Anh không thấy việc đó rất kích thích sao?” Irabu nở to cánh mũi.

Seiji đặt tay lên trán. Chẳng còn cách nào khác. Chỉ tại mình đã ngu ngốc tới đây thôi.

Hắn ngoan ngoãn chìa cánh tay trái ra. Ngay lập tức Irabu vui mừng gọi “Này, Mayumi.”

Vẫn như mọi khi, toàn thân Seiji run bần bật, mồ hôi vã ra như tắm và cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Nhưng lần này hắn không hung hăng tìm cách chống cự nữa và cảm thấy bản thân có thể chịu đựng phần nào. Có lẽ do tiêm liên tục nên hắn đã quen rồi chẳng.

“Anh tiến bộ rõ rệt đấy.” Irabu lên tiếng.

Seiji không buồn trả lời ông bác sĩ phiền phức.

Quán trà đã hẹn nằm dưới tầng hầm quay lưng lại với khu phố trung tâm sầm uất. Biển hiệu đang tắt mang đến dự cảm chẳng mấy tốt đẹp.

“Bác sĩ, chỉ e đây là cửa hàng của những kẻ liên quan tới băng nhóm Yoshiyasu. Chúng ta đây khác nào tự lao đầu vào chỗ chết...”

“Đã đến đây rồi, cứ vào xem sao.”

Irabu vừa dùng lược chải đầu vừa nói. Người đàn ông này, dường như chẳng căng thẳng chút nào.

Khoác trên mình bộ vest lịch lãm của Hermes cùng với kính râm của Chanel, phong thái chảnh chu sang trọng của Irabu thực sự làm sáng cả

căn phòng. Với bộ dạng này, Irabu khiến người khác phải dè chừng, né sang một bên.

“Bác sĩ, ông hãy chau mày ra vẻ khó chịu chút đi.”

“Thế này à?”

Có vẻ không giống lắm. Trông ông ta giống học sinh tiểu học gặp phải bài toán khó nhằn ấy.

“Vậy ông hãy tưởng tượng mình bị đũa ngòi cạnh lấy mất đồ ăn vặt giữa giờ xem.”

“Thế này thì sao?” Cuối cùng Irabu cũng cho ra được vẻ mặt áp suất thấp.

“Đúng, đúng. Cứ giữ nguyên như thế và đừng nói gì cả.” Seiji cẩn thận dặn dò Irabu lần cuối.

Cả hai hít thở một hơi thật sâu rồi đi xuống cầu thang. Seiji mở cửa, quả nhiên chẳng thấy bóng dáng khách hàng nào, chỉ có Yoshiyasu và hai tên đệ tử trẻ ngồi vắt chân lên bàn ngoảnh lại.

“Sao? Dẫn theo cái đuôi đến à?” Yoshiyasu cất giọng khàn đặc khiêu khích.

“Ăn nói cho cẩn thận. Vị này là bác sĩ Irabu, bác sĩ chuyên khoa thần kinh đã giúp đỡ đây rất nhiều.”

“Khoa Thần kinh hả? Băng nhóm nào vậy?” Yoshiyasu hất hàm lên châm chọc.

“Này Yoshiyasu, mày bị đứt dây thần kinh xấu hổ à. Đúng là suốt ngày chỉ ngồi trong cái phòng tối tăm này nên chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng.”

Seiji khạc đờm, nhổ toẹt một bãi xuống rồi ngoảnh sang, cúi đầu nói với Irabu. “Bác sĩ, xin lỗi vì đã dẫn ông tới nơi dơ bẩn này.”

Irabu vẫn thọc hai tay vào túi quần, uốn ngực lên kiêu hãnh. Thấy

thế Yoshiyasu tắc tịt không nói nên lời. “Thật may vì đã dẫn Irabu tới đây”, Seiji nghĩ.

Trước khi ngồi vào bàn, Seiji và Irabu phải kiểm tra vũ khí trên người. Tên đệ tử trẻ khám nách và quanh hông, rồi lôi ra một cái bơm kim tiêm trên áo vest của Irabu. Seiji ngoảnh mặt đi. Không hiểu lão dở hơi này mang kim tiêm đến làm gì nhỉ.

“Này, đừng có dùng bàn tay dơ bẩn đó sờ vào bác sĩ.” Seiji tay dứ nắm đấm còn miệng thì hàm hè. “Bác sĩ Irabu đây là người chuyên đi giảng giải về tác hại của ma túy cho lớp trẻ tại các tổ chức đó. Kim tiêm chỉ là đạo cụ chứ có phải thứ gì ghê gớm đâu.” Irabu cố tỏ ra điềm tĩnh.

“...Được thôi. Vậy, ông để bọn này giữ hộ nhé, bác sĩ.” Thế là món đạo cụ của Irabu bị Yoshiyasu tịch thu mất.

“Này, tao cũng phải khám người bọn mày mới được.” Seiji vừa mở lời thì Yoshiyasu mặt mũi bặm trợn, găm lên.

“Ino, mày đúng là không hiểu thời thế. Dám khiêu khích bọn này hả, thằng khốn?”

“Đừng già mồm. Bọn bay mới là kẻ gây sự trước. Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.”

Seiji bước vài bước lại gần rồi sờ lên thắt lưng của Yoshiyasu. Đúng như dự đoán, con dao găm được giấu trong quần. Mặc dù dao được nhét vào vỏ nhưng Seiji vẫn có thể tưởng tượng hình ảnh con dao bằng thép trắng sắc lạnh. Nếu gã kia rút con dao ra chắc chắn Seiji sẽ hồn lìa khỏi xác.

“Này, tóm lại mày muốn gì? Nếu không định nói chuyện thì để bọn này về.” Seiji vừa nói vừa ném cho đối phương cái nhìn dữ dằn.

“Tao đích dùng đến nó. Đây chỉ là lá bùa hộ mệnh thôi.” Mặt Yoshiyasu đỏ gay.

“Có ngon thì để con dao lại ở quây đi.”

“Ông đây đã nói sẽ không rút dao cơ mà.”

Yoshiyasu ngoan cố cãi cùn. Mắt gã giật liên hồi, trông vô cùng bức bối.

“Mày chơi bản thế ông đây không tiếp chuyện đâu. Lần tới còn lâu ông mới đi tay không đến. Ngày hôm nay, có bác sĩ Irabu ở đây làm chứng.” Seiji nói rồi quay sang Irabu. “Bác sĩ, về đến nơi phiền ông chuyển lời tới mọi người giúp tôi nhé.”

Irabu gật đầu đầy lịch lãm. Không khí bỗng chốc lắng xuống. Yoshiyasu thở phì phò. Gã đặt con dao găm lên quây, mặt sừng sĩa. “Thế này là được chứ gì.” Cuối cùng họ đã có thể ngồi xuống nói chuyện.

“Bên mày sẽ làm thủ tục hủy hợp đồng nhỉ?” Yoshiyasu hỏi.

“Không việc gì phải vội. Chuyện gì cũng phải có trình tự của nó.” Seiji lấy thuốc lá ra, châm lửa rồi ngửa mặt lên trần nhà, chậm rãi nhả khói. “Thế này nhé, mục đàn bà nhà tao chỉ muốn kinh doanh tí rượu lậu chứ chẳng phải dân anh chị gì đâu. Thỉnh thoảng góp gạo thổi cơm chung rồi buôn đôi ba câu chuyện với mấy thằng đệ tử trẻ ở Kioikka. Là một mục đàn bà đầu óc dần dần đến mức nghe thấy từ ‘địa bàn’ sẽ hỏi lại là ‘Đảo nào’ đấy. Có mỗi chuyện mở cửa hàng ở gần địa bàn kiểm soát của bên đó lại khiến huynh đệ phải tương tàn ư?”

“Là do bên đó quản lý không đến nơi đến chốn đấy chứ. Đồ yếu kém.”

“Yếu kém á? Ăn nói cao sang nhỉ. Giờ nếu con đàn bà của mày đi qua địa bàn của tao, tao bắt ngâm rượu thì được phỏng?”

“Nói chuyện chẳng liên quan đếch gì. Bọn tao chỉ đang hỏi mày có chịu hủy hợp đồng hay không thôi?”

Yoshiyasu hối thúc. Không biết từ lúc nào gã bắt đầu rung đùi sốt ruột.

“Còn phải xem điều kiện thế nào đã chứ.” Seiji ngồi xuống ghế rồi gác chân lên. “Nói chung, cái thằng cho thuê nhà ấy, dù không phải đệ tử của mày, cũng chẳng khác nào một con chó cun cút theo đuôi. Nên không hay ho gì khi nó thẳng tay lấy tiền lẻ lạt, tiền phí môi giới của ông đây hơi bị nhiều. Liệu nó có chịu trả lại tiền cho tao không?”

“Bố lão. Trước đây, tao cũng chỉ hai, ba lần mua lại đất của nó chứ liên quan đếch đâu. Gì thì gì, đất lắm cũng chỉ mấy trăm nghìn chứ nhiều. Mày cứ coi như chẳng may bị mất tiền đi?”

Yoshiyasu tức giận đến nỗi môi run lên bần bật. Gã nghiêng chặt răng như để kìm nén cơn giận dữ.

“Anh Ino này.” Irabu chọc tay vào mạng sườn.

Seiji hốt hoảng ném vội một cái nhìn về phía Irabu như muốn nói “Đồ ngu, đã bảo ngậm cái mồm lại mà.”

“Đây không phải chuyện tiền nong mà là thể diện. Mày hành nghề lâu như vậy chẳng lẽ không hiểu? Nghĩ đi cho não nó còn nhăn. Hay mày đang mưu tính điều gì trong cái đầu đặc bã đậu kia?”

“Thôi đừng lèm bèm mất thì giờ. Khôn hồn hủy hợp đồng ngay đi, bằng không đạn sắt bay vào cửa hàng thì đừng trách.”

Yoshiyasu càng lúc càng rung đùi tợn. Gã cũng chớp mắt liên hồi.

“Ồ, thú vị đấy. Giỏi thì làm thử đi. Tao sẽ loan tin cho cả thiên hạ biết.”

“Này, anh Ino.” Irabu lại lên tiếng.

Seiji im lặng liếc xéo sang ông ta. Lạ hồn, làm ơn câm mồm đi. Giọng của ông ta như giọng trẻ trâu ấy.

Hắn tiếp tục nhìn thẳng về phía trước. Mặt Yoshiyasu đang đỏ bừng. Mồ hôi túa ra trên trán, hai hàm răng nghiêng chặt như đang chịu đựng điều gì ghê gớm lắm. Hử? Seiji ngả ngửa. Gã mắc bệnh gì sao?

“Người này mắc tật máy giật đấy.” Irabu nói với giọng từng tưng.

Seiji không hiểu Irabu nói gì. Hắn hỏi lại. “Tật máy giật?”

“Đúng, đây là một triệu chứng của bệnh thần kinh.”

Yoshiyasu không chịu được nữa, gã đứng bật dậy và quát lũ đàn em.

“Này, mấy thằng chúng mày đi ra ngoài cho tao!”

“Dạ... vâng, nhưng...”

“Đã bảo ra ngoài hết cơ mà.”

“Đại ca, như vậy có được không ạ?” Một tên đàn em đứng lên hỏi với vẻ lo lắng.

“Chúng mày mau rút hết cho tao!” Yoshiyasu mắt đỏ ngầu, ra hiệu cho đám đàn em rút lui.

Hai tên đàn em vẫn còn lưỡng lự nhưng cũng vội vã rời khỏi cửa hàng. Khi thấy bọn chúng đi khuất, Yoshiyasu bèn trở lại quầy và cầm lấy con dao găm.

Seiji kinh hãi, ngay lập tức cầm lấy cái ghế, giơ phần chân ghế ra ngoài như để che chắn nhưng cái ghế chỉ cao tới hông. Chân hắn đang run lên cầm cập.

“Ồ... đồ khốn. Rõ ràng mày đã âm mưu dùng dao ngay từ đầu phải không?” Giọng hắn lạc hẳn đi. “Yoshiyasu, mày tính châm mũi lửa cuộc chiến giữa hai băng nhóm hả?” Cổ họng Seiji khô không khóc. Nếu Yoshiyasu rút dao ra, hắn chỉ còn cách chạy mất dép.

“Đừng sốt sắng, anh bạn.” Yoshiyasu rút con dao vào túi quần. Gã vịn tay vào quầy, lấy lại bình tĩnh. “Không phải tao đã nói rất nhiều lần rằng sẽ không dùng đến nó sao?”

Yoshiyasu ngồi xuống ghế đầu. Gã ngẩng mặt lên trần nhà, hít thở sâu nhiều lần.

Thế là thế nào? Chuyện gì đã xảy ra với gã này vậy? Seiji không tài

nào nắm bắt được tình hình. Hắn quay sang nhìn Irabu, “Người này mắc hội chứng nghiện chần chừ.” Irabu nhún vai.

“Hội chứng nghiện... chần?”

“Đúng vậy. Nếu anh đã từng xem *Snoopy* chắc hẳn sẽ biết. Nhân vật Linus lúc nào cũng phải cầm theo cái chần bên mình. Tên của hội chứng này bắt nguồn từ đó.”

Seiji chẳng hiểu gì hết. Hắn đứng như phỗng tại chỗ, không biết phải làm gì nên đành hạ chiếc ghế đang cầm xuống.

“Linus không cầm chần sẽ vô cùng bất an. Nếu mất chần, cậu ta sẽ rơi vào trạng thái hoảng loạn. Nghĩa là cái chần như món ăn giúp ổn định tinh thần, đây là một chứng nghiện. Với gã này, ‘cái chần’ chính là chiếc dao găm.”

Nghe tới đây, Seiji nhú mày lại. Cái gì cơ? “Yasu dao găm” lại ra cơ sự này à?

“Bác sĩ, thực ra ông là ai?” Yoshiyasu nói không ra hơi.

“Tôi ấy hả? Tôi chỉ là một bác sĩ thần kinh thôi.”

“Bác sĩ ư?” Yoshiyasu hỏi lại.

“Đúng vậy.” Irabu cười hờ hết cả lợi.

“Ino, mày trông vậy cũng giỏi bốc phét nhỉ. Đây còn tưởng hẳn ta là nhân vật tầm cỡ có chức có quyền nào cơ đấy!”

“Thôi đi, đừng đánh trống lảng. Mau đi thẳng vào vấn đề đi.”

Seiji cảm thấy hai vai như được thả lỏng nhưng lưng hắn vẫn đau âm ỉ vì phải gồng mình suốt từ nãy tới giờ. Dẫu vậy, tạm thời không nhìn thấy con dao khiến hắn yên tâm phần nào.

“Tao đây vốn không định làm to chuyện với băng Yoshiyasu chúng mày. Thực ra lúc cô ả ký hợp đồng, đây đã nghĩ ‘toang rồi’ cơ đấy. Nhưng, mày thử nghĩ xem, tao cũng cần thể diện chứ bộ.”

Seiji xếp lại những cái ghế cái bàn ngổn ngang rồi ngồi xuống. Chẳng biết có phải nghĩ rằng đã đến lúc vai diễn của mình kết thúc không, Irabu bèn bỏ kính râm ra và đeo lên đầu.

“Bọn mày hãy trả lại tiền bảo lãnh và tiền lễ vào nhà. Còn phí thủ tục, dù sao cũng đã làm phiền bọn bất động sản nên coi như bỏ. Mày nghĩ sao?”

“... À, thôi được.” Yoshiyasu đáp tỉnh queo. Khi đã thu lại nanh vuốt, trông gã cũng không đến nỗi nào.

“Bên trên đã biết gì chưa?”

“Chưa.”

“Bọn này cũng kín miệng lắm. Vì thế ta hòa giải với nhau tại đây thôi.”

“Được, tao hiểu rồi.”

Hai kẻ giang hồ nhìn nhau giao ước. Không bên nào bảo bên nào, cả hai cùng cười méo xệch.

“Chep, thế quái nào lại bị các người trông thấy bộ dạng xấu xí này.” Yoshiyasu nói. “Không có nó tao không thể kiểm soát bản thân. Tối không ôm nó đêm còn mơ mới ngủ được.”

“Tao hiểu, tao hiểu.”

“Lúc nào bị khám người là y như rằng mồ hôi vã ra đầm đìa.”

“Đúng như vậy đấy.”

“Mày hiểu thế đếch nào được.” Yoshiyasu nói với điệu bộ nhen nã. “Thằng này, thế mà được đấy.”

“Tao ấy hả? Cả hai ta chứ.”

“Hai ta ư?”

Seij khẽ nhún vai. “À không, chả có gì sất. Chuyện không liên quan

đến mày.”

“Này, anh Yoshiyasu, ngày mai hãy tới phòng khám của tôi đi, tôi có loại thuốc đặc biệt đấy.” Irabu tủm tỉm cười, chen ngang vào câu chuyện.

“Có thứ như vậy sao? Nếu thế thì...” Yoshiyasu nhòai người ra.

“Ồ, mày hãy tới phòng khám của bác sĩ đây. Ông ấy là bác sĩ rất nổi tiếng, cũng là bác sĩ chủ trị cho tao...”

Một suy nghĩ kỳ lạ trào dâng khiến Seiji phá lên cười.

Ta có thêm chiến hữu rồi. Nhím gai đây nữa chứ đâu. Dù chứng bệnh của cả hai hoàn toàn trái ngược nhưng căn nguyên cơ bản giống nhau.

“Hay lắm sao mà cười?”

Yoshiyasu nhìn Seiji đầy khó hiểu. Còn Seiji vẫn ngật nghèo.

Trở về nhà, hắn thấy Nagomi đang cầm kim khâu cái gì đó. Thấy Seiji, ả vội vàng giấu nó đi.

“Được rồi, cứ tiếp tục đi.” Seiji dịu dàng nói.

“Nhưng mà anh...”

“Có lẽ đây hết sợ rồi. Nào, đưa đây xem nào.”

Seiji nhìn Nagomi chăm chăm rồi dè dặt đưa cái kim ra.

Hắn cảm thấy một dòng máu nóng chảy râm ran khắp người. Chưa hoàn toàn hết sợ nhưng hắn không còn rơi vào trạng thái kích động như trước. Hắn biết cảm giác sợ hãi này rồi sẽ dần dần biến mất.

“Ồi, đúng là anh không sao rồi. Chuyện thần kỳ nào đã xảy ra vậy?”

“Hử? Thực ra là...”

Seiji kể lại toàn bộ diễn biến câu chuyện ngày hôm nay cho Nagomi nghe. Từ việc Irabu đã cùng tới quán trà để nói chuyện, và ở đó hắn gặp được một yakuza mắc bệnh thần kinh tới chuyện Seiji tự nhiên cảm thấy

nhẹ nhõm. Đã lâu rồi hần và ả mới có buổi nói chuyện như một cặp vợ chồng đúng nghĩa.

“Anh yêu, hóa ra không chỉ mình anh bị nhạy cảm thái quá như vậy nhỉ.”

“Cuộc sống này là vậy. Ai cũng có điểm yếu của mình nên cần phải ráng hết sức để đương đầu và chiến thắng nó.”

“Tức là anh sẽ không giải nghệ chứ gì?” Nagomi ghé sát mặt hỏi.

“Nói nghe dễ nhỉ. Ông ta là người có ơn cứu mang tôi.”

“Anh yêu, ông trùm bao nhiêu tuổi thế?”

“Hơn tám mươi.”

“Vậy cũng sắp đến lúc hết ơn hết huệ rồi.”

“Cô đúng là...”

Nhưng Seiji chẳng giận nổi vì Nagomi đã đặt lên môi hần một nụ hôn nồng nhiệt.

Mùi thơm ngọt ngào của Nagomi ve vuốt cánh mũi hần. Giờ đây trong lòng Seiji không còn bất cứ nỗi bất an nào nữa.

Vài chục năm sau, có lẽ hần chỉ còn là một con nhím không gai nhưng hần cảm thấy như thế cũng chẳng tệ.

Bộ tóc giả của bố vợ

1.

Buổi họp lớp của Khoa Y được thuộc Trường Đại học Azabu Gakuin đã có khoảng tám mươi người tham gia. So với con số một trăm mười lăm sinh viên đã tốt nghiệp cùng khóa, có thể nói số người dự buổi họp lớp lần này khá là đông. Định kỳ ba năm một lần, đây là lần thứ tư buổi họp lớp được tổ chức. Thấm thoát đã mười hai năm trôi qua kể từ sau lễ tốt nghiệp, người trẻ nhất trong Khoa Y được hiện tại cũng đã bước sang tuổi ba mươi sáu, vẻ ngoài của các cô cậu sinh viên năm nào đã bắt đầu lộ rõ dấu hiệu của tuổi trung niên.

Ikeyama Tatsurou - hiện là giảng viên, đồng thời đang công tác tại bệnh viện trực thuộc trường đại học - vừa nhâm nhi một ly cocktail, vừa đưa mắt nhìn xung quanh hội trường. Có nhiều người đã cất công từ những miền quê xa xôi lên Tokyo để tham gia buổi họp lớp, cũng có biết bao gương mặt từ lâu đã trở nên quá đỗi thân thuộc đối với Tatsurou.

Tatsurou gấp một miếng sushi, nghe thấy anh bạn đồng nghiệp Kuramoto, hiện đang làm việc tại Khoa Ngoại bệnh viện cười nói: “Buổi họp lớp năm nay hoành tráng quá nhỉ.”

Hội trường họp lớp năm nào cũng lựa chọn tổ chức tại khách sạn hàng đầu, nhưng năm nay, mức độ hoành tráng trong từng món ăn phải gọi là xuất sắc.

“Thế à?” Tatsurou giả vờ như không nhận ra ý Kuramoto muốn nói.

Đáp lại cái thái độ thờ ơ của bạn mình, Kuramoto đã chọc lét Tatsurou và châm chọc: “Mày bớt giả ngây giả ngô lại giùm tao. Hay bởi vì thầy Nomura mới lên chức trưởng khoa nên mày thấy bối rối hả.”

Thầy Nomura Eisuke - nguyên chủ nhiệm Khoa Ngoại và hiện tại giữ chức vụ trưởng khoa - đang ngồi trên khán đài, phía sau có đặt một tấm bình phong dát vàng. Ông ta là người đang nắm giữ mọi quyền lực điều hành Khoa Y dược. Và hơn hết, ông ta chính là bố vợ của Tatsurou.

“Chắc chắn mày cũng sẽ giống như bố vợ mày, trở thành giáo sư của trường này thôi.”

“Mày đang nói cái quái gì thế? Người như tao có lẽ sẽ bị chuyển đến một bệnh viện thành phố nào đó, những năm tháng còn lại của cuộc đời tao sẽ phải sống và làm việc ở đó.” Tatsurou xua tay, khẽ mỉm cười và nói.

“Vớ vẩn, không đời nào ông trưởng khoa lại để đứa con rể quý hóa của mình ra ngoài làm việc đâu.” Kuramoto nói như đang bõn cọt Tatsurou.

Năm năm trước, Tatsurou kết hôn với Hitomi - cô con gái duy nhất của thầy Nomura. Đây không phải cuộc hôn nhân được mai mối, sắp đặt từ trước, nó xuất phát từ tình yêu Hitomi dành cho Tatsurou ngay từ lần đầu tiên họ gặp nhau. Khi đó, trong số các sinh viên y khoa trẻ tuổi được thầy Nomura mời đến nhà chơi, Hitomi đã để mắt đến Tatsurou và đem lòng yêu mến. Có thể nói Tatsurou được ông Nomura đối xử như người con trai thứ trong gia đình. Hơn thế nữa, ông ta cũng hết mực yêu thương, chiều chuộng cô con gái Hitomi của mình.

Ban đầu, Tatsurou cảm thấy khá bối rối, nhưng dần dần anh quen với việc làm rể trong gia đình ông Nomura. Chuyện này không phải không có lợi đối với Tatsurou. Hiện tại anh đã chính thức trở thành một thành viên trong gia đình của vị giáo sư quyền lực. Từ khi tham gia giảng

dạy tại trường đại học, Tatsurou luôn phấn đấu để trở thành giáo sư giống bố vợ mình, nếu không thể thực hiện được mong muốn đó, mọi thứ đối với anh trở nên vô nghĩa. Tuy Tatsurou không phải một người quá tham vọng, nhưng cũng như bao người khác, anh luôn khát khao, nỗ lực thực hiện ước mơ, hoài bão của mình.

“Trong Khoa Thần kinh, làm gì có ai là đối thủ của mày?” Kuramoto nói.

“Cái thằng cha này. Tao đâu chuyển khoa vì lý do lãng xet ấy.”

Tatsurou quay sang lườm bạn mình. Kuramoto nhún vai, ngoạm một miếng sushi cá ngừ. “Đùa chút không được à?”

Tatsurou đã làm việc ở Khoa Nội hai năm, quyết định chuyển sang Khoa Thần kinh đơn giản chỉ vì anh thấy hứng thú và muốn học hỏi thêm về y học. Cũng phải công nhận Tatsurou đã đạt được những thành quả xứng đáng trong lĩnh vực Dược Lý học Thần kinh.

Chạy việc sang Khoa Thần kinh do năng lực ở các khoa “cơ bản” yếu kém là một cái nhìn hoàn toàn định kiến đối với một bác sĩ Y khoa Thần kinh.

“Này, miếng cá ngừ kia trông có vẻ ngon đấy.” Tatsurou nói với Kuramoto. Đó chính xác là một lát cắt sashimi điệu nghệ.

“Có một quầy phục vụ sushi ngay trung tâm hội trường. Nhanh tới đó đánh chén thôi, không sẽ hết sạch sành sanh đấy.” Kuramoto vừa dứt câu đã bị phó giáo sư một trường đại học địa phương đang đứng bên cạnh vỗ vai: “Quá muộn rồi. Irabu đang bước tới kìa. Toàn bộ cá ngừ, trứng nhím biển và đồ ăn sẽ nhanh chóng nằm gọn trong bụng hân ta thôi.”

“Irabu nào nhỉ? Lẽ nào là Irabu Ichiro - kẻ phiền phức của khoa y sao?” Tatsurou nhíu mày tỏ vẻ dăm chiêu.

“Còn ai trồng khoai đất này. Kể từ buổi họp lớp lần trước, cũng đã sáu

năm rồi không thấy hấn ta. Cái bụng phệ kia y hệt mấy bố già trung niên.”

“Hấn ta trông đã già dặn hơn tuổi từ xưa rồi. Lúc mới nhập học, tao cứ tưởng hấn ta là giảng viên đại học.” Kuramoto đáp lại.

“Chuẩn luôn. Sau khi biết hấn cũng chỉ mới mười tám tuổi, tao đã sốc đến mức cảm thấy Tokyo là một nơi đáng sợ.” Một người bạn cũ nghe Kuramoto nói vậy cũng tiện miệng góp vui.

“Hình như hấn ta là người thừa kế của một bệnh viện lớn đúng không nhỉ. Hấn ta cũng từng làm ở Khoa Nhi thì phải.” Tatsurou lên tiếng hỏi.

“Chuyện đó...” Lần này là giọng của một nữ bác sĩ, đang vẫy tay và tiến lại gần về phía mọi người. “Tôi nghe nói ban đầu hấn ta được phân công làm việc ở Khoa Nhi vì người ta tưởng hấn ta sẽ không quậy phá gì, nào ngờ hấn ta thường xuyên gây gỗ với các bệnh nhân nhỏ tuổi. Cãi nhau tay đôi với chúng luôn. Đơn khiếu nại của bố mẹ bệnh nhân liên tục được gửi đến nên hấn ta buộc phải chuyển sang Khoa Thần kinh. Hiện tại, như mọi người thấy rồi đấy, hấn ta là bác sĩ thần kinh ở Bệnh viện Đa khoa Irabu.”

“Thế à? Vậy là đồng nghiệp với Ikeyama rồi. Nên giữ mối quan hệ hữu hảo với hấn ta đi thì hơn.” Ai đó nói rồi phá lên cười.

“Người như Irabu, tao không bao giờ muốn làm việc cùng. Ngay cả chuyện hấn ta có thể tốt nghiệp chắc cũng nhờ đặc quyền khi kết hôn với người trong hoàng tộc.”

“Hấn ta tốt nghiệp được là nhờ thế lực của ông bố. Nói gì thì nói, ông bố hấn ta cũng là một người có tiếng tăm và quyền lực trong Hiệp hội Bác sĩ Nhật Bản. Nhưng hấn ta vượt qua kỳ thi quốc gia như thế nào nhỉ? Không loại trừ giả thuyết hấn ta có dính líu đến hội Tam Điểm.”

Mọi người rỉ tai nhau những lời đồn đoán về Irabu. Ngay từ thời đại

học, Irabu đã được coi như “kho báu” để mọi người khai thác thông tin, bàn tán. Trong mắt họ, những hành động của hắn ta vô cùng kỳ quặc, khó hiểu. Hắn ta thường sơn một lớp huỳnh quang lên các tiêu bản xương, đặt may riêng những chiếc áo blouse trắng bằng tơ lụa hay bắt nhốt mèo hoang rồi tiêm vitamin cho chúng. Cũng có người kể toàn bộ cá chép nuôi trong hồ ở khoảng sân vườn nhà Irabu đã bị hắn ta chén hết.

“Này mọi người, Irabu đang di chuyển sang quầy thịt bò nướng.” Phó giáo sư lại lên tiếng, mọi người ngoái cổ nhìn theo.

Irabu đang đứng ở trung tâm hội trường. Chàng sinh viên Irabu ngày nào nay đã mập mạp, to béo hơn trước đang cố giục anh bồi bàn cắt thịt, rồi xếp tất lên đĩa của mình.

“Hắn ta định ăn mấy suất cơ đấy.”

“Mấy suất đã là gì, có khi nốc hết chỗ thức ăn kia cũng nên. Mà quên rồi à, chính hắn ta là người đã ăn sập tiệm buffet thịt nướng Hàn Quốc Seoul trước nhà ga đấy.”

Irabu đang cố gắng nhét thịt vào mồm, nhai ngấu nghiến, rồi nhanh chóng nuốt ực chỗ thịt đó vào trong họng.

“Ồi, Irabu đang nhìn về phía này đấy.”

“Mọi người đừng nhìn hắn ta chằm chằm nữa. Giả bộ như không biết gì đi.”

Cả đám ngay lập tức quay thành một vòng tròn và đổi sang chủ đề khác. Gần đây, tình hình kinh tế ngày càng tệ hại... Họ cười gượng gạo, cố tiếp tục câu chuyện mà không để ý một bóng đen đang tiến lại gần. Vóc dáng to lớn không lẫn đi đâu được của Irabu lọt vào tầm mắt mọi người.

“Lâu lắm mới gặp lại các cậu.” Irabu hớn hờ. Mặc dù cả đám đã định phớt lờ sự có mặt của Irabu rồi nhưng hắn ta lại nhanh chóng chen cái bụng phệ đứng vào giữa.

“A, Irabu. Lâu rồi không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?” Biết không thể nào tránh nổi, Tatsurou bèn lên tiếng.

“Có chuyện gì vậy? Sao mấy cậu lại đứng túm năm tụm ba ở đây. Mọi người không đi ăn à?”

“Bọn này rất muốn ăn sushi nhưng ai đó đã ăn hết sạch cá ngừ và nhím biển rồi.” Nữ bác sĩ mĩa mai.

“Đúng đấy. Không hiểu sao bằng này người mà chỉ phục vụ một quầy sushi.”

Mọi người ai cũng im lặng, tỏ vẻ ngán ngẩm. “Chẳng phải chính cậu là người đã ăn hết chỗ sushi hay sao.” Tatsurou buột miệng.

“Độ này hình như cậu lại tăng cân rồi đấy. Là bác sĩ phải chú ý đến sức khỏe của mình chứ.” Kuramoto đưa tay véo cái má toàn mỡ của Irabu.

“Tôi vẫn đang cố gắng hạn chế ăn đồ ngọt đấy chứ.” Irabu nhe răng cười khoái chí. Câu nói này vô tình khiến Tatsurou nhớ lại chuyện Irabu từng ăn hết một hộp bánh kem cuộn to dùng ngay sau bữa ăn.

“Tình hình kinh doanh bệnh viện vẫn ổn cả chứ? Sớm muộn cái chức viện trưởng sẽ thuộc về cậu nhỉ Irabu?”

“Ồ thì chắc mọi thứ vẫn ổn? Lần tới, tôi tính sẽ thành lập nhà tang lễ và bộ phận kinh doanh nghĩa trang. Như vậy bệnh nhân của tôi có thể yên tâm chết tại chỗ tôi rồi. Ha ha ha.”

“Irabu đã nói thế thì chắc không phải đùa rồi.” Nữ bác sĩ khinh khỉnh bĩu môi.

“Tôi dự định kinh doanh cả ô tô nhập khẩu. Công ty được phẩm nữa, không thể bỏ qua được.”

Irabu đúng là vẫn như xưa. Với cái giọng chua chát không lẫn vào đâu được, hắn ta khiến bất cứ ai có mặt tại bữa tiệc cũng phải lắc đầu ngao ngán.

Đúng lúc đó, một chiếc xe đẩy xếp đầy những ly rượu sâm panh tiến đến chỗ mọi người. Đâu đó có tiếng xì xào: “Thấy gì chưa, chủ tịch hội đồng quản trị đến rồi đấy.”

“Chắc giáo sư Nomura phải mong chờ ngày này lắm.”

“Cậu nói thế có ý gì? Hôm nay đơn giản chỉ là buổi công bố quyết định bổ nhiệm chức chủ nhiệm khoa tôi thôi mà.”

Mọi người trong hội trường lại bắt đầu bàn tán sôi nổi. Đương nhiên, những ai đang đứng gần Tatsurou đều giả vờ như không nghe thấy. Giáo sư Nomura - bố vợ của Tatsurou - là người luôn tỏ ra đường hoàng, cốt cách nhưng lại vô cùng thích thú khi được thăng quan tiến chức. Năm quyền lực trong tay có lẽ là điều khiến ông ta hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Người bồi bàn đang rót sâm panh vào ly. Nhìn những ly rượu được xếp ngay ngắn đều tăm tắp, Tatsurou không thể kiềm chế được mà nuốt nước bọt ừng ực. Không phải bởi Tatsurou khát khô, muốn uống toàn bộ số rượu đó mà vì anh muốn đập vỡ chúng.

Đột nhiên, mặt Tatsurou tái mét đi, mồ hôi lạnh liên tục vã ra. Không ổn rồi, sao nó lại xảy ra vào lúc này cơ chứ. Hô hấp của Tatsurou trở nên khó khăn như đang bị ai đó bóp cổ.

Tatsurou nghiêng chặt răng, quay lưng đi giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, trong đầu anh lúc này lại hiện lên một cảnh tượng. Nhân vật chính trong đó không ai khác ngoài Tatsurou, hùng hổ đi về phía bàn tiệc, rồi giơ hai tay hất tung mọi thứ lên.

“Này, Ikeyama. Mà vẫn ổn đấy chứ?” Kuramoto lo lắng hỏi. Chắc chắn là vì mặt Tatsurou đang tái xanh tái xám.

“Không có gì đâu. Tao chỉ hơi hoa mắt chóng mặt chút thôi.” Tatsurou cố viện ra một lý do thích hợp để trấn an mọi người.

“Chắc chắn do Irabu gây ra rồi. Hắn là kẻ luôn gieo rắc nỗi sợ hãi cho

người khác mà.”

“Cái gì thế? Các cậu đang gọi tôi đấy à?” Irabu lên tiếng.

“Không ai gọi cậu hết.” Hai người bạn có mặt ở đó lớn giọng quát vào mặt Irabu.

Mọi người lần lượt cầm ly sâm panh trên tay, hướng mắt về phía khán đài, nơi một người đàn ông đang chậm rãi bước lên. Ông ta chính là Cục trưởng Cục Y tế - người sẽ chủ trì buổi tiệc hôm nay. Ông ta với lấy cái micro và bắt đầu bài phát biểu.

“Kính thưa quý vị, ngài chủ tịch hội đồng quản trị đã đến, mời mọi người cùng nâng ly để chào đón sự hiện diện của chủ tịch. Đồng thời, cũng xin mọi người dành tặng sự chào đón nồng nhiệt đến tân chủ nhiệm khoa chúng ta, ngài Nomura...”

“Cứ như đang tham gia buổi diễn thuyết của mấy tay chính trị gia ấy. Đây là hộp lớp cơ mà, chẳng thấy liên quan chút nào cả.” Irabu chu mỏ lên, sẵn giọng nói.

“Kìa kìa.” Đáp lại lời nhắc khéo của Kuramoto, Tatsurou ngay lập tức tặng cho anh bạn cái chọc đau điếng người.

“Tôi chẳng hơi sức đâu để ý đến mấy chuyện đó. Cái gì ra cái ấy, công tư phân minh.”

Tatsurou đang cố gắng đấu tranh tư tưởng khi những suy nghĩ kích động, muốn đập phá mọi thứ càng lúc càng xâm chiếm lấy tâm trí anh. Ngay lúc này trong đầu anh hiện lên hình ảnh bản thân bước gập về phía khán đài trong một phút không làm chủ được mình. Lần này không phải những ly sâm panh nữa, thứ Tatsurou nhắm đến là bộ tóc giả bố vợ anh, giáo sư Nomura đang đội trên đầu. Nó nổi bật tới mức chỉ bằng một cái liếc mắt Tatsurou đã nhận ra. Như thể anh sắp giật mái tóc đó xuống khỏi đầu của bố vợ đến nơi rồi.

Cứ mỗi lần nhìn thấy bố vợ, trong lòng Tatsurou lại dấy lên cảm giác muốn giật phăng bộ tóc giả của ông ta xuống như thể một ma lực. Cái ý nghĩ điên rồ đó cứ luẩn quẩn trong đầu Tatsurou mọi lúc mọi nơi, khi thì ngoài hành lang của bệnh viện, lúc thì trong giờ giảng ở trường đại học, thậm chí cả khi anh đang ở trong chính căn nhà của bố vợ. Và trong buổi tối ngày hôm nay, thôi thúc đó lại càng mãnh liệt hơn bao giờ hết. Ngay lúc này, nếu phải tìm ra một lý do phù hợp để giải thích cho tất cả những gì đang xảy ra trong đầu Tatsurou, có lẽ là khi bị càng nhiều người nhòm ngó, bàn tán, sự kích động trong anh lại càng mất kiểm soát hơn.

Tatsurou bẻ các khớp khuỷu tay kêu lên răng rắc. Vì không thể ngồi im được nên anh bắt đầu rung đùi.

“Ikeyama, thực sự trông sắc mặt mày xấu lắm.” Kuramoto nhìn Tatsurou, vẻ mặt hết sức lo lắng. “Mày làm sao vậy? Tự nhiên bị thế đúng không?”

“Hay thử ra ngoài hít thở chút không khí thoáng đãng xem có đỡ hơn không?” Irabu tiếp lời.

“Không được đâu, rồi chỗ lúc này không được phải phép cho lắm.” Tatsurou lắc đầu nói rồi đưa tay xuống ôm bụng. Giáo sư Nomura vốn nổi tiếng là một người rất coi trọng lễ nghi. Nếu ông ta phát hiện ra Tatsurou tự ý rời khỏi hội trường lúc này, mọi chuyện sẽ càng trở nên phức tạp hơn.

Tatsurou hòa mình vào đám đông, cố gắng không nhìn lên khán đài. Anh phải đút hai tay vào túi quần để giữ lấy đôi chân muốn lao lên phía trước.

“Ike này, người cậu vã đầy mồ hôi dầu kìa.” Irabu ghé sát tai Tatsurou nói nhỏ. “Đang có suy nghĩ cấm đoán? Hay bị ám ảnh cưỡng chế thế?”

Tatsurou bất giác quay người lại bởi câu nói của Irabu. “Ồ thì... chắc là bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế.”

Tatsurou buột miệng đáp lời.

“Chỗ tôi có mũi tiêm điều trị hay ho lắm.” Irabu nhướn cặp lông mày lên xuống.

Nói mới nhớ, hẳn ta cũng là bác sĩ Khoa Thần kinh mà. Thông thường, khi thăm khám cho bệnh nhân, bác sĩ chỉ cần dựa vào tình trạng đồ mồ hôi là có thể chẩn đoán cơ thể của người bệnh đang gặp phải vấn đề gì bất thường.

“Trông tôi kỳ cục lắm hả?” Tatsurou run rẩy hỏi.

“Trông cậu như đang cố nhịn đi vệ sinh ấy.”

“Chẳng phải chuyện của mình nên nói thế nào chả xong...” Nhưng Irabu nói trúng phóc. Tatsurou đúng là có cảm giác như vậy.

“Hay cứ thử đến bệnh viện của tôi xem sao?”

“Ai thèm đến bệnh viện của cậu chứ.”

“Em y tá bên này ngực khủng lắm, cỡ F đấy?” Irabu tí mắt cười khoái trá, trông y chang ông thần tài Ebisu.

Đúng là thằng hâm. Thấy Tatsurou im lặng, không trả lời, Irabu liền vỗ lưng Tatsurou rồi nói “Vậy là chốt, mai qua bệnh viện của tôi nha.”

Tatsurou vừa ngồi rung đùi, vừa nghĩ cứ đến thử xem sao, coi như nhờ Irabu tư vấn cho vậy. Các triệu chứng bệnh bắt đầu xuất hiện vào mùa xuân nhưng Tatsurou chưa tâm sự chuyện này cho vợ nghe chứ đừng nói gì đến đồng nghiệp. Có lẽ, chỉ riêng với Irabu, anh có thể dốc hết nỗi niềm.

Sau tiếng hô vang “Mọi người cùng nhau cạ ly nào, Tatsurou nhấp một ngụm rượu sâm panh. Đúng lúc đó, mái tóc trông không thể nào giả trân hơn của bố vợ đang đứng trên sân khấu đập thẳng vào mắt anh.

Trong đầu Tatsurou như có một màn hình thu nhỏ ghi lại chân thực sống động từng hành vi cử chỉ của bản thân. Trong “thuốc phim ấy”,

Tatsurou bước về phía sân khấu và tiến lại gần giáo sư Nomura đang phát biểu. Thế rồi, từ phía sau, Tatsurou hất bộ tóc giả của bố vợ xuống. Cả hội trường trở nên náo loạn, mọi người thi nhau bàn tán.

Tatsurou đứng thờ người ra, mặt nhăn nhó, anh ghì chặt nắm đấm, cố kiểm soát những suy nghĩ có phần hơi điên dại đang diễn ra trong đầu. Nếu bản thân không phải một bác sĩ Khoa Tâm thần, chẳng biết Tatsurou còn khủng hoảng đến mức nào.

Suy nghĩ dẫn đo một hồi, Tatsurou quyết định đến bệnh viện của Irabu. Quả thực anh cũng muốn thử lắng nghe ý kiến từ những người cùng chuyên môn. Cần phải nói thêm rằng, dù ghét bị người quen bắt gặp nhưng Tatsurou cũng không lấy làm dễ chịu khi phải đến gặp những y bác sĩ mình không quen biết. Chẳng hiểu sao Tatsurou lại xếp Irabu nằm ngoài cả hai trường hợp kể trên. Tatsurou cứ có cảm giác việc đến nhờ Irabu khám bệnh cho mình chẳng khác nào đi tới một xứ sở xa lạ.

Khoa Thần kinh, Bệnh viện Đa khoa Irabu nằm ở dưới tầng hầm u ám và ẩm thấp. Tatsurou phần nộ thay Irabu khi hẳn ta đường đường là người thừa kế của cả một dòng họ lại phải làm việc ở một nơi tồi tàn thế này. Đúng là Khoa Thần kinh của bệnh viện nào cũng chịu chung số phận nằm trong xó xỉnh hết.

“Mời vào.” Tatsurou tiến lại gần gõ cửa phòng khám, bất ngờ từ trong phòng vang lên một giọng nói the thé. Phòng khám được thiết kế theo kiểu thư phòng, Irabu đang ngồi dựa lưng trên chiếc ghế sofa đơn.

“Này, đã là người thừa kế công việc kinh doanh của cả một gia tộc thì phải chọn văn phòng sang trọng hơn mới đúng chứ?” Tatsurou đảo mắt nhìn khắp một lượt, cần nhẫn.

“Biết sao được. Tình hình làm ăn có khả quan lắm đâu.” Irabu phùng

má nói rồi quay sang gọi cô y tá “Mayumi!” và yêu cầu cô ta pha cho hai tách cà phê.

Cô y tá xuất hiện trong bộ quần áo blouse trắng bó sát để lộ những đường cong cơ thể, đặt cốc cà phê lên khay và tiến đến chỗ Irabu. Tatsurou tròn tròn mắt, dõi theo từng chuyển động của cô ta. Từ vị trí của mình, anh có thể nhìn rõ mồn một đôi gò bồng đảo căng tràn như đang mời gọi. Cô y tá lạnh lùng đặt tách cà phê xuống rồi bỏ vào trong, không thèm chào hỏi Tatsurou lấy một câu.

“Thực ra tôi có một chuyện muốn nhờ cậu đấy, Ike.” Irabu mở lời trước.

“Giấy giới thiệu tới bệnh viện của tôi, không biết cậu có thể nhận giúp ở bệnh viện trực thuộc được không? Dạo gần đây có quá nhiều bệnh nhân phiền phức đến khám nên tôi lu bu quá.”

“Hả?” Tatsurou nhướn cặp lông mày, hỏi “Cậu đang nói cái quái gì vậy? Hôm nay tôi đến đây để khám bệnh cơ mà.”

“Ồ, thế à?”

“Chẳng phải chính cậu đã bảo tôi đến đây sao?”

“Tôi nói thế hồi nào?”

Nghe vậy, Tatsurou chỉ biết thở dài ngao ngán. Tatsurou những tưởng Irabu đã trưởng thành hơn, nào ngờ... hắn ta vẫn chỉ là một kẻ nói trước quên sau.

“Rồi, nói đây nghe xem nào.” Irabu nhấp một ngụm cà phê rồi hỏi với giọng dừng dừng.

“Ồ thì... vì nghĩ cậu rất am hiểu tâm lý học lâm sàng nên tôi mới hỏi. Trong trường hợp mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nên dùng thuốc gì và với liều lượng ra sao?”

“Còn tùy thuộc rất nhiều vào triệu chứng bệnh nữa.” Irabu dựa lưng

lên ghế sofa, đáp lại.

Tatsurou cố nín nhịn trước những lời lẽ đầy ngạo mạn của Irabu rồi bắt đầu kể về các triệu chứng mình gặp phải. Anh nói bằng giọng nhẹ nhàng hết mức có thể để làm giảm đi tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Thực ra gần đây, tôi thấy rất lo lắng vì hình như mình đang làm quá mọi thứ lên. Nói không đâu xa, ngay trong bữa tiệc tối hôm qua, khi các ly rượu sâm panh đắt đỏ được bày lên bàn, ngay trước mắt mình, tôi đã phải khổ sở lắm mới ngăn mình không đập nát chúng.”

“Là kiểu dễ dàng bị kích động và luôn muốn đập phá đồ đạc ấy hả?”

“Đại khái là thế, nhưng khi làm xét nghiệm trong phòng nghiên cứu lại không thấy có bất cứ phản ứng nào nên tôi nghĩ có lẽ mình muốn làm mấy việc quá khích trước mặt người khác.”

“Cụ thể hơn xem nào?”

“Nhiều lắm. Chẳng hạn như, khi lên bục phát biểu ở một hội thảo, đột nhiên tôi lại muốn vừa nhảy điệu nhảy của Kin chan^[1] vừa đi lên.”

“Ha ha ha. Vậy cứ mạnh dạn mà làm chứ. Tôi sẽ đến xem cậu biểu diễn.” Irabu cười sặc sụa.

“Có gì đáng cười đâu. Thực ra tôi đã nhảy theo kiểu đó mấy lần rồi đấy.”

“Hừm... Còn gì khác không?”

“Trong khi buổi lễ đang diễn ra, đột nhiên tôi phát hiện có một chiếc chuông gắn trên tường và đã phải đấu tranh tư tưởng suốt một tiếng đồng hồ để ngăn bản thân tiến đến bấm lên cái chuông đó.”

“Cậu nên bấm rồi chạy đi mới phải.”

Irabu đứng lên vặn mình, tỏ vẻ khoái chí, thích thú lắm. Trong chốc lát, Tatsurou đã định kể về vụ mái tóc giả của bố vợ Nomura nhưng nghĩ đến những chuyện vụn vặt bất đắc dĩ có thể xảy ra, anh lại thôi. Nhỡ đâu tin

đồn thất thiết về bộ tóc giả lan ra ngoài, có trời mới cứu vãn nổi.

“VẬY HIỆN TẠI CẬU ĐANG PHẢI UỐNG THUỐC À? NẾU PHẢI KÊ ĐƠN THUỐC CHO CẬU, TÔI NGHĨ LÀ NÊN DỪNG THUỐC ĐIỀU TRỊ RỐI LOẠN LO ÂU.” IRABU NÓI.

“Loại đó tôi cũng đang uống rồi. Tôi đã thử rất nhiều cách mà chưa thấy hiệu quả.”

“TIỆN ĐÂY, CẬU NGHĨ NGUYÊN NHÂN CHÍNH DẪN ĐẾN CĂN BỆNH NÀY LÀ GÌ? ĐÃ CÓ RẤT NHIỀU GIẢ THUYẾT CHO RẰNG LÀ DO SỰ DẠY DỖ QUÁ KHẮT KHE CỦA BỐ MẸ MÀ RA.”

“CẬU NGHĨ VẬY À IRABU?”

“KHÔNG. KHÔNG HỀ.” IRABU LẮC ĐẦU ĐÁP, THỊT Ở HAI BÊN MÁ RUNG RINH. “MẤY SUY NGHĨ KIỂU ĐÓ THẬT QUÁ THIỄN CẬU.”

Ồ Ồ. TATSUROU CŨNG PHẢI CÔNG NHẬN IRABU CÓ CÁCH SUY NGHĨ TIẾN BỘ VƯỢT NGOÀI SỨC TƯỞNG TƯỢNG CỦA MÌNH. NHỮNG NĂM TRỞ LẠI ĐÂY, CÁC CÔNG TRÌNH NGHIÊN CỨU NÃO BỘ CỦA CON NGƯỜI LIÊN TỤC GẶT HÁI ĐƯỢC NHỮNG THÀNH TỰU VÀ HỌ CŨNG BẮT ĐẦU NHẬN THỨC ĐƯỢC SỰ THIẾU HỤT CÁC VẬT CHẤT SẴN CÓ TRONG NÃO BỘ LIÊN QUAN MẬT THIẾT ĐẾN BỆNH LÝ TÂM THẦN. CHỈ NHỮNG BÁC SĨ LẠC HẬU MỚI QUY CHỤP CÁC CHẤN THƯƠNG VỀ MẶT TÂM LÝ LÀ NGUYÊN NHÂN MẮC CÁC BỆNH THẦN KINH MÀ THÔI.

“TÔI LẠI CHO RẰNG NGUYÊN NHÂN CÓ THỂ LÀ DO KHẨU PHẦN ĂN CỦA CẬU THIẾU RAU XANH.”

“HẢ?”

“SỰ THIẾU HỤT NGHIÊM TRỌNG CÁC LOẠI VITAMIN LÀ LÝ DO CHÍNH DẪN ĐẾN NHỮNG BẤT THƯỜNG CỦA HỆ THẦN KINH GIAO CẢM. TÓM LẠI, CHỈ CẦN TIÊM MỘT MŨI LÀ ỔN CẢ THÔI.”

“CẬU ĐANG NÓI CÁI GÌ VẬY? THUỐC BÊN KHOA NỘI LÀ ỔN RỒI MÀ SAO LẠI CÒN PHẢI...”

“NÀY, MAYUMI.”

Nghe Irabu gọi, cô y tá ban nãy bước ra từ phía sau tấm rèm. Trong khi Tatsurou đang sửng sốt chưa hiểu chuyện gì xảy ra, kim tiêm đã được chuẩn bị xong còn tay trái anh thì bị buộc chặt lên giá.

“Đội chút đã.” Tatsurou nói nhưng tuyệt nhiên không ai thèm để ý đến lời anh. Bộ ngực căng tròn của cô y tá ép sát vào người Tatsurou, dù muốn hay không anh cũng nhìn thấy nó. Trong khi ý thức tạm thời vắng nhà, Tatsurou chợt thấy nhói đau ở cánh tay.

“Đau quá.” Tatsurou ngửa thẳng mặt lên trần nhà. Irabu phồng mũi lên, nhìn chằm chằm vào Tatsurou.

Chuyện này là sao? Tatsurou chẳng nghĩ được gì cả. Anh bỗng nhiên cảm thấy trong vài chục giây hay một phút gì đó, bản thân như đang chìm vào một khoảng không tách biệt hoàn toàn với thực tại.

“Tạm thời điều trị ngoại trú nhé. Vì tôi cần tiêm vitamin cho cậu mà.” Irabu cười và nói.

“Điều trị ngoại trú á? Tại sao ngày nào cũng phải đến đây tiêm vitamin?”

“Tôi sẽ giữ im lặng với bọn Kuramoto cho.” Mắt Irabu chợt lóe lên đầy ẩn ý.

“Này, đừng chơi bẩn như thế. Bác sĩ phải có nghĩa vụ giữ bí mật mọi thông tin của bệnh nhân chứ?” Tatsurou mặt biến sắc.

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh lại đi. Biên lai cậu cần ghi bao nhiêu, tôi cũng đều có thể ghi được hết. Nó sẽ rất có lợi trong việc nâng khống chi phí nghiên cứu lên đấy.”

Đúng lúc Tatsurou vẫn còn đang á khẩu, cô y tá lại đem ra một hộp sữa chua Yakult. Đây là ai và tôi là đâu? Tatsurou cứ tưởng mình đang mơ.

“Ham muốn phá hoại thể hiện tâm lý muốn tự hủy hoại bản thân,

cho nên nếu tìm ra một hành vi thay thế, chẳng phải vấn đề sẽ được giải quyết sao?”

Tatsurou ngược mặt lên nhìn ông bạn. Đây là lần đầu tiên Tatsurou nghe thấy cụm từ hành vi thay thế khi chữa trị cho bệnh nhân, nhưng cũng khá hợp lý. Xem ra cách này không hoàn toàn ngu xuẩn.

“Hay thử tham gia hội quái xế ở vùng này đi. Được làm chủ tốc độ, nổi loạn và cực kỳ phồn.”

“Này đồ hâm, bị bắt là to chuyện đấy. Quan trọng nhất là đời nào đám thanh niên chịu để một ông chú trung niên như tôi nhập hội?”

“Cứ phá rào làm tới, bung xõa thử một lần đi. Phải quay lại thời trẻ trâu ấy chứ chỉ nhảy điệu Kin-chan thì thấm tháp vào đâu.”

“Nhưng giờ tôi đang là bác sĩ, làm việc tại một bệnh viện lớn, còn là giảng viên đại học nữa.” Tatsurou chau mày nói.

Nói thì nói thế, nhưng lời tư vấn “phải phá vỡ giới hạn, bung xõa lên” của Irabu như có một sức hút kỳ lạ, bám chặt lấy tâm trí Tatsurou. Thời sinh viên, Tatsurou cũng từng là một người có tính cách vô cùng vui tươi và đặc biệt rất thích tếu táo. Thế mà giờ đây, anh lại trở nên nghiêm túc thái quá. Tatsurou luôn nhấn phanh hãm mình lại từ rất sớm. Đối với một bác sĩ, nó nghe có vẻ là biểu hiện của tính thận trọng nhưng thực ra anh chỉ nhát chết mà thôi.

“Mai lại đến nhé.” Irabu nói.

“Ừ.” Tatsurou chẳng hiểu vì sao bản thân lại gật đầu đồng ý nữa.

Vì nhiều lý do bất khả kháng, văn phòng của trưởng khoa bị chuyển sang phía cửa chính trong khuôn viên Khoa Y. Và để thuận tiện hơn cho việc ra vào do có nhiều bệnh nhân đến thăm khám, nó hiện đang yên vị ở tầng một.

Trong phòng có một cửa sổ rất lớn nên từ phòng thí nghiệm, Tatsurou có thể trông thấy bóng dáng của bố vợ bất cứ lúc nào. Anh cũng nhận ra ngay bộ tóc giả của ông ta chỉ bằng một cái liếc mắt.

Tối giờ nghỉ trưa, giáo sư Nomura ra ngoài khoảng sân nhỏ trong khuôn viên ngồi tận hưởng những tia nắng ấm áp. Ông ta yêu cầu cô thư ký chuẩn bị sẵn cho cái ghế mây để ngồi đọc sách rồi ngủ gật ở đó, đây dường như đã trở thành một thói quen trong chuỗi sinh hoạt hằng ngày của ông ta. Mỗi lần như thế, tâm trí Tatsurou lại bủa vây trong suy nghĩ muốn rón rén bước đến chỗ bố vợ từ phía sau rồi đưa tay giật phăng bộ tóc giả của ông ta xuống. Mồ hôi dầu liên tục túa ra.

Không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa, Tatsurou đành phải đóng kín rèm cửa cả ngày. Mặc dù đã viện cớ đóng kín rèm để giúp trợ giảng và sinh viên có thể tập trung nhưng anh vẫn nhận được ánh mắt nghi hoặc của mọi người.

^[1](Kinichi Hagimoto) Diễn viên hài của Nhật Bản, có điệu nhảy hài hước trở thành trend để mọi người bắt chước theo.

2.

Kể từ khi có con, chuyện Tatsurou đưa cả gia đình về thăm nhà bố mẹ vợ vào mỗi cuối tuần dường như đã trở thành thông lệ. Thực lòng, Tatsurou chỉ muốn được nghỉ ngơi thư giãn ở nhà nhưng mỗi khi bố vợ nói muốn gặp cháu ngoại, anh lại chẳng từ chối cho nổi. Như mọi lần, thứ bảy, Tatsurou dắt theo cô vợ Hitomi cùng cậu con trai Takuya đến thăm nhà bố mẹ vợ. Đó là một tòa biệt thự nguy nga, lộng lẫy ở thành phố Choufu, tọa lạc trên mảnh đất rộng một trăm năm mươi mét vuông, bên trong có khoảng sân vườn khá rộng mang phong cách đặc trưng của Nhật Bản.

Tatsurou thường hay nghĩ đến cái viễn cảnh một ngày nào đó không xa, anh cũng sẽ chuyển đến đây. Vì Hitomi thích sống ở trung tâm thành phố nên họ không sống cùng bố mẹ vợ nhưng giả sử đằng ngoại muốn họ tới ở, chắc chắn Tatsurou cũng chẳng có quyền lên tiếng.

“Takuya, chào ông đi con.”

Nomura cười sảng khoái, đi đến bế bổng đứa cháu ngoại ba tuổi lên cao. Ánh mắt Tatsurou lại tự động đổ dồn lên mái tóc của ông ta. Nhìn ở khoảng cách gần thế này, có thể thấy cái ngói thẳng tắp của bộ tóc giả. Tatsurou tin chắc một trăm người nhìn thấy nó thì cả trăm người đều dễ dàng nhận ra nó không phải hàng thật.

“Ông ngoại...” Takuya vừa bò trên sàn vừa vớ tay ra và cất tiếng gọi. Ông Nomura khéo léo tránh cho đầu khỏi chạm tay Takuya rồi âu yếm áp lên má đứa cháu.

Mỗi lần như thế, Tatsurou chỉ biết đứng run rẩy quan sát. Giả sử Takuya lỡ tay lôi mái tóc giả xuống, không biết sắc mặt bố vợ trông sẽ thế nào. Mới chỉ tưởng tượng thôi, Tatsurou đã sợ co rúm người lại rồi.

“Đã chọn được trường mẫu giáo cho Takuya chưa?” Mẹ vợ Tatsurou hỏi.

“Takuya năm sau nữa mới đi học cơ mẹ.” Hitomi đáp.

“Nên quyết định sớm con ạ. Các trường tư thục nổi tiếng cần đến cả giấy tiến cử của hiệu trưởng nữa cơ đấy.”

“Vâng, bọn con sẽ cân nhắc ạ.”

Hitomi và mẹ vợ nói chuyện với nhau.

Chuyện nuôi dạy con cái, Tatsurou lúc nào cũng bị cho ra rìa. Tatsurou là một người được nuôi dưỡng và trưởng thành trong gia đình công nhân viên chức bình thường, bản thân còn phải vay tiền để đóng học phí. Gia đình Nomura là gia đình trí thức, danh gia vọng tộc đầu tiên anh gặp. Chỉ riêng việc uống rượu vang trong bữa tối với gia đình nhà vợ cũng đủ làm Tatsurou cảm thấy e ngại.

Takuya trèo lên ghế sofa, đòi ông Nomura cõng nó lên vai. “Đây... đây.” Ông Nomura bực mình, nắm lấy đôi bàn tay bé nhỏ của cháu ngoại, ngăn không để nó muốn làm gì thì làm. Phòng ngủ ư? Hay đơn giản đó chỉ là phản xạ vô điều kiện của ông ta?

Tatsurou quyết định quay lưng đi để không phải nhìn thấy những gì đang diễn ra. Giả sử bộ tóc giả của ông Nomura chỉ lệch khỏi đầu một chút thôi, không biết sau đó chuyện gì sẽ xảy ra. Anh thực sự không muốn bản thân phải chứng kiến khoảnh khắc ấy.

“Takuya, như thế là hư đấy.” Hitomi nhắc nhở con. Takuya ngoan ngoãn nghe lời mẹ và quay sang nghịch đồng hồ ô tô đồ chơi.

Từ trước đến nay, Tatsurou chưa từng nghe Hitomi đề cập đến bộ tóc

giả của bố vợ. Nếu Hitomi chịu kể anh nghe rằng “Bố em đang đội tóc giả đấy”, chắc anh sẽ thoải mái hơn. Tatsurou không đủ dũng khí ướm hỏi chuyện đó. Thế nên bộ tóc giả không dung trở thành đề tài cấm kỵ giữa hai vợ chồng.

Tatsurou tự đặt ra rất nhiều nghi vấn. Thứ nhất là liệu bố vợ có nghĩ đến chuyện bộ tóc giả của mình rất dễ gây sự chú ý không? Nếu có chắc ông ta phải là một người lạc quan lắm. Thứ hai là không biết Hitomi và mẹ vợ đang nghĩ gì? Nếu là ở nhà anh, kiểu gì cũng bị trêu trọc cho xem, như thế cả gia đình đều thấy thoải mái. Nhưng những người phụ nữ trong gia đình Nomura lại khác, họ vờ như không hay biết gì. Có lẽ họ đã quá giữ kẽ rồi chăng?

Khi đi ngủ, chắc chắn bố vợ sẽ phải gỡ bộ tóc giả trên đầu xuống. Đây là việc ngày nào mẹ vợ cũng chứng kiến. Và đương nhiên Hitomi, trước khi kết hôn với anh cũng đã nhìn thấy. Chẳng lẽ vợ anh không để mắt đến bộ tóc giả đó? Hay cô ấy không biết nói những lời trêu chọc đại loại kiểu “Ôi, quốc vương đầu hói của con”? Gia đình Nomura còn có quá nhiều điều bí ẩn Tatsurou chưa thể lý giải được.

“Này Tatsurou, công trình nghiên cứu của anh tiến triển đến đâu rồi?” Ông Nomura hỏi.

“Vâng. Mọi thứ vẫn đang tiến triển rất tốt, không gặp phải bất cứ trở ngại nào ạ. Bằng mọi giá con sẽ hoàn thành nó trước khi hội thảo nghiên cứu khoa học diễn ra.” Tatsurou cố gắng không nhìn vào phần mép tóc giả của bố vợ rồi đáp.

“Lớp tiếng Đức thế nào rồi? Kỳ thi lần trước tôi thấy thành tích của anh không khả quan cho lắm.”

“Con xin lỗi. Con đang định đổi sang phương pháp học tập nghiêm khắc hơn.”

Ông Nomura lúc nào cũng nói chuyện xoay quanh chủ đề công việc. Sở thích của họ trái ngược nhau. Trong khi Tatsurou thích xem các trận đấu bóng chày chuyên nghiệp, ông Nomura lại thích thưởng thức, cảm thụ những bản nhạc opera kinh điển. Giữa hai người họ vốn dĩ không hề có điểm chung.

Mọi người dùng bữa tối tại phòng ăn. Đồ ăn đều là những món tự tay Hitomi và mẹ cô ấy chuẩn bị. Vì phòng ăn không có ti vi nên mọi người vừa ăn vừa trò chuyện.

“Mấy hôm trước, tôi đã đến bảo tàng mỹ thuật ở Ueno. Tại đó người ta trưng bày châu báu từ Anh quốc. Tôi cảm giác như được đi vòng quanh thế giới vậy ông ạ.”

“Tôi đã đi xem tại Luân Đôn. Bộ sưu tập điêu khắc tượng Phật ở đó thật ấn tượng.”

“Nền văn minh phương Đông cận đại cũng rất thú vị. Nghệ thuật đúng là thứ trường tồn mãi mãi.”

Đương nhiên Tatsurou không thể nào tham gia vào câu chuyện của mọi người, anh chỉ im lặng, sẵn sàng bữa ăn cho Takuya. Bữa tối cùng gia đình Nomura lúc nào cũng diễn ra hết sức căng thẳng. Thông thường trên bàn ăn sẽ được trang trí một lọ hoa.

“Ồ ợ ợ.” Takuya phát ra tiếng ợ hơi rõ to. Ngay lập tức Hitomi quay sang lườm thằng bé và quát: “Takuya, con vừa làm cái trò gì thế hả?”

“Ê hê hê.” Nhóc Takuya trông có vẻ rất khoái chí. Thấy vậy, Tatsurou đột nhiên cũng muốn làm thử xem thế nào. “Ợ” một hơi thật lớn. Ở nhà bố mẹ đẻ, Tatsurou có thể thoải mái làm việc đó. Sẽ không ai trong gia đình để ý hết và tuyệt nhiên cũng sẽ chẳng có bất cứ lời chỉ trích nào.

Nếu Tatsurou ợ hơi ở nhà ông Nomura mọi chuyện sẽ ra sao nhỉ? Liệu khi đó bố vợ sẽ nhìn Tatsurou bằng con mắt thế nào?

Tatsurou cũng đang uống bia nên bất cứ lúc nào anh cũng có thể giải phóng sự sung sướng đó được. Cổ họng anh bắt đầu rung lên, mạch đập cũng trở nên nhanh hơn.

Không được, tuyệt đối không được. Không khí ngày càng trở nên ngột ngạt, khó chịu.

Tatsurou ngồi thẳng người lại, hít một hơi thật sâu, bất chợt bắt gặp ánh mắt của ông Nomura đang nhìn mình. “Loại rượu vang này ngon lắm đấy, anh Tatsurou cũng uống thử một chút xem sao?” Nói đoạn, ông Nomura rót rượu vào ly thủy tinh đặt trước mặt. Ông ta rướn người về phía trước để rót rượu cho Tatsurou.

Tatsurou lại lén đưa mắt nhìn theo bộ tóc của bố vợ. Ánh mắt anh như bị hút chặt vào nó. Trong lúc vô tình Tatsurou giơ tay trái lên. Hành động đó của anh nhẹ nhàng, uyển chuyển giống hệt con rắn đang ngóc đầu. Ông Nomura sững sờ ngẩng lên nhìn Tatsurou.

“Thôi chết rồi, mình đang định làm gì thế này.” Tatsurou mặt tái mét vì sợ hãi.

“Oái” Anh đánh đổ chiếc ly, rượu vang chảy lênh láng khắp mặt bàn.

“Chết. Đổ ra bàn mất rồi.”

“Con... xin... xin lỗi.” Tatsurou hốt hoảng đứng phắt dậy. Đúng lúc đó, anh bị mất thăng bằng và ngã lộn nhào ra sau ghế. Chân anh va mạnh vào chiếc bàn ăn làm nó lắc lư theo.

“Anh ơi!” Hitomi gọi. Tiếng bát đĩa va vào nhau. Tatsurou ngã xuống, phần gáy bị đập mạnh xuống nền nhà.

“Anh sao vậy?”

“Tatsurou, con vẫn ổn đấy chứ?” Mọi người lo lắng hỏi.

Chỉ riêng Takuya là cười bò lăn bò toài “Ha ha ha.”

“Xin lỗi mọi người.” Tatsurou lắp bắp nói.

Anh vội vã đứng dậy, sắp xếp lại những món đồ bị đổ ra trên bàn về vị trí ban đầu. Tay anh run lấy bà lấy bầy.

“Anh có ổn không đấy? Sắc mặt trông xấu lắm.”

“Không sao, không có chuyện gì đâu.”

Tatsurou nhăn nhó. Anh không dám ngược mặt lên nhìn mọi người trong nhà nữa. Tatsurou thấy lạnh buốt sống lưng. Đúng là lúc này, anh đã định hất bộ tóc giả của bố vợ xuống. Thế nên cánh tay anh mới tự chuyển động mất kiểm soát như thế.

Ông Nomura sẽ nghĩ anh như thế nào đây? Một ông con rể hành động quái gở.

Nỗi sợ hãi dâng lên choán lấy tâm trí Tatsurou. Anh sợ một ngày nào đó mình sẽ thực sự ra tay.

“Ợ hơi thì có gì mà phải ngại.”

Vừa dứt lời, Irabu liền khề khề cổ họng rồi “ợ” lên thành tiếng và nhe răng cười khoái trá.

“Độc thân như cậu nói cái gì chẳng được. Chứ gia đình nhà vợ tôi gò bó lắm.” Tatsurou chun mũi đáp.

Tatsurou chỉ dám kể về chuyện ợ hơi cuối tuần trước. Anh thực sự không thể đề cập đến chuyện bộ tóc giả của ông Nomura được. Nếu biết, Irabu chắc chắn sẽ ngay lập tức đi rêu rao khắp nơi cho xem.

“Để kiểm chế con ợ hơi chắc hẳn tay chân cậu đã run lên bần bật ấy nhỉ?”

“Đúng vậy đấy. Khó chịu ghê gớm.” Tatsurou bịa.

“Ike này, kể từ sau khi tốt nghiệp đại học, cậu đã trở nên điềm tĩnh hơn đấy nhỉ.” Irabu vừa hớp một ngụm cà phê vừa nói. “Tôi nghe được hết

những gì đám Kuramoto bàn tán. Họ nói kể từ sau khi kết hôn với con gái giáo sư Nomura, cậu ngày càng trở nên nghiêm túc hơn. Ngày xưa không phải cậu từng là chủ xị của các bữa tiệc à?”

“Kuramoto đã nói như vậy hả?”

“Không riêng gì Kuramoto đâu, tất cả mọi người đều nói thế. Như cậu bây giờ chẳng thú vị chút nào. Có phải cậu đang vô thức tự đặt áp lực cho bản thân không?”

Tatsurou trầm ngâm suy nghĩ. Thời còn là sinh viên đại học, anh rất thích thú lăn xả vào các cuộc chơi. Chọc ghẹo bạn bè thì anh là trùm. Bản thân anh cũng đã từng có một thời thanh xuân vênh váo trong chiếc áo choàng Bankara, bày đủ mọi trò như mặc khố cho bức tượng đồng của người đã thành lập trường đại học nơi anh theo học.

“Hay cậu thử thay đổi tính cách của mình lần nữa xem sao? Chẳng hạn như vỗ mông em y tá kia mỗi sáng...”

“Đừng ăn nói linh tinh. Dính vào dăm ba cái chuyện quấy rối là nặng tội đấy.”

“Vậy đặt sẵn mấy món đồ chơi hình con rắn trong ngăn kéo đi.”

“Không khéo lại nhận đơn khiếu nại từ trung tâm y tá đấy.”

“Hãy thử bày mấy trò đó suốt một năm trời và thế là những người xung quanh sẽ chán ngấy cậu. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Chỉ cần mọi người nghĩ ‘thôi chấp gì hần’ là phần thắng thuộc về cậu rồi.”

Taturou chỉ im lặng, nhấp một ngụm cà phê. Anh không tán thành ý kiến của Irabu nhưng anh hiểu hết những gì hần ta muốn nói. Một con người vô liêm sỉ sẽ bắt mọi người xung quanh tập làm quen với sự vô liêm sỉ của mình, dần dần họ cũng sẽ trở thành những con người mặt dày, vô liêm sỉ thôi. Irabu đúng là một người kiểu như thế. Thời sinh viên, ngay cả khi Irabu đánh rắm trong lớp, mọi người cũng đành buông một tiếng

thở dài và bỏ qua: “Lại là Irabu đây mà.”

“Triệu chứng dễ kích động và muốn đập phá đồ đạc mấy hôm nay thế nào rồi? Cậu chưa nhấn chuông báo thoát hiểm đấy chứ?”

“Chỉ nhấn chuông thôi đã là gì.” Tatsurou nhìn mặt đáp. “Tôi còn nhiều triệu chứng cho thấy muốn nổi loạn nữa cơ.”

“Cụ thể là gì?”

“Chẳng hạn như khi nghe mấy câu chuyện ảm đạm, buồn rầu của bệnh nhân mắc chứng trầm cảm, ngay lập tức tôi muốn nói với họ rằng ‘Thế thì chết quách đi cho xong’ nhưng lại phải nghiêng răng thật chặt để không bật thốt ra.”

“Mấy câu đấy đến tôi cũng chẳng dám nói.”

“Đương nhiên rồi. Nói ra thì sự nghiệp của một bác sĩ ra đi từ đây.”

“Ngoài chuyện đó ra, còn gì khác nữa không?”

“Sau khi hướng dẫn sinh viên trong giờ thực tập giải phẫu tử thi, tôi lại muốn trêu chọc cả lớp rằng ‘Ai muốn đi ăn món nội tạng nướng nào?’...”

“Ha ha ha. Dần dần tôi cũng hiểu được rồi. Ike này, tóm lại cậu thích chọc phá, cố tình khiến người khác khó chịu để thu hút sự chú ý đúng không?”

“Ồ, phải đấy. Nếu cậu nói thế thì...” Tatsurou khẽ thở dài. “Tôi đây chẳng ham mấy trò chôm chia kinh phí của bệnh viện hay bán các loại thuốc bất hợp pháp đâu... Vừa nhơ nhuốc vừa không ra thể thống gì hết. Ấy vậy mà, khi bày trò khuyu gối cô y tá trưởng - một người cực kỳ nghiêm túc - tôi lại thấy rất phấn khích.”

“Ike này, quả thực cậu cần một vé về tuổi thơ để phá bỏ những quy tắc chính cậu đã cố áp đặt cho bản thân đấy. Càng sau tuổi ba lăm, càng phải cho xì gas sớm chứ để lâu quá không được đâu.” Irabu ngồi dựa lưng

trên ghế sofa, bắt chéo chân rồi nói.

“Có thật như vậy không?”

“Này, còn việc gì hồi nhỏ cậu quên chưa làm không?”

Tatsurou lại trầm ngâm suy nghĩ một lúc. Nào là vẽ bậy lên tường, tốc váy tụi con gái, hay đi ăn trộm hồng trong đền... Mấy việc như thế, anh đã từng trải qua hết rồi. À, nhắc đến đền, Tatsurou chợt nhớ ra...

“Irabu này, chuyện linh tinh, nhảm nhí nào cũng kể được đúng không?” Anh quay sang hỏi Irabu.

“Đương nhiên rồi. Như thế sẽ tốt hơn.”

“Chuyện là thế này. Hồi cấp ba, tôi theo học tại một trường công lập ở Shibuya, gần trường có một ngôi đền tên là ‘Đền Kim Vương’.”

“Ừ ừ, tôi biết chỗ đó. Ngay dưới chân cầu Namiki đúng không?”

“Đúng, đúng. Băng qua ngã tư gần cây cầu, ngay đoạn lên dốc có một cầu vượt dành cho người đi bộ, cạnh đó đặt tấm biển chỉ dẫn ghi dòng chữ ‘Đền Kim Vương^[1]’. Cứ mỗi lần đi xe buýt xuống chỗ đó, tôi lại cùng lũ bạn trong lớp bàn tán hay là chấm thêm một điểm vào chữ ‘Vương’ để tạo thành chữ ‘Đền Tinh Hoàn’...”

“Ha ha ha.” Irabu ôm bụng cười nắc nẻ. “Không ai dám làm hả?”

“Quả thực tôi cũng đã rất lưỡng lự. Đu người trên cây cầu đó thực sự quá nguy hiểm.”

“Vậy tối nay ta triển luôn đi?” Irabu nói nghe thản nhiên như thể đang rủ người ta chơi mạt chược. “Một phần của hành vi thay thế. Nghe có vẻ thú vị lắm đúng không?”

“Cậu đang nói cái quái gì thế?” Tatsurou sững sốt. “Có phải mấy trò đùa như trong trường đại học đâu. Đó là chốn công cộng mà. Lỡ như bị bắt thì cậu tính sao?”

“Yên tâm. Tôi đảm bảo không bị bắt đâu.”

“Cậu dựa vào đâu dám nói chắc như đinh đóng cột thế?”

“Ngược lại, cậu dựa vào đâu mà cứ khẳng khẳng sẽ bị bắt chứ?”

“Lỡ ai đi ngang qua trông thấy mình treo người lơ lửng trên cầu vượt đi bộ, họ sẽ báo cảnh sát đến bắt ngay.”

“Không sao, không sao. Đội thêm mũ bảo hiểm vào, họ sẽ tưởng là công nhân đang bảo trì thôi.” Irabu xua xua tay và thản nhiên đáp. “Thống nhất vậy đi, son với dây thừng tôi sẽ tìm trong đồng đồ đạc ở bệnh viện. Tối nay đúng mười giờ hẹn nhau trước đền Kim Vương nhé.”

“Này, ai nói đồng ý hồi nào?”

“Đã bảo là được, cứ yên tâm đi.” Irabu phớt lờ Tatsurou. “Đến giờ tiêm rồi đấy. Mayumi, ra tiêm cho anh Tatsurou đi này.”

Cô y tá vẻ mặt không mấy thân thiện bước ra, ghì tay Tatsurou xuống bàn tiêm. Lúc này Tatsurou chợt đưa mắt nhìn vào bộ quần áo blouse trắng nhỏ xinh kia. Cô ta là ai vậy?

“Cô em có chứng chỉ y tá không ấy nhi?” Tatsurou mở miệng hỏi trong khi nhìn chằm chằm cặp đùi lộ ra ngồn ngộn; cô y tá lườm cho rách mắt, chọc kim tiêm vào cánh tay anh đầy bạo lực.

“Đauu!” Tatsurou hét lên thất thanh. Anh cũng không thể hiểu được tại sao mình lại dám mở miệng hỏi. Irabu lẩn cô y tá của hắn ta, và cả cái phòng khám này nữa, tất cả tạo thành một cái vòng quay hỗn loạn. Ngay khi bước vào và đi thử một vòng, bạn sẽ không thể làm gì khác ngoài bắt bản thân phải thích nghi.

Chẳng ai ngờ, đúng mười giờ đêm, Tatsurou đã có mặt trước cửa đền Kim Vương. Anh chọn một bộ đồ gọn nhẹ, dễ di chuyển cho phi vụ tối nay. Quần jeans, áo khoác ngoài và một đôi giày sneaker. Tatsurou chọn một chiếc áo khoác màu đen, đơn giản vì nó sẽ không nổi bật trong bóng đêm tĩnh mịch.

Không hiểu sao Tatsurou lại đồng ý tham gia cái trò nghịch dại này nữa. Tâm trí anh trở nên mơ hồ, vô định, như thể bị một thế lực vô hình điều khiển. Tatsurou nói dối vợ rằng tối nay sẽ đi trực đêm ở bệnh viện của bạn học cũ.

Không lâu sau, Irabu cũng lái chiếc Porsche đến điểm hẹn. Hắn ta khoác lên mình bộ quần áo giống kiểu jumpsuit. Bộ đồ Irabu đang mặc không khác mấy so với bộ đồ diễn viên hóa thân nhân vật hoạt hình trong công viên giải trí thường mặc.

“Chà. Cũng hồi hộp, háo hức ra trò đấy.” Irabu cười sảng khoái. “Này, chụp lấy này?” Hắn ta cầm chiếc mũ bảo hiểm của nhân viên viên cứu hộ ném về phía Tatsurou, anh vội đưa tay bắt lấy.

“Irabu này. Tôi cảm thấy dùng sơn không ổn lắm. Hay chuyển sang dùng băng dính đen đi. Tôi mới mua nó ở cửa hàng văn phòng phẩm trên đường đến đây đấy?”

Tatsurou đề xuất. Dùng băng dính có thể dễ dàng bóc ra ngay, cũng không để lại bất cứ tổn hại nào. Lỡ bị cảnh sát sờ gáy sẽ thoát được tội phá hoại tài sản công.

“Không được, không được. Mới thế cậu đã sợ rụt cổ vào rồi à, Ike?” Đội cái mũ bảo hiểm to quá khổ khiến Irabu trông như có một cục bướu khổng lồ trên đầu. “Dùng sơn mới thú vị chứ. Không thể xóa đi ngay, thế mới thể hiện được cái tâm.”

“Cái tâm á? Này, tôi nói cho cậu biết...”

“Ta triển thôi. Cầm lấy dây thừng này đi.”

Nói đoạn Irabu đưa cho Tatsurou sợi dây thừng chuyên dụng trong thi công công trình. Sau đó, hắn ta ném cái túi vải đựng đầy đủ dụng cụ hành nghề xuống đất rồi lạch bạch đi về phía trước, trông chẳng có chút phân vân do dự nào.

Tatsurou không thể làm gì khác ngoài việc bước theo sau Irabu. Hai người họ bắt đầu leo lên cầu vượt và đi đến giữa cây cầu. Xung quanh không một bóng người, duy chỉ có con đường phía dưới vẫn tấp nập xe cộ qua lại. Tatsurou nuốt nước bọt ừng ực, nhòai người khỏi lan can cây cầu.

“Giờ mà rơi xuống chỉ có nước chết đấy.” Làn gió đêm mát mẻ của tiết trời mùa thu thổi tung mái tóc của Tatsurou.

“Yên tâm, không sao đâu. Tôi sẽ giữ cậu thật chắc chắn.”

“Tôi phải làm chuyện này thật hả?” Tatsurou nhăn mặt hỏi.

“Đương nhiên. Cái này là để điều trị cho cậu mà.”

“Điều trị cho tôi á...” Tatsurou nói, giọng như lạc hẳn đi.

Nói thì nói vậy, chứ với cân nặng không mấy khiêm tốn của Irabu, việc đu người trên cầu đúng là quá sức. Tatsurou đã quá sơ hở. Theo lẽ thường, nhiệm vụ đỡ hơi này đương nhiên sẽ dành cho Tatsurou rồi.

“Này, buộc vào hông đi.” Tatsurou đành lấy dây thừng buộc bụng, rầm rập làm theo chỉ thị của Irabu. Anh tự thấy bản thân thật kỳ cục. Dẫu sao cũng là người lớn, nếu anh khẳng khẳng từ chối, Irabu cũng không thể nào bắt ép được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, khi được đùa nghịch lại những trò ngày xưa, trong lòng Tatsurou chợt trào dâng cảm giác lâng lâng khó tả. Cái cảm giác hồi hộp, trống ngực đập thành thạch thế này đã chìm vào quên lãng từ lâu.

“Hay tôi nhúng sẵn cái chổi quét sơn cho cậu nhé?”

Irabu mở nắp hộp sơn ra, nhúng cái chổi vào trong. Có vẻ đây là một loại sơn có độ nhớt cao, nên không cần bận tâm việc nó sẽ rót ra ngoài. Tatsurou cũng phải thán phục trước sự chuẩn bị chu đáo của Irabu.

Tatsurou có thể hiểu được đến đâu về con người Irabu nhỉ? Mặc dù đã cùng nhau trải qua quãng thời gian sáu năm ở trường đại học, nhưng dường như Tatsurou vẫn chưa thực sự hiểu về Irabu. Ấn tượng duy nhất

của Tatsurou về Irabu chỉ là một gã đàn ông kỳ quặc.

“Cậu phải kéo tôi lên đấy.”

“Yên tâm đi, mọi việc cứ để tôi lo.” Irabu vui vẻ đáp lại.

“Này Irabu, tôi hỏi cậu một câu được không?”

“Được chứ, gì vậy?”

“Tại sao cậu lại nhúng mũi vào chuyện này?”

“Mình thích thì mình làm thôi.”

Irabu phập phồng cánh mũi ra vẻ đắc chí với câu nói vừa rồi của bản thân. Không hiểu sao Tatsurou lại bắt đầu thấy tin cậy hẳn ta.

“Được rồi, hành động thôi.” Tatsurou hạ quyết tâm.

Tatsurou ngậm chặt cái chổi quét sơn trên miệng rồi đu mình lên cầu vượt như đang chơi bộ môn thể thao leo núi mạo hiểm. Hai chân anh giẫm mạnh lên tường trong tư thế xuống tấn để chống đỡ sức nặng của toàn bộ cơ thể. Ngay dưới chân anh chính là chữ “Vương”.

Anh vươn cánh tay phải đang cầm chổi quét sơn ra. Một chiếc taxi lao đi bằng băng trên đường. Bất chợt Tatsurou bắt gặp ánh mắt của tài xế đang ngược lên nhìn xem có chuyện gì. Tài xế không lấy gì làm ngạc nhiên. Tatsurou nghĩ nếu mình cứ đường hoàng chắc sẽ không bị ai nghi ngờ.

Mất công chơi lớn, phải làm cho ra trò mới được. Không phải chỉ là một dấu chấm vẽ bậy mà phải quét sơn sao cho nhìn qua thấy giống hệt chữ Vương, không gượng gạo.

Tatsurou cẩn thận sơn từng nét. Anh ép sát tay vào mạng sườn rồi hạ “bút” viết. Một điểm tròn tròn ăn khớp với dòng chữ ghi trên biển chỉ dẫn.

“Tin được không Irabu, tôi đã làm được rồi này. Mau kéo tôi lên đi.”

“OK.”

Irabu buộc sợi dây thừng vào người rồi dùng hết sức mình kéo Tatsurou lên. Người anh được đưa lên cao, từng chút từng chút một. “Được rồi, giờ thì cùng xuống dưới kia chiêm ngưỡng tác phẩm cậu vừa hoàn thành thôi nào.” Hai người họ vợ vội lấy bọc đồ nghề rồi lao xông xộc xuống dưới chân cầu thang.

Một dòng chữ ngay ngắn hiện lên trước mắt “Đường vào đền Tinh Hoàn”. Người không biết chắc sẽ nghĩ ngôi đền này đã được đặt cho một cái tên kỳ quặc trong suốt quãng thời gian kể từ khi nó được xây dựng đến nay.

“Yeah.” Tatsurou khẽ reo lên. Nói đoạn, anh tiến lại chỗ Irabu, đập tay ăn mừng “Tôi làm được rồi này.”

Tatsurou cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhõm, thoải mái đến kỳ lạ. Như thể anh đã trút bỏ hết mọi gánh nặng bấy lâu nay. Anh cười tít mắt.

“Tôi tính có khi ngày nào cũng đi đường vòng để ngó qua chỗ này mất.” Tatsurou quay sang nói với Irabu.

“Có gì hay ho nhớ báo tôi biết đấy. Xung quanh đây có rất nhiều trường học nên tôi nghĩ sớm thôi lũ học sinh cấp hai, ba sẽ phát hiện ra và gây náo loạn lên cho xem.” Irabu đáp.

Chỉ mới tưởng tượng hình ảnh đám con nít háo hức đến xem tác phẩm của mình, Tatsurou đã cảm thấy một niềm vui sướng, hân hoan tột độ đang trào dâng trong lòng. “Ha ha ha ha ha.” Anh cười như khí gas được xì hơi. Bao lâu rồi anh mới sảng khoái như thế này nhỉ?

Tatsurou đưa mắt ngắm nhìn dòng chữ “Đường vào đền Tinh Hoàn” một lúc lâu. Con gió đêm mùa thu thổi nhẹ nhẹ vào làn da đang lấm tấm mồ hôi của Tatsurou thật sảng khoái.

[\[1\]](#)金王 (đọc là Konnou, nghĩa là Kim Vương), nếu thêm dấu chấm vào chữ 王 (Vương) thì sẽ thành 金玉 (Kintama). Kintama trong tiếng Nhật nghĩa là tinh hoàn.

3.

Dòng chữ “Đường vào đền Tinh Hoàn” chỉ “thọ” được đúng ba ngày. Người ta đã dùng một loại sơn cùng màu với cầu vượt để sơn đè lên trên, thế là dấu chấm trong chữ Vương chính thức bị khai tử. Tuy nhiên, chỉ có chỗ đó được sơn mới lại nên vẫn không thể che giấu vết tích tẩy xóa trước đó.

Liệu nó có trở thành chủ đề nóng được mọi người quan tâm bàn tán hay không? Tatsurou sốt ruột đến mức định chặn đám nhóc học sinh cấp hai, ba đang trên đường về nhà sau khi tan học lại để hỏi cho rõ ràng.

Chắc chắn dòng chữ bậy bạ đó đã trở thành đề tài cực hot. Bọn trẻ con tỏ ra vui mừng khôn xiết trong khi người lớn nhăn mặt giận dữ. Có thể chắc chắn thêm một điều nữa rằng những lời đồn đại không hay sẽ nhanh chóng lan ra khắp nơi. “Kẻ nào dám bày ra trò này?” Tatsurou rất muốn hét lên “Là tác phẩm của thằng này đó” cho mọi người biết. Mọi người hẳn đang rất muốn tên tội phạm đứng ra đầu thú.

Mấy ngày liền, Tatsurou luôn trong trạng thái hưng phấn. Buổi tối, anh ngủ ngon giấc hơn, vai bớt tê cứng, đau mỏi hơn. Và hơn hết, anh đã lấy lại được sự tự tin. Tự tin vì ngay cả chuyện tà trời như vậy anh cũng dám làm.

“Nếu chuyện cậu làm bữa giờ được đưa lên bản tin thời sự thì còn thú vị hơn nhiều.” Irabu có vẻ vẫn chưa thỏa mãn lắm.

“Chưa đến mức đó đâu. Chỉ là trò nghịch ngợm đã được lên kế hoạch

thôi mà.”

Tatsurou thành thoi ngồi trên ghế băng, nhồm nhoàm thưởng thức chiếc bánh ngọt truyền thống của Nhật. Trong tuần này, Tatsurou đã đến phòng khám của Irabu ba ngày. Không hiểu sao anh lại cảm thấy nơi này gần gũi, thân thuộc giống như khu nhà trọ của sinh viên vậy.

“Nếu chúng ta tiếp tục trò này, sớm muộn cũng được đưa tin thôi. Thỉnh thoảng tôi có lái xe qua khu Komaba^[1], thấy trên cầu vượt đi bộ có đề dòng chữ ‘Đường vào Trường Đại học Tokyo’ đấy. Tiếp theo, cậu có muốn thêm một nét chấm vào chữ Đại để biến nó thành chữ Khuyến^[2] không?” Irabu liếc sang Tatsurou.

“Nghiêm túc đấy chứ?” Tatsurou gượng cười đáp lại.

“Gì chứ trường Đại học Tokyo dễ thu hút cánh báo chí lắm.”

“Đúng là thế thật. Nhưng không giống vụ tình hoàn lần trước, dùng từ Khuyến (con chó) với trường Tokyo là xúc phạm.”

“Vậy ư? Chó là một loài động vật dễ thương mà?” Irabu chu mỏ. “Vậy chúng ta sẽ sửa chữ Vương của Sở thuế Vương Tử ở khu phía Bắc thành chữ Sở thuế Trứng Gà^[3], cậu thấy thế nào?”

“Cái này có vẻ ổn hơn đấy. Không có căn cứ để cấu thành tội phá hoại tài sản, cũng sẽ gây được sự chú ý.”

“Tiếp theo đó là khu Shinagawa, ta sẽ thay đổi chữ Khu Phố Đại Tỉnh thành chữ Cơm Tôm Tẩm Bột^[4], cũng hay đấy.”

Tatsurou lập tức hình dung ra những chữ Irabu vừa nói. Anh cười lẫn cười bờ. “Này Irabu, không ngờ cậu lại là một người nhanh nhạy thế.”

“Ờ thì mấy hôm nay tôi đã phải mò mẫm bản đồ thành phố để tìm ra các địa danh có thể quậy phá được.”

“Rảnh gớm nhỉ?” Tatsurou cười chảy cả nước mắt.

“Trước mắt cứ xử Sở thuế Vương Tử đã nhé, hai ba hôm tới làm liên

đi.”

“Ừm... Thế cũng được.” Tatsurou gượng cười nhưng rồi cũng phải gật đầu đồng ý.

Khi đã bước sang tuổi ba mươi sáu, Tatsurou không thể nào tưởng tượng bản thân lại thấy hưng phấn với những trò nghịch ngợm đến mức này, như thể anh được quay ngược về quá khứ, quay về tuổi mười tám vô tư lự, không lo lắng trách nhiệm cũng không sợ hãi về tương lai.

Gần đây, dù ở trường hay ở bệnh viện Tatsurou đều vui vẻ, hoạt bát hơn trước. Bằng cách nào đó, anh đã thả lỏng hơn, không gồng mình lên nữa. Một cảm giác tự mãn, coi bản thân mình vượt trội, ưu tú hơn những người đồng nghiệp khác đang trào dâng mãnh liệt trong lòng anh. “Phá lệ không hẳn là xấu”, Tatsurou nghĩ.

Anh đã bắt đầu có những hành động trêu ghẹo mấy cô y tá trẻ đẹp ngay trong phòng trực y tế.

“Mấy cô em pha cho anh một tách cà phê nha.”

Câu nói của Tatsurou khiến mọi người đứng hình mất vài giây nhưng sau đó ai cũng phá lên cười nắc nẻ.

“Bác sĩ Ike cũng là một ông chú vui tính đấy chứ nhỉ?”

“Tôi không nghĩ bác sĩ lại là kiểu người như vậy đâu.” Một số người mạnh dạn bày tỏ quan điểm.

“Thế các cô nghĩ tôi là người như nào cơ?”

“Theo tôi thấy anh lúc nào cũng rất chín chu, lịch sự, nhã hết cả nhận.” Đây là giọng điệu Tatsurou chưa từng nghe thấy trước đây, thân thiện hơn bao giờ hết. Không còn là những câu nói khuôn phép mang nặng tính chất công việc nữa, giờ họ đã có thể trò chuyện vui vẻ. Ai cũng thích thú trước sự pha trò của Tatsurou khiến anh khắp khối vui mừng.

Thấy mọi chuyện có vẻ đang diễn ra theo chiều hướng tích cực, Tatsurou cũng muốn thử bắt chước theo điệu nhảy của danh hài Kin. Anh cảm thấy nếu mình làm hành động đó vào lúc này sẽ nhận được sự hưởng ứng, cổ vũ của mọi người.

Đúng lúc đang đi bộ bên ngoài hành lang, Tatsurou nghe thấy trên loa phát thanh của bệnh viện gọi tên mình, nên anh đã nhanh chóng trở về phòng làm việc.

“Bác sĩ Ikeyama của Khoa Thần kinh, xin nhắc lại, bác sĩ Ikeyama của Khoa Thần kinh, mời bác sĩ đến Khoa Nội ở tầng một gấp...”

“Biết rồi, biết rồi.” Tatsurou tươi tỉnh đáp lại, rồi quay sang ngang và bắt đầu chạy thục mạng.

Cô y tá đi ngược chiều anh cũng phải giật bắn mình mà dừng lại. Với tâm trạng vui vẻ khác xa so với trước đây, Tatsurou quay về phía cô ấy rồi nở một nụ cười. Sau đó anh đưa tay vẫy vẫy với đám con nít đang đứng trước cửa Khoa Nhi. Nhìn những gương mặt hồn nhiên, ngây thơ đang háo hức dõi theo mình, Tatsurou càng thêm vui mừng khôn xiết.

Anh cảm thấy bản thân như đã phá bỏ được một bức tường vô hình bấy lâu nay luôn kìm kẹp mình. Tự do là thứ ta phải tự nắm giữ.

Nhưng có một thứ vẫn không hề khác trước. Chính là chiếc rèm cửa ở phòng anh, nó vẫn không được kéo ra bất kể ngày hay đêm. Bởi vì chỉ cần bộ tóc giả của ông Nomura lọt vào tầm mắt, Tatsurou sẽ không thể ngừng đổ mồ hôi hột.

Buổi chiều hôm đó, Tatsurou được gọi đến cuộc họp của các giáo sư. Vì khá am hiểu cách sử dụng máy chiếu nên anh được mọi người trong khoa nhờ đến để hỗ trợ.

Vừa bước chân vào phòng họp, Tatsurou bắt gặp ngay Kuramoto bên

Khoa Ngoại cũng có mặt ở đó.

“Gì thế này? Mà cũng được gọi đến à?”

“Tao được nhờ tới thu thập dữ liệu làm bằng chứng. Tao sẽ tác nghiệp bằng máy quay này...” Kuramoto nhếch mép cười rồi nói.

“Ngớ ngẩn. Mà không thấy đã có kỹ thuật viên nổi tiếng là tao đây à?” Vì làm việc khác khoa nên hai người họ tha hồ tếu táo.

Các giáo sư đầu ngành đại diện cho các khoa đã có mặt đông đủ. Từ vẻ bề ngoài và cách nói chuyện của họ, Tatsurou cũng có thể nhận ra buổi họp hôm nay trên thực tế là một buổi họp mang tính chất chính trị nhiều hơn. Điều kiện tiên quyết để lựa chọn ra giáo sư không còn là các bài luận văn và các thành tựu trong nghiên cứu khoa học nữa mà phải dựa vào tài ăn nói, nịnh hót hay các mối quan hệ họ hàng huyết thống và đương nhiên cũng phải nhìn trước ngó sau để không xâm phạm các lĩnh vực nghiên cứu của lớp giáo sư đàn anh.

Cuối cùng giáo sư Nomura cũng xuất hiện. Ngay lúc ấy, Tatsurou nuốt nước bọt đánh ực. Phải rồi. Người chủ trì cuộc họp hôm nay không ai khác chính là ông Nomura. Thân là chủ nhiệm nên việc ông ta có mặt ở đây là điều hiển nhiên. Các mạch máu trong người Tatsurou đập mỗi lúc một nhanh hơn.

“Tôi ngồi đâu thì được nhỉ?” Ông Nomura làm ra vẻ nghiêm túc, hỏi.

Giáo sư Nomura gần đây đã được trao quyền trực tiếp điều hành nhân sự của toàn bộ Khoa Y. Chính vì được mọi người xung quanh không tiếc lời tâng bốc nên hiển nhiên ông ta trở thành một người có quyền lực nhất nhì cái bệnh viện này.

“Buổi hội thảo hôm nay sẽ có thêm một số đoạn video. Sau đây, xin mời tất cả quý vị cùng hướng mắt về phía màn hình chính.” Một vị giáo sư trong tổ điều hành buổi hội thảo giới thiệu. Ông Nomura đang đứng

phía sau chỉ đạo tất cả. Thấy Tatsurou quay sang phía này chào mình, ông ta khẽ gật đầu. Không biết có phải do luôn phân định rạch ròi giữa công việc và chuyện gia đình hay không nhưng lúc ở trường hầu như không bao giờ Nomura lên tiếng bắt chuyện với Tatsurou.

“À, tôi ngồi đây được rồi. Chỗ ngồi đặc biệt.” Ông Nomura chọn chỗ ngồi ngay phía trước bàn để máy chiếu. Tatsurou hót hải. Trước mắt anh bây giờ chính là mái đầu của bố vợ.

Đột nhiên, trống ngực Tatsurou đập thành thịch. Anh đứng lên giả vờ đi pha trà rồi tiến lại gần sát chỗ Kuramoto.

“Này, để đây tao quay phim cho. Mà thế vào vị trí của tao được không?”

“Mày đang nói cái gì vậy? Đó là nhiệm vụ khoa đã phân công cho từng người. Nếu tự ý đổi vị trí sẽ bị cấp trên trách phạt đấy.”

Kuramoto từ chối thẳng thừng. Cuộc họp chính thức được bắt đầu.

Đầu tiên là phần báo cáo của các thành viên trong ban chấp hành, sau đó đến các hoạt động liên quan tới vấn đề bổ nhiệm chức vụ giáo sư do đích thân trưởng phòng giáo dục chủ trì.

Tatsurou ngồi trên chiếc ghế đặt ngay cạnh các thiết bị trình chiếu video và chờ đợi. Từ chỗ anh có thể nhìn thấy rõ phần gáy của ông Nomura đang ngồi ở bàn trên. Khoảng cách ước chừng chỉ bằng một cánh tay. Tatsurou lại bắt đầu chú ý đến bộ tóc giả của ông ta nhiều hơn.

Nếu quan sát kỹ có thể dễ dàng nhận ra bộ tóc giả của giáo sư Nomura che kín được khoảng bảy mươi phần trăm đầu ông ta. Không có xoáy tóc. Đúng hơn là có một chút xoáy nhẹ nhưng hoàn toàn không thấy phần da đầu như chỗ xoáy tóc tự nhiên vẫn có.

Tatsurou cũng đến chào thua với mái tóc muối tiêu của bố vợ. Có lẽ nếu dùng tóc đen sẽ không hài hòa với phần tóc ở hai bên.

Mặc dù trông có vẻ khá kệch cỡm nhưng không hiểu sao ông Nomura lại tự tin, đường hoàng đội nó đến tham gia cuộc họp này. Tatsurou rất muốn tìm hiểu cho ra ngọn ngành. Mái tóc có phần thiếu tự nhiên của ông Nomura, ngay cả học sinh tiểu học cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Tatsurou vẫn nhớ như in ngày ông Nomura trở về ngôi trường cũ nơi ông ta từng theo học sau ba năm đảm nhiệm chức viện trưởng của một bệnh viện vùng Kansai. Trước sự xuất hiện của ông ta, mọi người đều thấy hơi chướng mắt. Đặc biệt là với bộ tóc giả ông ta đội trên đầu, nếu không có nó, họ đã có thể nhìn thấy phần da đầu bóng nhẵn không có lấy một sợi tóc kia.

Ban đầu, Tatsurou rất hay pha trò với đám sinh viên và đồng nghiệp trong cục y tế nơi anh đang làm việc. Mỗi lần ông Nomura xuất hiện, anh cũng hòa theo mọi người bàn tán sau lưng ông ta là “Giáo sư đội tóc giả”. Tuy nhiên, khi biết Tatsurou đã đính hôn với Hitomi, con gái ông Nomura, mọi người xung quanh bắt đầu e dè hơn mỗi khi nói bất cứ chuyện gì với anh. Đó cũng là điều đương nhiên nhưng Tatsurou lại cảm thấy mình như đang mất dần bạn bè.

Cho đến tận bây giờ, Tatsurou vẫn chẳng biết liệu mọi người còn gọi ông Nomura bằng biệt danh “Giáo sư đội tóc giả” nữa không. Việc bị đẩy ra bên lề những câu chuyện và cuộc vui của mọi người càng khiến Tatsurou cô đơn, trống trải hơn bao giờ hết.

Định thần lại khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn, anh chống khuỷu tay xuống bàn và nhìn chăm chăm. Ánh mắt anh như bị hút chặt vào bộ tóc giả của bố vợ. Đây là lần đầu tiên Tatsurou quan sát nó tỉ mỉ ở khoảng cách gần đến như vậy.

Sau khi được giám đốc bệnh viện nhường lại mic, MC chương trình bắt đầu giới thiệu về một bệnh viện tư nhân đang được xây dựng tại địa

phương. Mục đích của cuộc họp này thực chất là để tìm kiếm các bác sĩ phải cử cho Trường Đại học Azabu, đồng thời cũng để quyết định xem có nên phát triển chuyện này thành một hệ thống hay không. Các video tài liệu liên quan đã được phía đối tác gửi đến, mọi người cùng nhau xem và đưa ra quyết định liệu có nên tiến hành thị sát trực tiếp hay không.

“Anh Ikeyama, giúp tôi kéo rèm lại đi.”

Tatsurou nhanh tay kéo tấm rèm cửa lại để ngăn không cho ánh sáng bên ngoài hắt vào rồi tắt các bóng điện trong phòng. Sau đó anh quay lại vị trí, cho cuộn băng vào đầu máy video và bấm nút khởi động. Các hình ảnh và video lần lượt được chiếu lên màn hình lớn đặt ngay ngắn, chính giữa hội trường. Bỗng có nguyên cái bóng phần đầu của ai đó phản chiếu lên góc màn hình. Nomura cúi gập người xuống và rối rít nói “Ồ, xin lỗi mọi người”. Trong tư thế ngồi dựa sâu người xuống thành ghế, đầu giáo sư Nomura vô tình chạm vào mép bàn, trông giống y như một quả dưa hấu trên cánh đồng.

Cổ họng của Tatsurou bắt đầu phát ra tiếng ú ớ. Trong bóng tối, mắt anh như bị đóng đinh vào một điểm duy nhất.

“Chẳng phải tất cả các thiết bị đã được lắp đặt đầy đủ rồi sao?”

“Môi trường có vẻ cũng khá tốt đấy.”

“Nghe nói chỗ này gần cảng biển nên hải sản rất tươi ngon.”

“Đúng, đúng, cái đó quan trọng đấy.”

Mấy vị giáo sư ngồi nói chuyện rất thân thiết nhưng Tatsurou lại không nghe được gì. Ông Nomura đang khe khẽ gật gù. Ông ta bắt đầu ngủ gật đây mà.

Tatsurou tò mò, nhòai người ra phía trước nghe ngóng câu chuyện của mọi người giống như đang bị một thanh nam châm cỡ lớn hút lấy. Hai tay anh run rẩy. Sự kích động trào dâng lên, choán lấy tâm trí.

Tatsurou như đang suy tính thử giật bộ tóc giả của giáo sư Nomura xuống. Xung quanh, không ai để mắt hay nhìn về phía anh.

Chẳng phải đây là một cơ hội quá tuyệt vời để anh có thể giật bộ tóc giả của bố vợ xuống sao? Về cơ bản bộ tóc đó không được dán chặt vào đầu ông Nomura mà chỉ được cố định lại bằng ghim hay cái gì đó đại loại thế. Ông Nomura, vị trưởng khoa hói đầu. Không biết sau khi đèn điện trong phòng được bật sáng, các vị giáo sư khác sẽ phản ứng thế nào với cái đầu trọc lốc của ông Nomura nhỉ?

Tatsurou cảm thấy đầu mình như bị tê liệt hoàn toàn. Kèm theo đó là cái cảm giác hoa mắt chóng mặt, đầu óc liên tục quay cuồng. Đến khi nhận ra, hai tay Tatsurou đã vươn về phía trước. Tiếp đó, anh túm lấy phần mép bộ tóc giả rồi khê kéo cho nó tuột xuống. Toàn thân anh căng cứng. Tatsurou tin chắc bộ tóc giả của bố vợ sẽ bị lôi xuống. Thế rồi ý đồ đó hoàn toàn tan biến. Tatsurou cảm thấy mọi thứ chân thực đến mức anh như đang đứng từ bên ngoài để quan sát mọi hành động của chính bản thân mình vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên Tatsurou cảm nhận được ánh mắt đang nhìn chằm chằm về phía mình. Anh quay ngoắt lại.

Kuramoto đang đứng ngay ở đó, nhìn Tatsurou với vẻ mặt kinh ngạc tột độ. Anh ta giữ chặt chiếc bút trong tay, tròn tròn mắt đứng nhìn.

Tatsurou buông thõng hai tay giống hệt như người vừa trúng đạn. Trong nháy mắt, toàn thân anh nóng bừng lên.

Kuramoto hoảng hốt liếc mắt nhìn ra chỗ khác rồi nhanh chân đi về phía chiếc bàn với gương mặt tái đi vì kinh ngạc. Mặc dù căn phòng lờ mờ tối nhưng Kuramoto hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Bị Kuramoto bắt quả tang mất rồi. Tatsurou hoang mang tột độ. Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Từng hành động cử chỉ của

Tatsurou này giờ đã bị Kuramoto chứng kiến hết. Tatsurou đã cố gắng chọn lựa vị trí tối nhất, thuận tiện nhất để ra tay vì không muốn bất cứ ai trông thấy, vậy mà người tính không bằng trời tính. Tim anh đập nhanh và mạnh hơn. Hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn. Anh thực sự không thể biện minh được gì cho hành động vừa rồi của mình.

Tatsurou chợt nhận ra nếu không phát hiện thấy ánh mắt của Kuramoto, có lẽ anh đã lỡ tay giật bộ tóc của bố vợ xuống rồi. Mới nghĩ đến đó, cơ thể Tatsurou đã run lên bần bật. Chỉ vừa mới đây thôi, Tatsurou đã gần như sa ngã. Diễn hình của sự thiếu minh mẫn là đây chứ đâu.

Anh cảm nhận rất rõ sự điên cuồng, hoang dại của bản thân. Nếu cứ để tình trạng này tiếp tục xảy ra, sớm muộn anh cũng sẽ giật bộ tóc giả của ông Nomura xuống thôi. Biết đâu là ngay ngày mai cũng nên.

Toàn thân Tatsurou vã mồ hôi. Mọi cảm giác khoan khoái, thích thú anh có được sau những trò nghịch dại như đã bị thổi bay hết. Ngay cả hành động thay thế Irabu từng nói cũng không giúp ích được gì cho Tatsurou trong trường hợp này.

“Này, sao trông sắc mặt cậu kém thế?” Irabu với cái bản tính thờ ơ không hề thay đổi chút nào quay sang hỏi Tatsurou.

“Chẳng phải tôi đã nói rồi còn gì. Sự kích động của tôi ngày càng tăng mạnh. Cái hành động thay thế cậu đề ra, liệu có thực sự đem lại hiệu quả kiểm soát không đấy?”

Vừa mới kết thúc công việc, Tatsurou đã vội lao ngay đến phòng khám của Irabu. Việc chỉ có một mình khiến anh bất an lo lắng hơn bao giờ hết.

“Đương nhiên là có hiệu quả rồi.” Irabu nói, mũi phồng hết cả lên.

“Chắc chắn đấy. Tôi đảm bảo với cậu luôn.”

“Tôi bảo này...” Tatsurou nhao nhao lên. “Cậu một vừa hai phải thôi. Cứ tình hình này không khéo tôi sẽ làm ra chuyện tày trời hối hận không kịp đấy.”

“Tính giết người à?”

“Điên đâu mà làm chuyện đó. Cậu quá trớn rồi đấy. Cậu nghĩ tôi có gan giết người hả?”

“Thế thì là chuyện gì?”

“...” Tatsurou cứng họng. Anh không muốn nhắc lại vụ tóc giả của ông Nomura một chút nào. “Dẹp chuyện đó sang một bên đi. Cái chính là hình như tôi không thể ở lại trong trường đại học được nữa rồi.”

“Cậu không chịu nói thì sao tôi chữa bệnh cho cậu được.” Cứ như thể Irabu nhìn thấu được mọi suy nghĩ của Tatsurou vậy. “Không thể chữa trị cho một bệnh nhân luôn muốn giấu giếm mọi chuyện với bác sĩ của họ. Khoa Thần kinh làm việc với phương châm đề cao tinh thần đoàn kết hợp tác mà.”

Tatsurou im lặng lắng nghe. Đúng vậy. Nếu Tatsurou cứ giữ khư khư những áp lực đó, bệnh tình của anh sẽ không thể cải thiện được. Tuy nhiên, việc nói ra lại không hề dễ dàng.

“Thôi được rồi. Cần phải kiên nhẫn với cậu hơn.” Irabu khẽ cười và nói. “Trước mắt, tối nay cứ theo tôi đến Sở thuế Vương Tử đi đã.”

“Thật hay đùa vậy hả? Thôi, tôi chán lắm rồi.” Tatsurou nhăn nhó.

“Đàn ông đàn ang, ai lại bỏ cuộc giữa chừng như thế.”

“Xin cậu đấy. Làm ơn làm phước tha cho tôi vụ này đi.”

“Cứ ở yên một chỗ sẽ không khỏi bệnh được đâu. Phương châm căn bản của Khoa Thần kinh chẳng phải là TRY AND ERROR (dám thử, dám sai) hay sao?”

“Đúng là thế, nhưng...” Không hiểu sao Tatsurou lại dễ bị dụ như vậy.

Tatsurou cảm thấy hổ thẹn với chính mình. Trên cương vị là một nhà nghiên cứu, anh đã gặt hái được rất nhiều thành tựu to lớn nhưng lại chịu bó tay khi phải đối mặt với vấn đề của bản thân. Giống như người sắp chết đuối thì đâu thể tự cứu mình.

Đúng mười một giờ đêm, cả hai đã có mặt tại Sở thuế Vương Tử. Khác với lần trước, cây cầu vượt lần này bắc ngang trên tuyến đường quốc lộ. Con đường với hai làn xe chạy mỗi chiều lúc nào cũng nườm nượp ô tô qua lại.

“Này, cậu tính làm thật hả?” Tatsurou đang bị nổi bất an chi phối. Việc họ chuẩn bị làm bây giờ sẽ mang đến rất nhiều sự chú ý.

“Làm chứ sao không. Đã mất công đến tận đây rồi.”

Irabu thản nhiên ngồi chuẩn bị các dụng cụ cần thiết để bắt tay hành động. Phải công nhận một điều Irabu thực sự quá gan lỳ nhưng Tatsurou thấy có lẽ còn thiếu thứ gì đó.

Tatsurou không biết làm gì khác ngoài việc xắn tay áo lên giúp Irabu chuẩn bị. Đành phó mặc cho số phận, được đến đâu hay đến đấy vậy. Anh tự nhủ với lòng mình. Tuy nhiên, cảm giác muốn phụ thuộc vẫn luôn luôn hiện hữu. Tatsurou muốn hành động theo những gì người khác nói.

Cả hai leo lên cầu vượt. Tatsurou cột chặt sợi dây thừng vào người. Sau đó, anh ngậm lấy cái chổi quét sơn và giẫm mạnh hai chân lên thành lan can. “Đèn giao thông chuyển màu rồi. Làm lẹ lẹ đi.” Irabu vừa nói xong đã ngay lập tức đẩy lưng Tatsurou xuống. Toàn thân anh treo lơ lửng trên cầu.

Đây đã là lần thứ hai Tatsurou làm việc này nên anh không còn thấy hồi hộp, căng thẳng nữa. Chẳng biết có phải do Tatsurou đội mũ bảo

hiếm như công nhân bảo dưỡng hay không mà người qua đường chỉ liếc anh một cái rồi thôi.

Dòng chữ Sở thuế Vương Tử đã bị Tatsurou sửa thành Sở thuế Trứng Gà. Một thành quả rất đáng nể.

Tatsurou leo xuống cầu và đứng dưới đường ngược nhìn lên dòng chữ bên trên. “Hừm.” Anh cười gượng. Mình đang làm cái quái gì thế này? Ba mươi sáu tuổi rồi chứ ít ỏi gì.

Vẫn có gì đó là lạ nhưng sự kích thích và hồi hộp đã không còn được như lần đầu. Có lẽ cái cảm giác kích thích tột độ kia chỉ xuất hiện một lần duy nhất. Mà cũng đúng thôi. Anh đâu còn trẻ trung nữa.

“Muhahhh.” Irabu đứng bên cạnh anh nở một nụ cười không cảm xúc. Hai lỗ mũi hắt ta nở ra to tướng. Không hiểu điều gì khiến Irabu hưng phấn đến vậy.

“Tiện thể thì, xong việc ở chỗ này rồi bọn mình đến Trường Đại học Tokyo luôn thôi.” Irabu nói.

“Xạo hả ông cố?” Tatsurou nhíu mày đáp lại.

“Đi đi mà. Đang được đà, đang máu.”

“Cậu... Cậu chỉ muốn thỏa mãn bản thân mình thôi, đúng không?”

“Đã bảo để chữa bệnh rồi mà. Chữa bệnh đấy.”

Tatsurou chẳng đại tin những gì Irabu vừa nói. Việc anh càng ngày càng lún sâu vào những trò đại dột này phần lớn đều do sự lôi kéo, tác động từ phía Irabu.

“Nào, đi thôi.”

Irabu ấn lưng Tatsurou vào trong chiếc Porsche của mình rồi phóng thẳng đến mục tiêu tiếp theo. Tatsurou không còn tâm trí và hơi sức để bật lại ông bạn lảm chiêu nữa.

Trên trang nhất tờ báo được phát hành chiều ngày hôm sau có đăng tin về vụ việc Tatsurou và Irabu đã làm. Quả thực dòng chữ Khuyến học Tokyo đã tạo ra sức hút khủng khiếp với dư luận. Hơn thế nữa, trong địa phận quận Shibuya cũng đã xảy ra hai vụ việc tương tự với cùng một cách thức càng khiến cho vụ việc lần này trở thành điểm nóng trên mọi mặt trận thông tin.

“Trò gây rối này do ai bày ra? Hãy ra mặt đi hỡi ‘Kẻ cải danh trên cầu vượt quận Shibuya!’”

Bức hình có dòng chữ Đền Tinh Hoàn đã được một học sinh cấp ba chụp lại bằng điện thoại di động và gửi về tòa soạn báo. Nhưng trên các trang báo lại không ghi rõ chữ “tinh hoàn” mà chỉ đưa tin mập mờ rằng “chữ Kim Vương đã bị ai đó cố tình sửa lại”.

Có vẻ dòng chữ Sở Thuế Trứng Gà vẫn chưa bị ai phát hiện ra. Cứ nghĩ đến việc mình vẫn còn đường hoàng ngồi ở đây, Tatsurou không ngăn nổi mình cười phá lên “Ha ha ha”. Máy cô y tá hốt hoảng quay lại nhìn anh.

“Cô em có thể pha cho anh một tách CÀ PHÊ PHA không?”

Tatsurou nửa đùa nửa thật. Dù biết có rất nhiều ánh mắt đang trộm liếc nhìn nhau trước những lời bông đùa ban nãy nhưng anh vẫn makeno (mặc kệ nó). Vì mọi thứ đối với anh đã quá phiền phức rồi.

Hình như Irabu cũng đã đọc được bài báo nên mới gọi điện đến. “Ồ la la, ‘thung thương’ ghê. Còn chần chờ gì nữa, sửa nốt dòng chữ Khu Phố Đại Tỉnh thành Com Tôm Tắm Bột thôi.” Irabu nhặng xị cả lên hệt như mấy đứa con nít vậy.

“Này, coi chừng bị tóm đấy. Việc bọn mình làm lên báo rồi kìa.”

“Không sao đâu. Nếu bị bắt, cùng lắm cũng chỉ bị phạt tiền thôi. Chúng ta cũng chẳng gây thiệt hại nghiêm trọng nào. Ngược lại, tôi còn

thấy bọn mình đã đem lại niềm vui cho mọi người ấy chứ?”

Lý thuyết quái quỷ gì vậy? Phạm tội vẫn là phạm tội thôi.

“Vậy thống nhất tối nay triển tiếp nhé.” Irabu tùy tiện đưa ra quyết định.

Một lần nữa, Tatsurou lại bị Irabu lôi kéo, dụ dỗ vào con đường tái phạm. Anh thở dài đầy ngao ngán. Tại sao mỗi lần bị rủ rê, Tatsurou đều không tài nào từ chối được nhỉ? Lẽ nào Tatsurou đang cố hủy hoại mình? Hay phải chăng anh muốn thoát khỏi tầm kiểm soát của vợ và bố vợ để sống thoải mái hơn?

Sau khi kết thúc công việc, Tatsurou sắp xếp lại mọi thứ và chuẩn bị ra về thì bị Kuramoto gọi lại. Vì sự cố trong cuộc họp các giáo sư lần trước nên Tatsurou cảm thấy hơi ngại.

“Mày chuẩn bị về đấy à? Làm việc trong Khoa Thần kinh có vẻ sướng ha. Khoa Ngoại bọn này toàn phải tăng ca vì phải phẫu thuật và xử lý các ca cấp cứu.” Kuramoto cười để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Ờ thì, đặc quyền của Khoa Thần kinh bọn này là làm việc từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều mà. Có thể nói đây là khoa duy nhất ở bệnh viện này được làm việc theo giờ hành chính giống công nhân viên chức bình thường.”

“Thôi, không vòng vèo nữa.” Kuramoto đưa tay nắm lấy vai Tatsurou, nghiêm mặt nói “Đi uống trà với tao một lát được không? Tao có chuyện cần nói với mày.”

Tatsurou lưỡng lự một lúc rồi nhận lời. Cả hai cùng băng qua khoảng sân trường rộng rãi, đi tới quán cà phê chuyên phục vụ cho sinh viên.

“Vì là bạn thân nên tao mới nói. Thực ra tao có nghe phong thanh vài lời đồn đại không hay về mày từ tổ y tá. Họ nói gần đây bác sĩ Ikeyama có nhiều biểu hiện rất lạ.” Kuramoto ra vẻ bí ẩn, nói.

“Họ nói vậy là có ý gì?”

“Đơn cử chuyện lúc nào mà cũng lơ đãng như người đang trên mây, hay đùa cợt không đúng lúc, đúng chỗ... Và còn tại sao từ ngày về đây làm việc, phòng nghiên cứu của mà lúc nào cũng đóng rèm im ỉm kể cả vào ban ngày thế?”

“Phòng làm việc của tao ở tầng một, cửa chính lại hướng thẳng ra ngoài khuôn viên trường, nhiều người qua lại, đóng vào cho khỏi hoa mắt ấy mà.”

“Thế mà mày giải thích xem tại sao lại cứ chạy ngang hành lang cái coi.”

“À, điệu nhảy của Kin-chan chứ gì. Tao nghĩ mấy người trẻ tuổi sẽ hưởng ứng, hòa theo nên tao làm thôi.”

“Điệu nhảy của Kin á...” Kuramoto cứng họng. “Mấy cô y tá nói thỉnh thoảng mày lại có những hành động hết sức kỳ quặc.”

“Họ nói thế thì oan cho tao quá.” Tatsurou cố gượng cười.

“Thôi, tạm gác chuyện đó qua một bên. Tao đã hỏi một anh bác sĩ khóa trên rồi. Làm việc ở Khoa Thần kinh dễ bị stress nhất. Đã là bác sĩ, phải tự biết cách quản lý sức khỏe của bản thân. Cho nên mày hãy thử nhờ người khác khám cho một lần xem thế nào.”

“Thực ra, tao có đi khám rồi đấy chứ. Ở phòng khám của Irabu.”

“Phòng khám của Irabu á? Mày có còn tỉnh táo không đấy? Chẳng phải hẳn ta là người lập dị nhất trong hội OB sao?”

“Thế mà tao lại thấy thoải mái khi ở đó. Lần tới, tao còn định viết một bài nghiên cứu về hiệu quả hàn gắn tâm hồn bằng các phương pháp lạ thường trước giờ chưa có ai làm thử.”

“Đừng cợt nhả nữa. Vốn dĩ...” Kuramoto hạ thấp giọng xuống hơn nữa, anh ta đưa mắt nhìn quanh quán. “Trong cuộc họp mấy hôm trước, mày đã định làm trò gì thế hả? Kể cả giáo sư Nomura có là bố vợ mày, làm

thế cũng không được phải phép lắm. Hơn nữa, tao thừa biết mà lúc nào cũng giữ khoảng cách với giáo sư Nomura.”

“Mày thấy vậy à?”

“Hễ xuống nhà ăn của bệnh viện mà thấy ông ấy ngồi đó, y như rằng mày toàn quay ngoắt đi và né ra chỗ khác ăn trưa. Thế mà mày lại cả gan định làm trò gì với cái đầu...”

“À phải rồi. Mọi người vẫn bàn tán về bộ tóc giả đó chứ?”

“Biết chết liền. Đừng có hỏi tao. Nếu là đám y tá hay sinh viên thì còn tạm chấp nhận được, chứ như bọn mình thuộc diện đặc biệt cấm kỵ đấy.” Kuramoto ậm ừ. “Mà thôi, bỏ qua chuyện đó đi, cái gì cần nói tao cũng nói rồi. Mày vẫn nên đến gặp bác sĩ khác thì hơn.” Nói rồi, Kuramoto đứng dậy, thông thả rời đi.

Tatsurou đã yên tâm phần nào. Thì ra mọi người vẫn chú ý đến bộ tóc giả của ông Nomura. Chắc hẳn đám sinh viên sẽ bày ra những trò nghịch ngợm giống như Tatsurou và đồng bọn thời còn học đại học cho xem.

[1] Komaba: một khu dân cư ở khu vực phía Bắc của Meguro, Tokyo, Nhật Bản.

[2] Chữ 大 (Đại - to lớn) thêm dấu phẩy trên đầu sẽ thành chữ 犬 (Khuyển - con chó).

[3] 王子 (Vương Tử) và 玉子 (trứng gà).

[4] 大井 (Đại Tỉnh) và 天井 (Com tôm tắm bột).

4.

Quả nhiên, dòng chữ Cơm Tôm Tắm Bọt đã tạo ra sức hút lớn trong dư luận. Liên tiếp các vụ việc diễn ra với cùng một cách thức thực hiện đã buộc giới báo chí phải vào cuộc, thu thập mọi thông tin liên quan và đăng tải tin tức lên ti vi với tiêu đề vô cùng thu hút “Những trò lố của Kẻ cải danh trên cầu vượt”. Người ta nhận định rằng người đã sửa dòng chữ Sở Thuế Trứng Gà cũng chính là nghi phạm gây ra hàng loạt các vụ việc sửa tên khác.

“Nhìn dễ thương quá đi.” Khi nghe thấy lời khen ngợi của một cô nữ sinh trung học ở thành phố dành tặng cho mình, Tatsurou cảm thấy như vừa có thêm một fan hâm mộ. Nhưng anh vẫn thấy cách thức báo chí đưa tin cũng như những phê phán của dư luận đối với vụ việc còn quá nhẹ nhàng. Anh thích thú khi người ta tò mò nhiều hơn về chuyện này.

“Rốt cuộc tác giả vụ này là ai? Nhằm mục đích gì?”

“Này, Ike. Địa điểm tiếp theo ở đâu đây?” Irabu vừa trái tám bản đồ thành phố ra bàn vừa nói với vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“Tôi nghĩ hay bỏ vụ này đi Irabu. Mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn rồi. Chắc chắn mấy tay nhà báo đang rình mò để viết bài đưa tin đấy.”

Đến nước này, Tatsurou thấy lo lắng thực sự. Không hẳn anh đã mất hứng thú với trò đùa này nhưng nỗi sợ hãi đã chiến thắng.

“Thường thôi, thường thôi. Kể cả có bị bắt đi chẳng nữa, cùng lắm xin lỗi là xong chứ gì.”

“Xong là xong thế nào được. Tôi đường đường là một giảng viên đại học đấy.”

“Nếu bị sa thải, cậu cứ qua chỗ tôi làm việc.” Irabu thản nhiên đáp. “Thế cậu định làm thế nào với triệu chúng hay kích động và phá hoại đây? Chẳng phải nó đang dần được cải thiện sao?”

“Tôi biết phải làm thế nào bây giờ?” Tatsurou thở dài, lắc đầu ngao ngán. Rèm cửa trong phòng nghiên cứu của anh vẫn bị đóng kín mít. Chỉ cần nhìn thấy bố vợ, lòng Tatsurou lại trào dâng ham muốn lao ngay đến và giật bộ tóc giả của ông ta xuống.

“Này, thực sự cậu rất muốn phá hoại thứ gì đó hả?”

“Hử?” Tatsurou trầm ngâm. Hay thử nói ra nhỉ. Đằng nào việc đó cũng đã bị Kuramoto phát giác rồi. “Ồ thì... Chuyện là thế này. Bố vợ tôi hiện tại cũng đang làm việc trong trường đại học, cậu biết rồi nhỉ?”

“Ừ. Giáo sư Nomura. Ông giáo sư đội tóc giả ấy hả?” Irabu lấy tay vỗ nhẹ vào trán rồi nói với giọng đùa cợt.

Nghe thấy vậy, Tatsurou thả lỏng cơ thể. Irabu thẳng thừng đến thế sao?

“Này, cậu dám ăn nói như thế về bố vợ của người khác à?”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.” Irabu bữu môi đáp, ra vẻ vô tội. “Thế cậu gây chuyện gì với ông nhạc à?”

“Thực ra... Tôi rất hay để ý đến bộ tóc giả ông ấy đang đội.”

“Hiểu rồi. Cậu muốn giật nó ra khỏi đầu ông ấy chứ gì.”

Irabu mỉm cười ra bộ khoái chí lắm. Tatsurou chỉ biết cúi gằm mặt xuống ủ rũ. Lấy hết sức bình sinh, anh im lặng gật đầu thú nhận.

“Ha ha ha. Ike này, cậu trông thế mà được đấy. Các cụ nói cấm có sai. Bản tính khó dời nhỉ.”

“Cậu điên à. Đừng đứng đó mà cười nữa. Tôi ngày nào cũng toát mồ

hôi hột mà chiến đấu với nó đấy. Bố vợ tôi cứ vào giờ nghỉ trưa lại ra khoảng sân trong khuôn viên trường rồi ngồi một chỗ gà gât. Mỗi lần như thế, tôi lại tưởng tượng cảnh mình lén lút tiến lại gần rồi giật bộ tóc của ông ấy xuống. Vất vả lắm tôi mới kìm nén được ham muốn đó đấy.”

“Hừm. Ra vậy. Cuối cùng tôi cũng hiểu rồi. Nguyên nhân nằm ở đó à?”

“Cậu tuyệt đối không được kể với ai đâu đấy.” Tatsurou gằn giọng. “Tôi không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến công việc và gia đình mình đâu.”

“Một khi đã biết được nguyên nhân, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn. Làm tới đi là được. Như vậy bệnh tình của cậu tự khắc sẽ khỏi.” Irabu liến thoắng.

“Đừng cợt nhả nữa. Cậu thử đặt mình vào vị trí của tôi xem còn cười được như thế không.”

“Mạnh mẽ lên. Giật bộ tóc giả của ông giáo sư xuống. Sẽ rất thú vị cho coi.” Irabu tựa lưng lên ghế sofa, lắc lư người hệt như một đứa con nít đang vùi vãnh.

“Không được là không được.”

“Nếu cậu quyết tâm, ham muốn phá hoại và sự kích động sẽ biến mất. Chẳng phải đó mới là cái đích cuối cùng hay sao?”

“Này, tôi biết tổng rồi nhé. Cậu xúi giục, châm mồi lửa tôi chứ thực ra cậu mới là người muốn giật bộ tóc giả của bố vợ tôi xuống hơn ai hết, đúng không?”

“Đời người dài lắm ông bạn ạ. Lúc còn phát tiết ra được thì phải làm tới đi.”

“Đó đâu phải lý do?” Tatsurou quắc mắt lên nhìn thẳng vào Irabu. “Gì thì gì, cậu tuyệt đối không được tiết lộ chuyện này cho ai đâu đấy.”

Thay vì đáp lại, Irabu nháy mắt đầy tinh quái. Tatsurou khó chịu hừ mũi tỏ thái độ với ông bạn quái gở.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau. Irabu đến trường đại học. Tiếng gõ cửa phòng nghiên cứu vang lên, cậu trợ lý của Tatsurou nhanh nhẩu chạy ra mở cửa. Irabu trong bộ quần áo blouse trắng đang đứng cười tủm tỉm trước mặt Tatsurou.

“Sao lại là cậu, không thể tin nổi...”

Tatsurou thất thần, không nói nên lời. Có vẻ như Irabu còn hào hứng với bộ tóc giả của ông Nomura hơn cả anh.

“Nhớ ghê ta. Bao lâu rồi tôi không quay về trường cũ nhỉ? Cảm giác như được sống lại thời thanh xuân vậy.”

Vừa bước vào phòng, Irabu đã đi ngay đến chỗ cửa sổ. Chẳng nói chẳng rằng, kéo mạnh tấm rèm cửa ra.

“Ồ, khoảng sân trong khuôn viên trường mình đã được trồng thêm cỏ rồi này. Đẹp hơn hẳn ha. Lại còn thêm mấy bộ bàn ghế nữa, cứ như đang ở trong công viên vậy.”

Sinh viên trong trường và các bác sĩ thực tập ăn trưa ở khoảng sân ấy. Có người còn nằm trên bãi cỏ rồi ngủ thiếp đi, cả những nhóm đang chơi cầu lông. Và đương nhiên, dưới gốc cây tùng ở góc sân, giáo sư Nomura thường hay ngả lưng trên chiếc ghế mây và ngồi đọc sách.

“Ra là vậy. Kia chính là chiếc ghế đặc biệt của ông Nomura đúng không? Cũng biết cách tận hưởng đấy. Ngồi ở đó mà ngủ gật cũng dễ hiểu thôi.”

“Này, cậu làm ơn coi như tôi chưa nói gì được không? Tôi không muốn chuyện này ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của mình đâu.”

Tatsurou khấn khoản. Cứ tiếp tục thế này, tình hình chỉ xấu đi thôi.

“Yên tâm đi. Bọn mình sẽ hành động vào lúc ông Nomura ngủ gật.”

“Bị phát hiện coi như xong đời đấy.”

“Hí hí hí.” Irabu nở một nụ cười khó hiểu, rồi lôi từ túi áo ra một cái lọ nhỏ. “Đã có bảo bối phòng trường hợp xấu đây rồi.”

Bảo bối Irabu nhắc đến chính là Clorofom^[1].

“Chúng ta sẽ nhẹ nhàng gỡ bộ tóc giả của ông ấy xuống, rồi giơ lên cho sinh viên trong trường xem. Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, chúng ta sẽ đặt bộ tóc giả về chỗ cũ và rời đi trong im lặng. Một kế hoạch PERFECT (hoàn hảo).”

“Điên à? Perfect cái đầu cậu.”

“Tôi đã nói rồi, nhất định sẽ không bị bại lộ đâu. Làm gì có ai dám đi mách lẻo với thầy trưởng khoa chứ. Chẳng nhẽ lại bảo thẳng với ông ấy là ‘có người vừa tháo bộ tóc giả của giáo sư xuống đấy’? Đến giảng viên cũng chưa chắc dám nói như vậy.”

Tatsurou vừa đồng tình với câu nói của Irabu, vừa cố gắng tìm kiếm những lý do đủ sức thuyết phục để phản bác lại. Đúng là dù có hàng nghìn người chứng kiến vụ việc đi chẳng nữa, chỉ cần bản thân người bị hại vẫn ngủ say sẽ không lo bị bại lộ. Đương nhiên, những tin đồn thất thiệt về bộ tóc giả của ông Nomura sẽ được lan truyền là điều không thể tránh khỏi. Nhưng chẳng có bất cứ thông tin nào đến được tai ông ta hết, bởi chẳng có ai thèm kể những chuyện đó cho ông ta nghe cả.

“Này, nhìn kia. Trong lúc tôi với cậu còn đang đứng đây tranh luận ông Nomura đã ngủ gật rồi đấy, trông cái dáng ngồi gật gù của ông ấy giống hệt mấy người đang chèo thuyền.”

Tatsurou ngó qua khung cửa sổ, thấy ông Nomura đang gật gà gật gù, trên đùi đặt quyển sách thường ngày ông ta vẫn hay đọc.

“Ike phụ trách chụp ảnh nhỉ.” Irabu đưa cho Tatsurou chiếc máy ảnh

kỹ thuật số và nói.

Tatsurou đưa tay nhận lấy, mồm miệng như để đi đâu mất.

“Ok, hành động thôi.” Irabu phăm phăm đi trước.

“Này, đợi đã.” Tatsurou vừa nói vừa hót hải đuổi theo sau.

Cậu trợ lý của Tatsurou từ nãy đến giờ đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện chỉ còn biết đứng trân trối, há hốc mồm kinh ngạc.

Vào đến trong sân, Irabu lập tức tiến thẳng đến chỗ ông Nomura. Hắn ta rón rén bước đi từng bước, vòng ra phía sau lưng ông Nomura đang ngồi ngủ gật trên ghế, chẳng có lấy một chút phân vân hay do dự nào.

Mấy cậu sinh viên có mặt trên bãi cỏ xanh muốt trước đó cũng đang dõi theo họ để xem chuyện gì sắp xảy ra.

Tatsurou cách Irabu và ông Nomura ước chừng mười mét. Anh đứng như trời trồng. Bản thân Tatsurou thậm chí còn không biết mình nên làm gì với ông bạn quái đản. Anh có cảm giác như đang ở bờ biển và tiễn bạn thân của mình lên đường ra khơi.

Lúc này, Irabu đã đứng ngay sau lưng ông Nomura. Hắn ta giơ hai tay lên như một vị chỉ huy giàn nhạc giao hưởng, ngón tay nhẹ nhàng nhón lấy bộ tóc giả.

Tatsurou hồn như lìa khỏi xác. Irabu đang là tâm điểm chú ý. Mọi cái nhìn đổ dồn về phía này. “Ồi.” Có người khẽ kêu lên.

Irabu từ từ nhấc bộ tóc giả lên. Mảng tóc cũng bị nhấc lên theo.

“Này, Ike.” Irabu gọi nhỏ. “Hình như có kẹp tóc hai bên hay sao ấy. Mau đến đây tháo nó ra giúp tôi.”

“Ngu ngốc. Đừng lôi tôi vào vụ này.” Tatsurou thầm lầu bầu.

“Nhanh lên.” Irabu vẫy tay ra hiệu. Hành động đó vô tình khiến mọi người đổ dồn sự chú ý về phía Tatsurou.

Chuyện này là sao. Tatsurou dám cá là mọi người đang nghĩ họ thân nhau lắm.

“Tôi cũng đến bó tay với cậu đấy.”

Thấy Tatsurou vẫn đứng yên không nhúc nhích, Irabu tạm thời bỏ tay xuống, rồi dùng những ngón tay giống hệt như của Doraemon gỡ chiếc kẹp ghim ra nhẹ nhàng như đang chạm vào cánh của một chú bướm xinh đẹp vậy. “Póc” - một âm thanh nhỏ phát ra.

“Ta-da! Nhìn đi.”

Irabu đã kéo được bộ tóc giả lên. Trước mắt mọi người chính là cái đầu trọc lốc không có lấy một sợi tóc của ông Nomura.

Trong sân trường hiện tại có khoảng một trăm sinh viên. Không ai dám thốt lên lời. Họ chỉ biết im lặng, đổ dồn mọi ánh mắt nghi ngờ về phía Tatsurou và Irabu.

“Này Ike, nhanh chụp ảnh lại đi.” Irabu thúc giục.

Tatsurou run run cầm máy ảnh trong tay. Anh như không còn điều khiển được ý chí của bản thân nữa. Đến nước này chỉ còn cách nhanh nhanh chóng chóng kết thúc mọi chuyện. Coi như Tatsurou đã gặp phải cơn ác mộng và cần tìm cách quên nó đi.

Lúc này Irabu đang đứng ngay sau lưng ông Nomura. Hắn ta giơ hai ngón tay lên như cách người ta tạo dáng lúc chụp ảnh. Ở góc này, ông Nomura trông đẹp trai đến lạ. Giữa cảnh nước sôi lửa bỏng, sao Tatsurou lại có ý nghĩ kỳ cục thế nhỉ?

Tatsurou vừa chụp ảnh xong thì bắt gặp ánh mắt của một nữ sinh đứng ngang đó. “Cái này là trò chơi khăm hả thầy?” Cô bé hỏi. Tatsurou chỉ đáp lại bằng một nụ cười gượng gạo.

“Ikeyama.” Tatsurou nghe thấy tên mình bị gọi giật lại. Anh quay lại và thấy Kuramoto đang mặt đỏ tía tai.

“Mấy người tính làm thật đó hả?” Kuramoto hét nhỏ, đủ để bạn mình nghe thấy.

“Không, để tao giải thích. Tao không liên quan.” Tatsurou một mực phân bua.

“Đừng đùa nữa. Mau trả nó về vị trí cũ đi. Bị đuổi việc coi như chấm hết đấy.”

“Này, Kuramoto. Cậu cũng làm một pô kỷ niệm chứ nhỉ?” Irabu nói.

“Irabu, đồ khùng. Cậu đã làm gì Ikeyama vậy hả?”

“Làm gì là làm gì?”

Ba người thì thảo với nhau bởi sẽ “toang” nếu ông Nomura bị đánh thức.

Irabu đội bộ tóc giả lên đầu mình rồi làm trò lố.

“Cậu điên rồi. Không phải đồ chơi đâu.”

Kuramoto rón rén chạy về phía Irabu định tóm lấy hắn ta. Theo sau là Tatsurou. Chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với họ nữa.

Đúng lúc này, Irabu lôi ra một thứ gì đó màu trắng từ trong chiếc áo blouse hắn ta đang khoác trên người. Là một chiếc quạt giấy Harisen^[2].

“Tôi có ý này hay lắm. Giờ tôi sẽ dùng quạt đập mạnh lên đầu ông Nomura một cái rồi cả lũ cùng nhau trốn nha. Tôi đảm bảo ông ấy sẽ vô cùng hoảng loạn nên không thể đuổi theo tụi mình được đâu.”

Mắt Irabu sáng rực. Chắc hắn ta vẫn nghĩ mình là trẻ con. Mà trẻ con thì không biết sợ ai.

“Kế hoạch hay ho của cậu là như thế hả? Nên cậu mới chuẩn bị cái quạt giấy to này chứ gì?” Tatsurou nói. “Cậu đã ủ mưu vụ này ngay từ đầu

rồi, đúng không?”

“Yên tâm đi. Nếu chơi trò ‘Ông thần Daruma ngã sắp mặt’^[3] tiếp cận mục tiêu từ phía sau rồi ‘ù té quyeen’ thì mất nào để ý được.”

Dứt lời, Irabu vung chiếc quạt gấp lên.

“Oái!” Kuramoto nhanh như cắt chớp lấy tay Irabu. Bộ tóc giả trên tay Irabu bị hất văng xuống bãi cỏ. “Ikeyama. Mau nhặt bộ tóc giả kia rồi đội lên đầu cho giáo sư Nomura đi. Không thì coi như xong đời đấy. Mà không thấy có lỗi với vợ con mình à?”

Cơ thể Tatsurou đột nhiên run lên bần bật, mặt anh tái mét. Đúng như những gì Kuramoto đã nói, anh còn vợ và con trai nữa mà. A...a... a... Tatsurou cảm thấy một cơn ê buốt chạy khắp vùng hông của mình.

Anh vội vàng nhặt bộ tóc giả lên rồi chạy vòng ra phía sau lưng ông Nomura. Về phần Kuramoto và Irabu, hai người họ vẫn đang mãi đứng giằng co, vật lộn với nhau. Tatsurou nhẹ nhàng đặt lại bộ tóc giả lên đầu ông Nomura, đầu ngón tay anh run lấy bầy. Không xong rồi. Khéo không đặt được nó về vị trí ban đầu mất.

Irabu chẳng may va vào lưng của Tatsurou. Cú va chạm khá mạnh khiến Tatsurou loạng choạng, ngã chúi người về phía trước. Oái. Tatsurou thăng thốt.

Tatsurou trong tư thế lưng bị đẩy mạnh đã nhân cơ hội chỉnh lại bộ tóc giả để nó trùm kín lên đầu ông Nomura. Anh ấn mạnh chiếc kẹp ghim kê lên một tiếng “póc”. Ngay lập tức bộ tóc đã được cố định lại. Cả ba người họ đều ngã dúm dụi về phía trước tạo nên một cảnh tượng vô cùng hài hước. Ông Nomura và cả chiếc ghế cũng đổ theo.

“Ồi! Chuyện gì vừa xảy ra vậy?” Ông Nomura vừa lồm cồm bò dậy vừa lớn giọng hỏi. Đồng thời, ông ta nhanh chóng đưa tay lên giữ lấy đầu. Có lẽ đây là bản năng phòng vệ ông ta bắt buộc phải có sau rất nhiều năm

chung sống với bộ tóc giả của mình.

“Con xin lỗi ạ. Mọi người chỉ đang đùa giỡn một chút cho vui thôi.” Tatsurou đáp lại ngay lập tức. Anh hạ thấp giọng, mồ hôi bắt đầu vã ra như tắm trên mặt.

Ông Nomura vẫn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ông ta từ từ đứng thẳng dậy. Tiếp đó, ông ta nghiêm mặt lại, hạ thấp giọng và nói “Tatsurou đấy à? Thật không biết phép tắc gì cả.”

“Con biết lỗi của mình rồi ạ.” Tatsurou mặt nhăn nhó, cúi đầu xuống tỏ vẻ thành khẩn. Kuramoto và Irabu vẫn còn đang nằm trên bãi cỏ giằng co, vật lộn với nhau.

“Ồ, Irabu đấy à?” Giáo sư Nomura ngạc nhiên. Không đợi Irabu trả lời, ông ta đã liến thoắng với tông giọng cao hơn, hớn hờ lạ thường. “Cậu đang làm gì ở đây vậy?”

“Dạ có gì đâu ạ. Chào giáo sư.” Irabu vẫn đang trong tư thế nằm vật lộn trên bãi cỏ, đáp lại.

“Xin lỗi giáo sư. Chính Irabu đã bày ra tất cả trò này đấy ạ.” Kuramoto khổ sở phân trần. “Đúng là có lớn mà chưa có khôn.”

Lúc này Irabu và Kuramoto mới chịu buông nhau ra, lồm cồm bò dậy, toàn thân lấm tấm đầy những cỏ.

“Irabu này, bố cậu vẫn khỏe chứ?” Giọng nói niềm nở của ông Nomura từ dưới tán cây chỗ ông ta đang đứng vang vọng cả một góc sân trường. “Kể từ sau khi trở thành trưởng khoa, đáng nhẽ tôi phải đến chào hỏi bố cậu cho phải phép nhưng ngặt nỗi, tôi vẫn chưa sắp xếp được thời gian.”

“À, vâng ạ. Tôi sẽ chuyển lời hỏi thăm của giáo sư đến bố tôi.” Irabu vừa đưa tay phủi cỏ cây còn đang bám đầy trên quần áo, vừa đáp lại lời của ông Nomura bằng khuôn mặt thản nhiên, ngây thơ vô số tội.

“Lần tới tôi rất muốn bố trí để được ngồi cùng bố cậu trong cuộc họp ở Khoa Y. Liệu cậu có thể giúp tôi chuyển lời đến ông ấy được không?”

“Được chứ.” Irabu mỉm cười và gật đầu.

Bất giác Irabu liếc nhìn xuống chiếc quạt dưới chân. Thấy vậy, Tatsurou liền tranh thủ lúc mọi người mãi nói chuyện, nhanh chóng nhặt nó lên rồi giấu vào trong áo blouse trắng.

“Nếu có dịp đó, tôi cũng rất vinh dự được đón tiếp cả các giáo sư đầu ngành tới tham dự.”

“Đúng đó ạ. Mời được cả bộ trưởng Bộ Lao động Xã hội và bộ trưởng Bộ Giáo dục Đào tạo nữa thì còn gì bằng.”

“Tôi nghĩ với địa vị hiện tại cộng với tầm ảnh hưởng của bố cậu nhất định họ sẽ đến tham dự...” Nomura phẫn khởi nói.

Sau khi đứng nói chuyện với Irabu được một lúc, ông Nomura khẽ cúi đầu chào rồi cáo từ.

Thấy ông Nomura đã khuất bóng, cả Tatsurou và Kuramoto mới thở phào nhẹ nhõm. Hai người họ quay sang nhìn nhau, không ai thốt lên được một câu nào.

Kuramoto tiến tới nắm lấy cổ áo của Irabu: “Đồ khốn. Đừng bao giờ mang cái bóng của phụ huynh ra khoe mẽ với bọn này nhá.”

“Tôi có nghĩ vậy đâu.” Irabu bĩu môi.

Tatsurou đưa mắt nhìn xung quanh. Đám sinh viên đứng từ xa quan sát mọi chuyện đang diễn ra bằng ánh mắt như thể chúng vừa mới nhìn thấy người từ hành tinh khác đến vậy. Rồi chuyện này sẽ nhanh chóng lan truyền khắp Khoa Y được của Trường Đại học Azabu cho xem. Nhưng chắc chắn sẽ không bao giờ đến tai ông Nomura.

Một lúc sau, từ khuỷu tay đến các đầu ngón tay Tatsurou run lên bần bật do cảm giác khi chạm vào bộ tóc giả của ông Nomura ủa về.

Con đau buốt vùng hông kéo đến khiến anh phải ngồi bệt xuống bãi cỏ. Thật may mọi chuyện đã kết thúc. Anh không thể thốt lên lời.

“Này, Irabu. Tôi sẽ không bao giờ tham gia vào những trò nghịch dại của cậu một lần nào nữa đâu.” Tatsurou nói không ra hơi.

“Ừm. Thế là đủ rồi. Trò này công nhận vui thật.” Irabu tỉnh bơ đáp.

Kuramoto giật lấy cái quạt gấp trong tay Tatsurou rồi dùng hết sức gõ mạnh lên đầu Irabu. Một tiếng “bộp” khô khốc vang lên, đau điếng.

“Chơi được lắm.” Irabu như một con thú lao vào người Kuramoto, cả hai lại bắt đầu giằng co, vật lộn với nhau.

Lần này cả Tatsurou cũng tham gia vào trận chiến. Không cần nói, ai cũng biết, anh đứng về phe Kuramoto, tìm cách đánh bầm dập Irabu.

Kuramoto khóa hai tay Irabu ra phía sau lưng còn Tatsurou túm chặt lấy hai chân của hắn ta, kéo xoạc ra.

“Cho chừa cái tên gàn dở này.”

Irabu rít lên những tiếng ú ớ.

Họ vẫn hăng say tiếp tục trận giằng co mãi cho đến khi chuông báo vào giờ học vang lên. Toàn thân họ bám đầy cỏ.

Mồ hôi ướt sũng như tắm, cả ba người đều mệt đến mức thở không ra hơi. Cũng đã hai mươi năm trôi qua họ không được đùa vui hết mình như thế này.

Cuối cùng cả ba cũng chịu dừng lại, họ nằm vật ra bãi cỏ, dang rộng tay chân. Bất giác họ cùng nhau hét lớn “Aaaaaa.” Tâm trạng nửa như muốn cười nửa như muốn khóc.

Buổi tối hôm đó, Tatsurou cùng với vợ con quây quần bên mâm cơm tối. Hitomi chủ động trao đổi với anh về việc chọn trường mẫu giáo cho

Takuya theo học vào năm kia.

“Anh nghĩ nên cho con học ở một trường gần nhà thôi.” Tatsurou nói. “Đưa đi đón về bằng xe ô tô bất tiện mà.”

“Em cũng nghĩ vậy đấy nhưng mẹ lại bảo ta nên cho con theo học ở một trường tư sẽ tốt hơn.”

“Takuya là con chúng ta. Anh nghĩ mấy năm nữa cho con theo học ở một trường tiểu học địa phương cũng tốt rồi.”

“Anh nói gì cơ? Tiểu học cũng học ở gần nhà á?”

“Đúng vậy. Nếu như chỉ dạy và học đơn thuần thì không ổn lắm. Anh muốn con của mình được nuôi dạy để nó lớn lên giống như những cây cỏ dại ngoài kia, luôn mang trong mình sức sống mãnh liệt.”

“Anh đang nói cái gì vậy? Mạnh liệt gì cơ?” Hitomi nhún vai tỏ vẻ không mấy quan tâm rồi từ từ và còm vào miệng.

“Ợ ợ ợ.” Takuya ợ lên thành tiếng.

“Này, Takuya, con làm gì đấy?” Hitomi nạt con.

“Ợ ợ ợ.” Tatsurou cố tình ợ lên lớn hơn. Takuya khoái chí cười sặc sụa khi thấy bố làm vậy.

“Anh có thôi ngay đi không thì bảo. Takuya nó sẽ bắt chước theo đấy.” Hitomi cần năn.

“Không sao đâu, em cứ khéo lo. Những quy tắc ứng xử đó sau này con lớn, tự khắc nó sẽ biết sửa.”

“Đã thành tật rồi thì khó sửa lắm.”

“Anh lại thấy nếu cứ ép bản thân mình phải sống theo những khuôn khổ, phép tắc, há chẳng phải sẽ rất khó để tồn tại hay sao? Càng là những người cởi mở, cuộc sống càng trở nên thoải mái.”

“Cái đó có liên quan gì đến việc Takuya ợ hơi chứ?”

“Là anh lấy ví dụ như thế. Từ nhỏ đã sống quy củ quá, sau này sẽ trở thành người vô cùng cứng nhắc.”

“Nhưng quy tắc mãi mãi là quy tắc.”

Đúng lúc câu chuyện giữa Tatsurou và Hitomi đang cao trào, trên tivi bỗng nhiên xuất hiện một đoạn quảng cáo về các loại tóc giả. Ngay lập tức, Takuya reo lên “ông ngoại, ông ngoại”.

Một khoảng lặng bao trùm bầu không khí gia đình. Sau đó Hitomi bật cười, giúp xua tan đi bầu không khí căng thẳng.

“Này, mấy hôm trước, em đã tận mắt chứng kiến cảnh bố em đội bộ tóc giả lên đầu đấy.”

“Thế à?” Tatsurou cố gắng nhin cười trong khi hai vai run lên rần rần. Lẽ nào, Hitomi cũng cảm thấy không thoải mái với bộ tóc giả của ông Nomura ư?

“Em cố tình vờ như không biết đấy.”

“Ừ.” Tatsurou cúi mặt xuống và tiếp tục dùng bữa tối.

“Anh đang cười đấy à?”

“Em cũng có khác gì mà nói anh.”

Takuya ngơ ngác nhìn bố mẹ. Ngay lúc này, người đang cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái nhất có lẽ chính là Tatsurou. Anh cảm giác như khoảng cách giữa hai vợ chồng được rút ngắn lại, cho anh gần lại vợ mình hơn nữa.

[1]Chủ yếu được dùng làm chất gây mê. Hơi Clorofom ảnh hưởng đến hệ thần kinh trung ương của người bệnh, gây ra chóng mặt, mờ mắt và ngất.

[2]Harisen: Ở Nhật Bản, harisen là một đạo cụ chuyên dùng khi diễn kịch hoặc tấu hài, bằng cách

lấy quạt đập vào đầu diễn viên hài.

[\[3\]](#)Giống trò chơi *123 người gõ đứng* lại ở Việt Nam.

Hot corner

1.

“Người hâm mộ liệu có thất vọng khi Ban-chan phải tạm nghỉ vì lý do chấn thương cánh tay phải trong trận khai mạc?”

“Vị trí chốt gôn ba cứ để mặc anh lo! Suzuki - ngôi sao trẻ triển vọng chắc suất lên đội hình chính thức!”

Dòng tí máu in đậm to tổ chẳng đập thẳng vào mắt. Bên cạnh là tấm hình minh họa chụp gương mặt đang cau có của hắn. Chắc chắn, tay nhà báo này cố tình chọn đăng bức ảnh xấu xí ấy đây mà. Đã thế tay này còn “cẩn thận” tô vẽ cho những giọt mồ hôi trên mặt hắn nhìn sắc nét hơn nữa chứ.

Đúng là cái bọn báo lá cải. Nỗi đau của người khác khiến bọn bay vui đến thế ư? Hắn cảm thấy bức dọc trong lòng.

Bandou Shinichi thở dài, vo tròn tờ báo thể thao ném ra ghế sau xe.

Hắn khởi động máy, gạt cần số về nấc D rồi đạp nhẹ chân ga. Chiếc Mercedes-Benz sang trọng từ từ lăn bánh rời khỏi sân tập Tamagawa. Những tia nắng mùa xuân hắt lên nắp capo đến chói mắt.

Bandou vừa quay lại Tokyo tuần trước, sau khi kết thúc giải đấu mùa xuân dành cho các cầu thủ chuyên nghiệp được tổ chức tại Okinawa. Đây là thời điểm các giải đấu mở rộng bước vào giai đoạn quyết liệt nhất cho nên tất cả đội một đều đang chinh chiến tại Kansai. Còn đội hai gồm các cầu thủ trẻ, những tay lão làng đã giải nghệ và những kẻ không may dính chấn thương sẽ tập trung tại sân Cardigans Tokyo.

Shinichi coi như kém may mắn. Khi vừa báo mình bị đau vai phải hẳn lập tức bị rút tên khỏi đội một. Chỉ có điều ngay cả bác sĩ riêng của đội tuyển cũng chẳng thể tìm ra nguyên nhân bởi kết quả chụp X-quang hoàn toàn bình thường, xét nghiệm máu cũng không phát hiện phản ứng viêm.

Dương nhiên rồi. Đơn giản là vì hắn đang nói dối. Vai Shinichi chẳng đau cũng chẳng ngứa gì sất. Nhưng nếu không làm vậy thể nào cánh báo chí luôn kè kè theo sát đội một cũng đánh hơi thấy rồi bêu riếu hắn trên các mặt báo cho xem. Hơn nữa, hắn cũng chẳng muốn các thành viên khác trong đội biết câu chuyện nực cười này. Ai đòi một cầu thủ chốt gôn ba đã thi đấu chuyên nghiệp ngót nghét chục năm nay, lại thấy sợ hãi mỗi khi ném bóng cho chốt gôn một.

Mọi chuyện bắt đầu từ trận đấu giao hữu với đội Breakers Osaka ở Okinawa. Trong đội hình của đối phương có một gã đàn ông tên là Yazaki. Gã từng là đối thủ truyền kiếp của Shinichi từ thời còn thi đấu trong giải chung của sáu trường đại học và Shinichi vốn chẳng ưa gì gã. Một kẻ ranh mãnh, trơ tráo, hạ đẳng thậm chí ngay cả cái điệu cười của gã nhìn thôi cũng thấy ghét. Tóm lại gã là kẻ không thể mê nổi.

Hôm đó, ngay lúc bóng gần bay đến vị trí chốt gôn ba gã Yazaki bỗng hét lớn.

“Này! Bandou! Nhường chỗ cho Suzuki đi!”

Câu nói của gã làm Shinichi nóng máu.

Suzuki chỉ là một tên lính mới gia nhập Cardigans theo hình thức tuyển chọn không chính thống. Nghe đâu hồi học đại học cũng từng chơi ở vị trí chốt gôn ba và nhờ sở hữu gương mặt điển trai như mấy nam thần diễn viên hay ca sĩ trong showbiz Nhật nên luôn được cánh báo chí, truyền thông ưu ái.

Giây tiếp theo, quả bóng Shinichi ném cho chốt gôn một bị chệch hẳn đi hướng khác.

Hắn nóng bừng cả mặt, trợn trừng mắt lườm Yazaki trên hàng ghế dự bị.

“Đừng nóng! Đừng nóng! Trận nào chẳng có DH^[1].”

Nghe câu nói mỉa mai của Yazaki, cả đám cầu thủ ngồi cùng trên băng ghế dự bị phá lên cười.

Sao gã dám chế giễu một ngôi sao đã từng ba lần nhận danh hiệu Găng Tay Vàng như mình chứ? Shinichi nổi điên.

Cầu thủ đánh bóng vào thay người lại ném một quả ground ball^[2] về phía chốt gôn ba. “Ê! Bóng tới kìa!” Tiếng hét của Yazaki đập vào tai Shinichi... “Im mồm đi!!!” Shinichi nhủ thầm.

Shinichi dồn sức ném thật mạnh, quả bóng bay bổng lên cao nhắm thẳng đến vị trí chốt gôn một vì hắn đoán ném qua cho chốt gôn hai sẽ không kịp.

Bóng chạm đất nảy lên nhưng đường bóng lại bị chệch về bên phải khiến trái bóng bay thẳng về chỗ tay quay phim.

Yazaki ôm bụng cười lăn cười bò.

Trong khi đó, Shinichi đứng chờ người ra. Dù đây chỉ là trận giao hữu nhưng ngay cả ở những giải đấu nhỏ hắn cũng chưa từng biết thế nào là ném bóng hỏng hai lần liên tiếp như hôm nay.

Hàng loạt tiếng la ó vang lên từ phía khán đài. “Này, Ban! Cậu chơi bóng chày nghiệp dư đấy hả?”

“Em muốn xem anh Suzuki chơi cơ!” Một cổ động viên nữ không ngần ngại lên tiếng.

“Bọn này cũng muốn xem Suzuki chơi cơ!” Yazaki nhại lại theo khiến cả đám xung quanh cười rần rần.

Lúc này cơn giận trong người Shinichi sôi trào khiến đôi môi hắn run lên. Không còn lời nhạo báng nào cay nghiệt hơn thế này nữa đâu.

Hắn giận dữ nghiêng rằng nói với pitcher^[3] vừa chạy lên thế chỗ. “Đến lượt Yazaki vào sân hãy vui đập gã ta một trận tả tơi cho tôi!”

“Đó là đàn anh thời đại học của em nên xin các anh hãy nhường tay cho.” Thăng nhóc pitcher cúi đầu khó xử.

Ngồi ngoài hàng ghế dự bị, Suzuki hình như đang thấy hơi áy náy. Ngay cả một thằng đàn ông như Shinichi cũng phải thừa nhận góc nghiêng của Suzuki đẹp xuất sắc.

Kể từ hôm đó trở đi, khả năng kiểm soát bóng của Shinichi ngày càng trở nên kỳ lạ. Trong các buổi tập phòng thủ, sau khi bắt gọn một quả ground ball hắn chẳng thể nào ném bóng thành công cho chốt gôn một. Nếu không chệch sang phải thì cũng sang trái. Dần dà, các đồng đội và cả huấn luyện viên cũng nhận ra sự bất thường của hắn. “Cậu bị sao thế?” Huấn luyện viên hỏi.

“Hình như vai em có vấn đề rồi.” Hắn nói dối. Shinichi chỉ biết viện lý do như thế. Mũi lòng khi thấy sắc mặt xanh xao của hắn, huấn luyện viên đã cho hắn tập một bài riêng. Không riêng huấn luyện viên, tất cả mọi người xung quanh ai nấy đều đặc biệt quan tâm đến một kẻ luôn giữ phong độ ổn định từ ngày vào đội đến giờ như hắn.

Sau khi về Tokyo, hắn chỉ dám tìm đến người bạn thân cũng từng là một pitcher tên Fukuhara để giải bày tâm sự. Fukuhara là bạn đồng môn với hắn từ thời chưa lên đội tuyển, anh ta đã lui về từ ba năm trước. “Phải giữ bí mật chuyện này đấy?” Shinichi rào trước.

“Đừng lo! Giống như khi đánh golf, nếu ông cứ lo nghĩ quá nhiều thì chẳng đánh nổi đâu. Ông là ngôi sao sáng nhất trong số các cầu thủ chốt gôn ba hiện nay mà. Bandou Shinichi là số một.”

Shinichi thấy cay cay sống mũi. Lời động viên của Fukuhara khiến hắn vô cùng xúc động. Người ta thường bảo đi đôi với sự nổi tiếng là nỗi cô đơn. Vì thế hắn luôn biết ơn khi có bạn bè bên cạnh.

Thế nhưng, khi cùng nhau luyện tập trong nhà tập, nét mặt của Fukuhara đã hoàn toàn thay đổi. Shinichi không thể ném trúng dù chỉ một quả vào trong chiếc lưới được đặt ở gần một. “Này, Ban! Ông đùa tôi đấy hả?!” Giọng Fukuhara lạc hẳn đi.

Sau đó, để tìm ra hướng giải quyết, họ bèn quay phim lại. Dù đã tua đi tua lại nhiều lần nhưng vẫn không tài nào tìm thấy điểm khác biệt so với đường chuyển bóng trước đây của hắn. Tóm lại không hiểu nguyên nhân nằm ở đâu.

Cuối cùng, sau ba ngày ròng rã không có kết quả, Fukuhara đã khuyên hắn nên đến bệnh viện kiểm tra thử.

“Đi bệnh viện một chuyến cũng là ý hay đấy. Nhất định vấn đề của ông nằm ở tinh thần. Hãy tới gặp một người không dính líu tới bóng chày rồi bộc bạch hết nỗi lòng với họ xem sao.”

“Tôi đâu có phiền muộn gì mà đi.” Shinichi từ chối vì buổi tối hắn vẫn ngủ rất ngon.

“Đừng có bần lười. Chưa biết chừng tới đó lại tìm ra cách giải quyết đấy. Chỉ còn đúng ba tuần nữa là mùa giải mới bắt đầu rồi. Ông cứ chần chừ thì ngay cả giải mở rộng cũng không tham dự được đâu.”

Nghe Fukuhara nói, hắn buông thông vai suy tư.

Bạn hắn nói đúng. Hiện giờ, đám truyền thông đều đổ dồn sự chú ý vào ngôi sao tiềm năng Suzuki kia. Cứ như thế bọn chúng rất mong chờ cái ngày Shinichi bị tụt xuống đội hai vậy.

Cuối cùng Shinichi đành miễn cưỡng nghe theo lời Fukuhara nhưng hắn sẽ tránh tới khám ở bệnh viện mà đội tuyển vẫn đang ký hợp đồng,

bởi lẽ, tất cả kết quả khám bệnh đều sẽ được báo về ban quản lý.

Chiếc Mercedes màu bạc chậm chậm lăn bánh trên phố. Lái vô-lăng của chiếc xe này khiến hấn cảm thấy rất hãnh diện. Chiếc xe sang trọng kẻ nào cũng phải thèm khát này được hấn mua đứt bằng số tiền hấn kiếm được. Thực ra đó cũng là chuyện vô cùng đơn giản với một kẻ hàng năm đứt túi số tiền lên đến một trăm năm mươi triệu yên như hấn. Ngoài chiếc xe, hấn còn sở hữu một căn biệt thự trên đồi và một cô vợ xinh đẹp từng làm tiếp viên hàng không hấn yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Vậy mới nói, nếu không có bóng chày chắc giờ này hấn chỉ là một tên nhân viên công sở vô danh tiểu tốt.

Trong thâm tâm hấn rất muốn ở trên đỉnh cao sự nghiệp thêm chừng năm hoặc sáu năm nữa rồi mới giải nghệ chứ không phải thoái lui theo cái cách ngó ngán như bây giờ.

Mải suy nghĩ vu vơ, chẳng mấy chốc hấn đã nhìn thấy tấm biển lớn hiện ra trước mắt: Bệnh viện Đa khoa Irabu. “Nó nằm ở một nơi như thế này ư?” Hấn lẩm bẩm. Quả thực, mấy chỗ kiểu như bệnh viện nếu không có việc gì cần thì đâu ai thèm để ý tới.

“Thôi! Ngày mai thử lượn qua đó xem sao... Không được nữa thì thôi. Haizz...” Hấn thở dài.

“Mời vào.”

Một giọng nói to, đõng dạc vang lên ngay khi hấn vừa gõ cánh cửa Khoa Thần kinh nằm tí dưới tầng hầm. Chỉ có điều giọng nói ấy khiến hấn phải nghi ngờ quay lại nhìn dòng chữ in trên cánh cửa. Chắc không đi nhầm đâu nhỉ? Hấn bán tín bán nghi, run run mở cánh cửa bước vào.

Ông bác sĩ trung niên béo tốt đang ngồi khoanh chân trên sofa đơn. Ông ta nở nụ cười ớn lạnh, vẫy tay ra hiệu cho hấn vào trong. Tấm bảng

tên cài trên ngực áo để dòng chữ “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro”.

“Tôi nghe loáng thoáng lẽ tân bảo cậu chính là cầu thủ bóng chày nổi tiếng Bandou đúng không? Nếu vậy cậu có thể xin giúp tôi chữ ký của Ichiro được không?”

“Hả?” Shinichi nhú mày, tròn mắt khó hiểu nhìn người đàn ông trước mặt. Mặt béo núng nính, nọng cằm chảy xệ đến mức khó tìm ra đâu là cổ. Chưa kể mái tóc hoa râm bù xù cùng mười ngón tay múp míp trông hết như Doraemon. Nhìn tổng thể ông ta trông không khác gì một con thú nhồi bông.

“Nếu cậu xin được, tôi sẽ tiêm miễn phí cho cậu mười mũi.”

“Hừm... Ichiro đang chơi tận bên Mỹ, làm sao tôi gặp được.”

“Chán vậy? Thôi thế Takanohana cũng được.”

“Tôi đâu có quen mấy tay võ sĩ sumo.”

“À ừ nhỉ! Ha ha ha” Irabu cười như nắc nẻ.

Thái độ thân thiện quá mức của ông bác sĩ khiến hấn hơi bối rối. Đây là cách các bác sĩ chuyên khoa thần kinh thường dùng để giảm bớt bầu không khí căng thẳng ư?

Shinichi lấy hết dũng khí ngồi xuống chiếc đôn đối diện ông bác sĩ.

“Vậy cậu bị làm sao nào?” Irabu cố đan chân vào nhau rồi nói.

“À... Bác sĩ này! Trước đó...” Shinichi khẽ hắng giọng một cái rồi hỏi nhỏ. “Ông có biết gì về bóng chày chuyên nghiệp không?”

“Không. Tôi biết mỗi Ichiro và Matsui thôi.”

Vậy thì yên tâm rồi. Thân là một cầu thủ có tiếng tăm, Shinichi luôn muốn tránh việc bị bán thông tin cá nhân cho bên thứ ba. Dù giữ kín thông tin của bệnh nhân là trách nhiệm của bác sĩ nhưng việc người đối diện tò mò quá nhiều về đời tư cá nhân cũng sẽ khiến hấn khó chịu.

“Nếu vậy ông cũng không biết tôi là ai đâu nhỉ?”

“Ừ, biết chết liền. Tôi chưa từng nhìn thấy cậu bao giờ.”

Hắn đường đường là một người nổi tiếng, bị nói như vậy kể ra cũng thấy bực. Nhưng hắn đã mau chóng lấy lại bình tĩnh và thuật lại những chuyện xảy ra gần đây. Từ chuyện hắn không kiểm soát được việc chuyển bóng, điều chưa từng xảy ra từ trước tới giờ, đến chuyện nếu không mau khỏi bệnh hắn sẽ không kịp tham dự giải đấu sắp tới. Hắn thậm chí còn tâm sự cả chuyện mình chưa từng nói cho Fukuhara biết, đó là chỉ cần đứng vào vị trí chốt gôn ba không thôi cũng đủ khiến hắn thấy bất an, khó thở.

“Nghe gần giống biểu hiện của hội chứng Yips^[4] điển hình đấy.” Irabu hớn hở. “Thuật ngữ Patting Yips rất nổi tiếng trong bộ môn đánh golf nhưng thực ra ban đầu nó dùng để chỉ việc các ngón tay của nghệ sĩ piano không thể cử động được. Cho nên nó là từ gần như có thể áp dụng cho mọi ngành nghề trong cuộc sống.”

Nhắc mới nhớ, hắn từng có lần nghe đến hội chứng này, qua câu chuyện nổi tiếng về tay bình luận viên bóng chày Enoue Taku được truyền tai trong giới. Trước khi chuyển sang bóng chày, ông ta là một tay golf chuyên nghiệp nhưng phải giải nghệ vì đột nhiên mắc phải chứng bệnh không cầm nổi gậy golf.

“Vậy là cơ thể tôi không nghe theo sự điều khiển của não bộ dẫn đến những hành động đi ngược lại ý muốn ư?”

Irabu rướn cổ thò tay gỡ tay gãi càn cách như hải cẩu. Lỗ mũi ông ta nở to đến mức nhét cả đồng năm trăm yên cũng lọt.

“Nghĩa là việc cơ thể không nghe theo ý chí này có nguyên nhân rõ ràng đúng không? Hôm trước, tôi đã xem video ghi lại cảnh lúc tôi luyện tập, song không phát hiện ra điều gì khác thường...”

“Thế thì không phải Yips rồi.”

“Hả?”

“Hay cậu bị cảm cúm?”

“Không. Tôi có bị cúm đâu.”

“Chắc chắn là cúm rồi. Mắt cậu đỏ hết lên kìa. Hi hi hi. Này, Mayumi...”

Đáp lại ông bác sĩ, một cô y tá trẻ trung mặc chiếc váy trắng bước ra từ tấm rèm trong góc phòng. Trên tay cô ta cầm một chiếc khay đựng kim tiêm. Cô ta cau có rút kim tiêm cắm thẳng vào ống thuốc.

Shinichi sững sốt. Đây là đâu vậy ta? Rõ ràng mình tới Khoa Thần kinh cơ mà...

“Người ta thường nói cúm là khởi nguồn cho mọi bệnh tật. Nó có thể khiến khả năng miễn dịch của bệnh nhân suy yếu dần đấy.”

Tay trái Shinichi bị cố định trên giá.

“Khoan... đợi... đợi đã.”

“Sẽ ổn thôi. Không sao đâu. Chỗ tôi có chương trình tiêm miễn phí mũi đầu tiên nên cậu không cần lo chuyện tiền nong đâu. Ha ha ha.” Irabu cười lớn.

“Không... Không phải chuyện đó...”

Chẳng buồn nghe Shinichi giải thích, cô y tá đã chọc thẳng mũi tiêm vào tay hắn. “Ái! Đauuuuu...” Hắn nhăn nhó quay mặt đi. Chẳng ngờ hai mắt lại rơi trúng khe ngực sâu hun hút của cô y tá lấp ló sau hàng cúc áo bông hờ vài nút. Trong khi đó, ở phía chính diện ông bác sĩ đang phẩn khích nhìn chăm chăm vào mũi tiêm cắm trên cánh tay Shinichi.

Chuyện quái quỷ gì thế này? Shinichi bỗng mất dần ý thức. Đến cả cái cảm giác đau điếng người của mũi tiêm ban nãy cũng tan biến sạch.

“Trước tiên cậu cứ đến thăm khám định kỳ đi. Tôi cần làm thêm vài xét nghiệm khác nữa.” Irabu nói.

“Vâng.” Hắc chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, gật đầu đồng ý ngay.

“Nhất định sẽ khỏi thôi. Đâu phải quả bóng bị bật ngược lại, nó chỉ đi lệch một góc nhỏ hơn 90 độ thôi phải không nào?”

“Ý bác sĩ nói ‘một góc nhỏ hơn 90 độ’ là sao...?”

“Bỏ đi. Đừng bận tâm. Ha ha ha.” Irabu lại ngoác miệng cười.

Shinichi cố gắng xâu chuỗi lại toàn bộ các sự kiện trong đầu. “Bỗng một ngày đẹp trời mình mắc chứng sợ ném bóng nên đã tìm đến Khoa Thần kinh để khám bệnh... Không sao. Mình vẫn đang đi đúng hướng mà.” Shinichi trấn an bản thân.

“Nhân tiện cậu Bandou này! Cậu chơi bóng chày giỏi từ bé rồi hả?”

“Vâng. Chính vì thế giờ tôi mới trở thành cầu thủ chuyên nghiệp.”

“Còn tôi lại chơi dở đúng mỗi môn bóng chày mới lạ.”

Mỗi môn bóng chày là sao? Ngoài đấu sumo ra ông ta còn chơi được môn nào nữa à? Shinichi nhìn thân hình phì nộn của ông bác sĩ, thăm mĩa mai.

“Nhưng lâu lâu tôi cũng muốn sờ vào quả bóng chày thử xem. Cậu không mang theo quả nào ư?”

“Trong cốp xe tôi có một bộ dụng cụ đầy đủ gồm bóng và găng.”

“Thật chứ?” Nghe thấy thế, hai mắt Irabu sáng rực như đèn pha ô tô, ông ta đứng phắt dậy. “Chơi thôi. Chơi thôi. Ta cùng chơi đánh bóng nào.”

“Không... Tôi phải về nhà...”

“Đi mà! Chơi chút có sao đâu. Đi thôi. Đi thôi.”

Nói rồi, ông ta túm lấy cánh tay Shinichi lắc qua lắc lại như đứa trẻ con ăn vạ vòi vĩnh được mua đồ chơi mới.

“Mayumi. Nghỉ khám một lát nhé.”

“Không ai đến đâu mà bác sĩ phải lo.”

Cô y tá uể oải đáp lại. Cô ta ngồi uốn ẹo trên chiếc ghế đặt sát tường, thông thả lật cuốn tạp chí trên tay.

Rốt cuộc mình đang đi lạc vào nơi quái quỷ nào thế này? Chưa kịp tìm lời giải đáp Shinichi đã bị Irabu kéo ra khỏi phòng.

“Bóng cứng đúng là cứng như đá ấy nhỉ.”

Irabu cầm quả bóng trên tay đập vào đầu kêu coong coong. Không hiểu bên trong nó làm bằng chất liệu gì nhưng tiếng kêu phát ra nghe cũng vui tai đấy.

Trong khoảng sân của bệnh viện, hai người đứng đối mặt, cách nhau chừng mười mét. “Nào! Tôi ném đấy nhé!” Irabu lên tiếng trước.

Quả bóng bay vút lên tận không trung. Một cú ném bóng không thể tệ hơn.

“Ông ném đi đâu thế hả?” Shinichi vừa chạy đi nhặt bóng vừa cảm râm.

“Xin lỗi. Xin lỗi. Tại tôi không biết gia giảm lực sao cho chuẩn thôi mà.”

Tới lượt Shinichi ném bóng. Vì đối phương là dân nghiệp dư nên hẳn chỉ cần ném nhẹ cũng đủ để quả bóng đến đúng nơi cần đến.

“Gì thế? Một cú strike^[5] cơ đấy.”

“Chuyên bóng tôi vẫn làm rất tốt. Vấn đề nằm ở lúc ném bóng sau khi đỡ quả ground ball kia. Phải ném sao cho thật nhanh, thật mạnh.”

“Hừm... Thế à.”

Lại tới Irabu ném. Lần này ông ta ném quả bóng đập thẳng xuống

đất.

“Bác sĩ. Ông làm ơn quan sát hướng ném giúp tôi với. Hơn nữa, ở khoảng cách này ông đâu cần dùng nhiều sức đến thế.”

“Lạ thật đấy. Hay vai mình có vấn đề nhỉ?”

“Trăng sao cái gì. Do ông lười vận động chứ còn sao nữa.” Shinichi chán chảng buồn nói.

Thế nhưng, sau đó Irabu vẫn không chịu sửa khiến Shinichi mướt mồ hôi chạy tới chạy lui. Mình đường đường là một cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp, hà có gì phải đi chơi chuyên bóng với ông bác sĩ dở hơi này cơ chứ. Đã thế, Shinichi còn bị vài bệnh nhân thò đầu ra ngoài cửa sổ cười như được xem kịch hay.

“Cậu Bandou này. Giờ cậu hãy đánh một quả ground ball đi để tôi bắt rồi ném thử nào.” Irabu bắt chước động tác của batter, lấy một ngón tay vạch một đường kẻ ngang ở trước mặt dài chừng năm mét.

Ông ta thích thể hiện ra phết đấy nhỉ. Trong khi đến một cú trả bóng tử tế còn chẳng làm nổi.

Có điều tranh luận với ông ta chỉ tổ chuốc thêm phiền phức nên Shinichi quyết định tiếp tục lăn quả bóng sang bên phải. Thấy thế, Irabu ì ạch chạy đi bắt lấy quả bóng. Bắt được rồi, Irabu liền đổi ngay sang tay phải, ném trả lại cho Shinichi.

Quả bóng được ném lên vẽ thành một đường parabol cực đẹp rồi hạ cánh chính xác ngay tại chỗ Shinichi đang đứng.

“Được rồi. Được rồi.” Irabu lắc lư thân hình béo mồm để ăn mừng.

Shinichi chỉ biết đứng trân trối nhìn ông bác sĩ trông hệt như con hà mã mặc bộ đồ màu trắng kia. “Chỉ là ăn may thôi.” Shinichi nghĩ bụng.

Kế đến, Shinichi lăn quả bóng sang trái. Irabu bật người qua trái, loạng choạng tóm lấy quả bóng rồi ném cho Shinichi.

Cũng giống như lần đầu quả bóng lại rơi đúng chỗ Shinichi.

“Ái chà! Mình chơi bóng chày siêu phàm thế này cơ mà. Thật uống phí một tài năng. Biết thế hồi xưa vào đội tuyển cho rồi.”

Đùa nhau à? Không lẽ cái trò chuyển bóng này lại có đất diễn cho mấy tay ném bóng cùi bắp như ông ta sao?

Sau đó, hai người tiếp tục tập ném ground ball. Họ lăn bóng sang trái rồi lại sang phải. Hầu hết nhiệm vụ đỡ rồi ném trả bóng đều do Irabu đảm nhiệm. Thậm chí, tuy có hơi vụng về nhưng đôi lúc hứng lên ông ta còn phô diễn kỹ thuật bật lên ném trả bóng. Ngạc nhiên là tất cả bóng đều được trả về một cách hoàn hảo.

“Tôi cũng có tố chất trở thành cầu thủ chuyên nghiệp đấy chứ nhỉ?” Irabu cười ngây ngô, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

Ông ta xem lại mình năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Nhưng đúng là ngạc nhiên thật. Irabu không phải kẻ lười vận động như Shinichi đã nghĩ.

“Này! Tôi mệt rồi hay ta lại chơi chuyển bóng đi.”

Vậy là ông ta lại bắt đầu ra sức ném hồng, chẳng bận tâm Shinichi phải vất vả chạy đi nhặt bóng về.

Ông ta bị sao thế không biết. Thật không tài nào hiểu nổi. Tại sao kỹ thuật khó thì ông ta làm được còn chuyện đơn giản nhất lại không? Shinichi chán nản.

“Bác sĩ này, chúng ta nghỉ giải lao chút được không?”

Shinichi chịu hết nổi rồi nên quyết định không chơi chuyển bóng nữa. Cả hai ngồi phệt mông xuống bãi cỏ.

“Có vẻ nếu ở vị trí ném bóng, tôi sẽ không kiểm soát được hướng bóng nhỉ?”

“Ông chỉ cần ném tốt như lúc bắt rồi ném trả ban nãy là được mà.”

“Cậu Bandou này. Thế rốt cuộc kiểm soát bóng là cái gì?”

“Cái đó...”

Một câu hỏi khiến hắn cứng họng thực sự. Cho tới tận giờ phút này hắn cũng chưa từng suy nghĩ về điều đó.

“Về cơ bản, tôi thấy bóng chày có một điểm khác biệt hoàn toàn với golf hay tennis. Đó chính là dùng tay để ném bóng. Cho dù có chơi đúng kỹ thuật đi chăng nữa cũng chưa chắc sẽ ném được quả bóng đi đúng hướng mình muốn.”

Phải rồi. Đó chính là triệu chứng mình đang mắc phải.

Vậy rốt cuộc “kiểm soát bóng” là cái quái gì nhỉ? Hình như đây là lần đầu tiên trong đời Shinichi vấp phải một câu hỏi hóc búa như vậy.

[1](Designated hitter) Cầu thủ được chỉ định là người đánh bóng thay cho người ném bóng.

[2]Bóng bay gần sát mặt đất.

[3]Cầu thủ ném bóng.

[4]Hội chứng rối loạn trương lực cơ khu trú - một bệnh thần kinh gây co cơ đột ngột khiến người đó không tự chủ được một nhóm cơ dẫn đến mất kiểm soát ở một số bộ phận.

[5]Khi người đánh bóng batter vung gậy đánh mà không trúng bóng hoặc đánh trúng mà bóng lại bay ra ngoài vùng danh giới thì đấu thì được tính là một strike.

2.

“Tỉ số hòa 3-3. Màn trình diễn thượng hạng của tân binh Suzuki.”

“Ngôi sao trẻ chắc suất lọt vào đội hình xuất phát.”

Đúng là cái bọn báo chí! Có mỗi một cú đập trúng quả bóng được ném bởi một tay ném hạng hai mà cứ làm rùm beng hết cả lên.

Tại phòng tập trong nhà, Shinichi bức bối vo viên tờ báo thể thao rồi ném vào thùng rác. Phải công nhận thằng nhóc Suzuki đó có tài năng thật đấy nhưng lại thiếu tính quyết đoán trong những pha xử lý bóng đá sát người. Vì thế nếu cậu ta ra sân trong những trận đấu quan trọng, thế nào cũng bị loại sớm.

Bóng chày là môn thể thao đòi hỏi kinh nghiệm. Sở dĩ nói đỉnh cao sự nghiệp của một cầu thủ thường sẽ rơi vào độ tuổi trên dưới ba mươi cũng là vì họ cần thời gian để tích lũy thật nhiều kinh nghiệm chơi bóng cho bản thân.

Hôm ấy, Shinichi tiếp tục luyện chơi phòng thủ với Fukuhara. Dĩ nhiên là sau khi tất cả mọi người ra về hết.

“Ban-chan à! Đừng quên cậu cũng cần nghỉ ngơi đấy.”

Mặc Fukuhara khuyên nhủ, hấn vẫn tiếp tục yêu cầu Fukuhara đánh bóng. Lúc này, ngồi yên chỉ càng khiến hấn bất an hơn. Thà rằng cứ vận động biết đâu hấn lấy lại được phong độ khi xưa cũng nên.

Nhưng càng tập, khả năng kiểm soát những cú ném bóng của hấn chỉ càng tệ hơn. Thậm chí đôi khi quả bóng còn bay quá gần một tận

mười mét. Đến cả Fukuhara cũng phải chán nản ra dấu bỏ cuộc.

“Này Ban! Thế bác sĩ đã nói gì với ông vậy? Người ta đã tư vấn cho ông rồi đúng không?”

“Bác sĩ bảo tôi mắc hội chứng Yips gì đó.”

“Chuẩn luôn. Tôi cũng đoán vậy. Tôi cá đó là hội chứng Throwing - Yips.”

“Thôi đi! Ông đừng có đặt tên bệnh bừa bãi nữa.”

“Ông không biết thôi chứ trong giới nhiều người mắc lắm. Ví dụ như Akiyama vừa giải nghệ năm ngoái, Sekiyama của đội Nagoya rồi Tauchi đã qua Mỹ định cư này.”

“Thật á?”

Đây là lần đầu tiên Shinichi nghe thấy chuyện này. Trước giờ, hắn vẫn đinh ninh rằng mọi người xung quanh chẳng ai hiểu gì về căn bệnh của mình.

“Nghe đâu đó là câu chuyện khi ông ấy còn trẻ song các huấn luyện viên ai cũng biết cả. Ban đầu, Tauchi được tuyển vào đội để chơi ở vị trí phòng ngự trong nhưng sau đó ông ấy bị thay ra chơi ở sân ngoài. Người ta kháo nhau rằng Yips chính là lý do cho sự thay đổi người đó.”

“Ý ông là họ đang muốn đẩy tôi ra chơi phòng ngự sân ngoài ư?”

“Có ai nói thế đâu.” Fukuhara nhú mày. “Tôi chỉ muốn nói ông không phải người duy nhất mắc căn bệnh đó thôi.”

Thế rồi hai người lại tiếp tục luyện tập. Song Shinichi càng ngày càng mất kiểm soát với trái bóng. Thậm chí hắn đã thử ném bóng thật nhẹ rồi mà vẫn không khắc phục được. “Chẳng lẽ bây giờ tay phải của mình chỉ để trang trí thôi sao?” Shinichi tuyệt vọng ngửa mặt lên trời thầm than thở.

Một lúc sau, hắn quyết định dọn đồ rồi đi ngâm bồn với Fukuhara.

Vào đến nơi, hắn mở vòi hoa sen ở mức mạnh nhất rồi xả thẳng nước lên người để thư giãn đồng cơ đang căng cứng. Khu nhà nghỉ này của Cardigans sang trọng, tiện nghi không kém gì khách sạn cao cấp. Hệ thống chiếu sáng đều dùng các bóng đèn sợi đốt với ánh sáng trắng dịu nhẹ còn sàn nhà được lát bằng loại đá hoa cương đắt tiền.

“Trước giờ ông luôn may mắn và bước trên con đường trải đầy hoa hồng.” Fukuhara vốc một ít nước ấm hắt lên mặt.

“Ý ông là sao?”

“Được tuyển thẳng vào đại học rồi trở thành ngôi sao nổi tiếng trong làng bóng chày. Thời còn thi đấu ở giải giành cho học sinh cấp ba Koshien, ông giúp đội tuyển liên tục giữ ngôi vương suốt nhiều năm. Lên giải giao hữu của sáu trường đại học, ông lại giành giải Best Nine^[1] danh giá... Sau này khi lên đội chuyên nghiệp, ngay từ năm nhất ông đã vượt chuẩn vươn lên hàng sao...”

“Đâu phải tôi ngồi mát ăn bát vàng rồi tự dưng có được những thứ đó đâu.”

“Dĩ nhiên tất cả là nhờ sự nỗ lực của ông. Nhưng nhìn từ góc độ của tôi, sự nghiệp bóng chày của ông vô cùng thuận lợi. Biết nói thế nào nhỉ? Kiểu như ông dễ dàng đạt được mọi thứ mà không cần nếm trải gian khổ, chông gai ấy.”

“Ý ông là ngay cả cái hội chứng Yips quái quỷ này cũng là một trải nghiệm đáng giá trong cuộc đời tôi ư?”

“Đừng tự suy diễn như thế. Không phải như ông nghĩ đâu. Tôi chỉ muốn nói là có rất nhiều thứ những người luôn thuận buồm xuôi gió không thể nhìn thấy được. Như tôi đây luôn phải sống cuộc đời của một thằng hạng hai đúng không? Ở đó có cả những người mắc Yips, những thằng chẳng bao giờ có suất ở sân trong, những thằng không thể ném

pickoff attempt^[2] hay những tay catcher không thể ném trả bóng cho pitcher.”

Shinichi tựa người vào thành bồn tắm, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, im lặng lắng nghe Fukuhara nói.

“Khi ông nói mình không biết Thowing - Yips là gì, tôi đã nghĩ bụng ‘À! Thì ra Bandou Shinichi ở thế giới khác với mình. Thì ra nó vẫn luôn chẳng để tâm gì đến thằng bạn đang chật vật cố thoát ra khỏi đám sinh lầy ở tầng lớp bên dưới.’”

“Ông làm như tôi là động vật máu lạnh không bằng.”

“Đúng thế còn gì. Người ta thường nói những người ngay từ đầu đã giỏi sẽ chẳng bao giờ nghĩ tại sao mình lại có thể làm tốt đến thế. Nên nếu một ngày con tàu chở theo cuộc đời suôn sẻ đó gặp trục trặc, họ sẽ mất rất nhiều thời gian và công sức để sửa chữa nó.”

Lời nói thẳng thắn của Fukuhara như cái gai đâm vào tim hấn nhưng hấn chỉ biết lấy tay hất nước trong bồn lên người Fukuhara.

Đến đây, cả hai cùng rơi vào trầm mặc hồi lâu.

“... Nhưng bởi vì ông là Ban nên nhất định sẽ lấy lại phong độ nhanh thôi. Tôi tin một khi ra trận, tâm trí ông sẽ lại bị cuốn theo nhịp điệu trận đấu và chẳng có thời gian để nhớ đến cái hội chứng Yips quái quỷ kia đâu.”

“Được vậy thì tốt.” Shinichi thở dài.

“Thực lòng tôi cũng rất muốn mọi chuyện sẽ tốt đẹp như ông nói.” Khép hờ đôi mắt, hấn nghĩ bụng. Bất giác hấn buột miệng hỏi Fukuhara câu hỏi của ông bác sĩ Irabu hôm trước.

“Này, Fukuhara! Nhân tiện thì kiểm soát trong bóng chày là cái gì thế?”

“Hả? Ông nói gì cơ?”

“À, đột nhiên tôi nhớ tới thôi. Ví dụ như golf thì lực và góc đánh sẽ quyết định đường đi của quả bóng. Tennis và bóng đá cũng tương tự. Nhưng việc dùng tay ném bóng lại đặc biệt hơn phải không? Bởi khi ấy mục tiêu không phải là đánh trúng bóng mà là vung tay rồi ném nó đi.”

“Này, Ban! Ông đừng nghĩ linh tinh nữa. Việc ném đồ vật nào đó đã xuất hiện từ thời kỳ loài người biết săn bắt, hái lượm rồi.”

“Nói như ông thì tại sao vẫn có những tay pitcher được chấm một trăm điểm cho kỹ thuật ném nhưng lại chẳng thể kiểm soát nổi cú ném bóng của mình? Ngược lại, có những kẻ ném bừa lại rơi trúng góc. Phải lý giải điều đó như thế nào mới đúng đây?”

“Mỗi người có một lối chơi riêng phù hợp với bản thân họ. Xin ông đấy. Làm ơn bớt lo nghĩ mấy chuyện nhảm nhí đó đi.” Fukuhara cần nhen.

Nghe xong, Shinichi không đáp lại. Hắn hít một hơi, ngụp xuống bồn rồi thở ra bằng mũi tạo thành những bong bóng khí lập lòe trước mắt. Những bong bóng khí vô định ấy khiến hắn liên tưởng đến những quả bóng do mình ném đi.

“Ồ! Lại chơi chuyện bóng tiếp đi.”

Shinichi tiện đường ghé qua bệnh viện sau buổi tập. Irabu vừa nhìn thấy Shinichi đã nở nụ cười tươi hơn hoa, đón đả đón hắn. Trong phòng, một mùi nước hoa kỳ lạ phảng phất.

“Chẳng hiểu sao tôi bị thích bóng chày mất rồi.”

Đầu óc ông ta bị gì thế không biết. Cứ như đứa trẻ mới lên năm vậy.

“Bác sĩ! Tôi muốn nhờ ông tư vấn.” Shinichi quay mặt lại rồi lấy hai tay đẩy Irabu ra.

“Vô ích thôi. Chỉ nói chuyện mà khỏi bệnh thì cần gì bác sĩ nữa.”

Hử? Lời vừa rồi của Irabu cứ lặp đi lặp lại trong đầu hần. Nghe vừa thấy đúng lại vừa thấy sai...

“Tốt hơn là tiêm mũi nữa đi. Này, Mayumi!”

“Không, không! Tôi có bị cúm đâu.”

“À! Hôm nay tiêm vitamin thôi. Vì nguyên nhân khiến tâm tư rối bời nhiều khả năng là do thiếu vitamin đấy.”

“Có thật không?” Shinichi nghi ngờ. Dầu vậy hần vẫn ngoan ngoan chống tay lên chuẩn bị tiêm. Không hiểu sao chỉ cần Irabu xuất hiện là mọi khả năng kháng cự của hần đều bị vô hiệu hóa.

Vậy là Shinichi lại được mang ra chích. Hôm nay, cô y tá trẻ mặc chiếc váy ngắn cũn cỡn để lộ toàn bộ cặp đùi trắng nõn.

Xong xuôi, hần bị Irabu lôi thẳng ra ngoài sân trong khuôn viên bệnh viện. Lần này, ông ta chơi lớn sắm hần một chiếc găng tay. Trông có vẻ là loại xịn xò, giá cũng phải tầm năm mươi nghìn yên chứ ít gì.

“Tôi phải đặt qua bách hóa mua sắm Isetan đấy.” Irabu ngoác miệng cười hở cả lợi.

Hết như hôm qua, Irabu vẫn bắt hần chạy qua trái qua phải liên tục để nhật bóng.

“Bác sĩ! Ông làm ơn ném thẳng xuống giùm cái. Làm thế quả bóng mới bay thẳng về phía trước được chứ.”

“Thế này á?”

Ông ta thử ném theo cách Shinichi chỉ nhưng bóng vẫn bay đi tận đầu tận đuôi.

“Rốt cuộc ông đang ném theo kỹ thuật gì thế hả? Tôi nghĩ ông nên đi kiểm tra xem có bị trật khớp tay hay không đi.”

“Thật kỳ lạ! Hay thôi chúng ta chơi ground ball đi. Có vẻ tôi giỏi trò đó hơn đấy.”

Shinichi ném cho ông ta một quả ground ball. Vẫn như lần trước, ông ta dễ dàng ném trả quả bóng rơi trúng ngay strike zone.

Thực sự không thể hiểu được. Vì sao hễ cứ đẩy ông ta vào thế khó, ông ta lại kiểm soát bóng tốt hơn hẳn. Dự là nếu để ông ta cầm gậy ra sân, kiểu gì ông ta cũng đánh trượt quả bóng rơi ngay strike zone nhưng lại đập những quả one bound^[3] không trượt phát nào cho coi.

“Bác sĩ này! Ông cũng dị thật đấy.”

“Tôi thấy hình như di chuyển sẽ dễ ném hơn thì phải.”

Ồ! Câu nói của Irabu khiến hắn đứng khựng lại. Điều đó có vẻ đang đi ngược lại lý thuyết song cũng rất đáng để thử. Hình như Nagashima Shigeo cũng từng vừa chạy vừa ném bóng qua cho chốt gôn một thì phải.

“Bác sĩ! Tôi muốn thử chơi một lần, lần này ông hãy ném bóng qua cho tôi đi.”

“Được thôi.”

Shinichi bắt lấy rồi cứ thế thử ném bóng đi luôn. Thế nhưng kết quả vẫn vậy.

Biết ngay mà. Xem ra mình chẳng phải Nagashima cũng không phải là Irabu. Ừm..? Suy ra Nagashima Shigeo và Irabu xếp cùng một nhóm ư?

Được một hồi, Shinichi đòi nghỉ giải lao. Hắn đi tới máy bán hàng tự động mua một chai nước thể thao rồi quay lại ngồi xuống bãi cỏ, từ từ uống.

“Lúc ném bóng ông có nghĩ đến điều gì không?”

“Chẳng nghĩ gì hết.”

Cũng phải. Trông ông ta lúc nào cũng vô tư thế cơ mà.

“Vậy liệu cái việc kiểm soát bóng ông nói hôm qua có quy tắc gì không nhỉ?”

“Theo tôi chẳng có quy định gì rõ ràng đâu. Chỉ là bản thân có thể hành động theo đúng hình dung mình vẽ ra trong đầu hay không thôi? Cậu không thấy khả năng kiểm soát gần giống với linh cảm sao?”

Linh cảm! Irabu nói nên Shinichi mới để ý.

“Ngẫm lại mới thấy cái tay ném bóng giỏi thật đấy.” Irabu mân mê quả bóng trong tay. “Từ vai xuống đến đầu ngón tay có vô vàn các loại cơ và khớp khác nhau. Mỗi lần ném là một lần chúng phải nhanh chóng tiếp nhận mệnh lệnh từ bộ não truyền đến.”

Hóa ra cơ thể con người lại kỳ diệu đến thế! Shinichi nhìn cánh tay phải của mình trầm trồ.

“Tóm lại, để ném xa chính xác cần phải huy động tất cả các nhóm cơ trên cơ thể. Ngoài ra, trí tưởng tượng cũng là yếu tố không thể thiếu. Nói chung xét về cơ chế vận hành, cơ thể người phức tạp hơn nhiều mấy loại máy móc có độ chính xác cao.”

Shinichi xòe bàn tay ra cử động mấy ngón tay. Đây chắc chắn là động tác robot chẳng thể làm được. Ngay cả các loài động vật khác trên thế giới cũng vậy. Bàn tay con người giống như một kiệt tác của tiến hóa sinh học.

“Bởi thế chỉ cần một bộ phận gặp trục trặc sẽ khiến tất cả trở nên bất thường.”

“Đúng vậy. Hiện tại, một bộ phận nào đó trong cơ thể mình cũng đang gặp trục trặc.” Shinichi sầu não.

“Bác sĩ, cho tôi mượn một chút.”

Shinichi với lấy quả bóng trong tay Irabu rồi đứng phắt dậy.

Trên bức tường trong bãi đậu xe có dòng chữ phun sơn “Dành riêng cho xe cấp cứu”. Hắn nhắm chính giữa chữ “Cấp” rồi ném đi.

Bóng đi lệch sang bên cạnh những ba mét.

Hả? Đợi đã... Trong phút chốc, hắn xây xẩm mặt mày.

Shinichi lật đật chạy đi nhặt bóng để thử thêm lần nữa. Ruột gan hắn đang gào thét dữ dội lắm.

Nhưng rồi lần này lại dính ngay một quả one bound.

“Đùa tao à?” Hắn điên cuồng gào lên trong lòng. Thực tế chứng minh hắn không thể lường tượng ra quỹ đạo bay của bóng nữa rồi. Hệt như bộ nhớ của máy tính đột nhiên bị bay màu vậy.

“Cậu Bandou! Cậu sao thế?”

Không những ném bóng, đến ngay cả trò chuyển bóng mình cũng bất lực thật rồi. Nghĩ đến đây, hắn thấy mọi thứ trước mắt bỗng tối sầm lại còn đôi tay thì không ngừng run rẩy.

“Suzuki - ứng cử viên đầu bảng trong danh sách được cất nhắc lên đội chuyên nghiệp sẽ chính thức ra sân vào giải mùa xuân tới.”

“Suzuki chốt hạ trận đấu bằng một cú ném xa một trăm hai mươi mét.”

Bọn truyền thông ở cái nước này toàn lũ ấu trĩ. Được mỗi quả home run^[4] mà tăng bốc lên “ứng cử viên đầu bảng trong danh sách được cất nhắc lên đội chuyên nghiệp”. Ở đâu ra cái kiểu kết luận ngớ ngẩn thế hả.

Shinichi tức tối vò nát tờ báo thể thao ném vào thùng rác chậm như một cú ném phạt trong môn bóng rổ. Nhưng trớ trêu thay tờ báo lại đi lệch, rơi ra ngoài miệng thùng.

Mặt hắn lộ rõ nét râu rĩ, u sầu. Càng ngày tâm trạng hắn càng tệ. Đối với một cầu thủ bóng chày, việc không thể ném được bóng chẳng khác nào gặp phải chấn thương chí mạng.

“Nghỉ đi! Tôi sẽ giữ bí mật nên ông hãy nghỉ ngơi đi.” Sau một hồi giải bày tâm sự, Fukuhara khuyên hắn.

Nhưng, phớt lờ lời khuyên bảo của ông bạn thân, Shinichi vẫn tiếp tục luyện tập. Thà thế này còn hơn cứ ngồi yên một chỗ. Và đương nhiên cú nào cũng ném hỏng.

“Ban này! Ông thấy sao nếu thử làm lại từ những thứ cơ bản nhất.”

“Cơ bản ư?”

“Hãy thử ném từ kiểu wind up^[5] đi. Động tác ném bóng cơ bản nhất của pitcher ấy.”

Nghe cũng hợp lý đấy. Thời cấp hai chưa ai ném kiểu đó tốt hơn hẳn. Đấy cũng là kỹ thuật ném bóng chuẩn hẳn được huấn luyện viên dạy ngay từ buổi đầu chập chững.

Shinichi hít một hơi thật sâu. Chụm hai chân đứng ngay ngắn rồi đưa hai tay cầm bóng lên cao, nhấc cao chân trái đổ người và ném.

Quả bóng nằm gọn trong chiếc găng của Fukuhara.

“Được rồi! Fukuhara! Tôi đã làm được rồi!” Khóe mắt hẳn rưng rưng ngấn lệ, ghen ngào.

“Đừng khóc. Lần này thử ném ở cự ly xa hơn đi.”

Hắn ngoan ngoãn làm theo lời của Fukuhara. 30 rồi 40 mét. Dù có nói rộng khoảng cách xa thế nào hẳn vẫn ném cực chuẩn. “Păng! Păng!” Âm thanh khô khốc sau mỗi lần bóng nằm gọn trong găng vang vọng khắp sân tập trong nhà.

“Ông hãy dùng hết sức mà ném thử xem sao.”

Lần này là một cú line drive^[6] tuyệt đẹp. Bóng xoay tròn trên không trung sau đó nằm gọn trong chiếc găng của Fukuhara. Một tia hy vọng lóe lên nơi cuối đường hầm. Không ngờ việc tập lại từ những kỹ thuật cơ bản lại có thể chữa được hội chứng Yips quái quỷ kia.

Đúng lúc này, một bóng người lấp ló xuất hiện ở phía bên kia lưới quây.

“Ban! Có vẻ vai cậu đã hồi phục rồi đấy nhỉ?” Cái giọng khàn khàn không lẫn vào đâu của giám sát Nemoto vang lên. “Tôi hơi lo lắng nên cố ý đến xem thử. Nhưng thấy cậu vừa có màn lừa bắt bóng khá hay đấy.”

“À không, vừa rồi là...” Hắc chợt đổ mồ hôi lạnh.

“Thằng nhãi ranh ngoại quốc Kami vừa xin về nước gấp vì bố hắc đổ bệnh. Bọn người Mỹ toàn đặt gia đình lên trên công việc nên chẳng thể đoán trước được điều gì.”

“Nhưng...” Shinichi lú lười.

“Trận đấu với Breakers trên sân Jingu ngày mai, cậu hãy đảm nhiệm vị trí chốt gôn ba đi. Thằng nhóc Suzuki kia đã nỗ lực nhiều lắm nhưng thể lực của cậu ta vẫn như học sinh ấy. Lúc nào hai đùi cũng gồng lên. Cậu ta đang cố quá sức mình. Giờ chỉ còn hy vọng vào mỗi cậu thôi. Hãy giúp tôi kéo cả đội đi lên nhé.” Nemoto vỗ vỗ cái bụng ngấn mỡ như bầu mấy tháng, cười lớn rồi cứ thế rời đi.

Shinichi quay sang Fukuhara nhưng không ai nói gì mà chỉ im lặng nhìn nhau.

Sau đó, hắc không để tay cao trên đầu nữa mà cứ thế ném thử một lần. Bóng vẫn đi lệch hướng.

Shinichi chán nản nằm phịch xuống sàn.

“Aaaaa!” Hắc hét lớn. Tiếng hét đập vào trần nhà rồi dội ngược lại lên người hắc.

Quái quỷ thay, ngày hôm sau lại là một ngày rất đẹp trời.

Không biết có phải khán giả bị mời gọi bởi tiết trời ấm áp của mùa xuân không mà dù chẳng phải ngày thường, vẫn có tới gần mười nghìn người trên khán đài.

“Ô! Nghe nói cậu khỏi bệnh rồi hả?” Tay huấn luyện viên dạy phòng thủ vỗ vai Shinichi nói.

“À, không...” Hắc căng thẳng, ấp úng đáp lại.

“Cậu hãy làm mẫu cho Suzuki học hỏi nhé. Cổ tay cậu ta còn cứng lắm.”

“Lại là Suzuki à?” Shinichi tặc lưỡi.

Không hiểu có phải ông ta đang muốn nổi tiếng hay không mà suốt ngày thấy bám đuôi Suzuki. Bên kinh doanh thì khỏi nói, họ vô cùng vui mừng trước sự có mặt của gã tân binh.

Trước trận đấu hôm nay, Shinichi chỉ chuyên tâm vào luyện đánh bóng, bỏ qua hết phần phòng thủ. Viện có dây giày bị đứt, hắc trốn tiệt ra phía sau hàng ghế chờ bên ngoài sân. Dẫu vậy cũng chẳng ai dám phản nản gì với một tay lão làng như hắc.

Ở đó, hắc tình cờ chạm mặt tên Yazaki bên đội Breakers.

“Ờ? Đã quay lại rồi à?” Yazaki nói bằng cái giọng đầy giễu cợt. “Thằng nhóc Suzuki bên đó ngon zai nhỉ. Đến con vợ tôi cũng là fan của nó đấy.”

“Hừm. Lấy cô vợ từng làm trong giới giải trí thành ra giờ phải lo vợ đi ngoại tình à?”

Nghe thấy thế, Yazaki lập tức biến sắc. Gã tức nhưng chẳng thể làm gì nên chỉ quắc mắt lườm Shinichi rồi đi thẳng ra sân.

Còn ít phút nữa là trận đấu bắt đầu. Để miêu tả tâm trạng hắc lúc này, chỉ có thể dùng hai từ “u ám”. Hắc rầu rĩ ngửa mặt lên hỏi ông trời hôm nay sao không có sấm sét, mưa giông. Thế nhưng, đáp lại hắc là tiếng hót lạnh lạnh của chú chim sơn ca.

Lượt đầu, đội Shinichi sẽ chơi phòng thủ trước. Khi bóng được chuyền thử giữa các vị trí chốt gôn ở sân trong, hắc mạnh dạn bắt rồi ném bóng. Cú ném của hắc khiến đồng đội hơi bất ngờ nhưng rồi cũng chẳng thấy ai nói gì.

Trước khi trận đấu chính thức bắt đầu, các cầu thủ chia nhau tiến về

phía ụ đất của mình. Người đầu tiên giữ vị trí catcher hôm nay chính là đồng môn thân thiết với hắn.

“Này, tôi có việc cần ông giúp. Hôm nay, ông đừng ném ground ball về vị trí chốt gôn ba nhé.”

“Hả? Lại nữa hả Ban?” Anh ta tưởng Shinichi nói đùa nên chỉ cười vui vẻ.

“Hồi xưa, suốt cả trận đấu Makita của đội Kyojin cũng đâu có cơ hội chơi ở vị trí chốt gôn ba trong lượt phòng thủ đâu. Bởi vị trí ấy đã có hậu bối Nagashima canh gác rồi mà. Đấy mới gọi là chuyên nghiệp.”

“Được rồi!” Anh ta cười khỏ đáp lại.

“Không được sao?” Shinichi vừa nghĩ vừa thất thểu quay trở lại vị trí phòng ngự.

Trận đấu bắt đầu. Thấy batter đầu tiên của đội bên kia vào vị trí, đầu gối hắn bỗng run cầm cập. Nếu có đánh bóng qua đây cầu mong sẽ là một quả liner^[7] hoặc fly^[8] giùm. Ông trời dường như đã nghe thấy lời thỉnh cầu của hắn, tay batter đánh hỏng ba phát liên tiếp.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, lấy tay lau mồ hôi vã ra trên mặt. Làm gì có chuyện cứ may mắn thế này suốt chín lượt đấu. Kiểu gì hắn cũng bị lộ tẩy trước mặt bàn dân thiên hạ mất thôi.

Tay batter thứ hai vào sân thay người, đánh một quả center fly. Khi bóng đập vào gậy của batter, lồng ngực hắn như thắt chặt lại.

Batter thứ ba vào sân không ai khác chính là gã Yazaki. Gã vừa uốn éo khởi động vừa quăng cho hắn ánh mắt đầy ác ý. Ánh mắt đó khiến hắn có linh cảm chẳng lành. Yazaki là chuyên gia trong những pha đánh bóng bằng tay phải. Đúng như dự đoán quả bóng đầu tiên do pitcher ném bay thẳng vào tâm nhằm của batter. “Oái!” Shinichi thầm gào lên. Bóng đập vào gậy nghe “chát” một tiếng đanh tai. Và rồi một quả ground ball lao vút

đến chỗ chốt gôn ba.

Hắn chẳng kịp nghĩ ngợi gì, chỉ biết đổ người bắt bóng theo phản xạ tự nhiên. Sau đó, hắn lập tức đứng dậy, quay người dùng hết sức bình sinh ném thật mạnh quả bóng cho chốt gôn một.

Bóng bay lệch sang bên phải. “A! Chết rồi! Do lỗi của mình mà chốt gôn một bị mất điểm. Rồi thế nào mọi người cũng biết mình bị Yips cho xem.” Shinichi dằn vật.

Thế nhưng, thực tế lại không phải vậy. Quả bóng hắn ném đập thẳng vào hông của kẻ đang chạy thực mạng Yazaki khiến gã ngã khụy ngay trước ụ đất ở gôn một.

Gì cơ? Thật á? Shinichi sững sờ đứng bất động trên sân cỏ nhân tạo. Không riêng hắn, tất cả các cầu thủ khác cũng im lặng há hốc mồm như bị đóng băng.

“Chết tiệt! Bandou! Mày cố ý nhắm vào tao phải không?” Yazaki mặt đỏ ngầu vì tức giận.

Yazaki vỗ mạnh vào chiếc mũ trên đầu rồi hung hăng lao đến chỗ Shinichi như con lợn rừng hoang dã. Cùng lúc đó trên khán đài rộ lên hàng loạt tiếng la ó của khán giả.

Ôi... Mình phải làm gì bây giờ?

Shinichi quyết định hành động. Hắn vội tháo găng tay, ra dáng sẵn sàng ứng chiến với Yazaki.

“Phiên chết đi được. Cái thằng chết giẫm này!” Shinichi buột miệng. Không biết mình đang làm cái quái gì nữa nhưng lúc này hắn chỉ nghĩ được có thế.

Chẳng mấy chốc, Yazaki đã lao tới nơi. Hắn ôm lấy người Yazaki rồi giáng một cùi chỏ vào lưng gã.

Vài phút sau, cả sân bóng trở nên hỗn loạn bởi cầu thủ của hai đội

đều xông vào cuộc hỗn chiến. Cay cú vì bị nhận vài cú đấm, Shinichi không chịu lép vế, phản đòn lại. Cả hai lao vào vật nhau rồi ngã lăn quay trên sân. Đây là đầu tiên hắn trở thành người khơi mào một cuộc ẩu đả thế này.

Cuối cùng, nhờ vào sự giúp đỡ của đồng đội hắn cũng thoát ra khỏi cảnh lấy thân mình làm tấm đệm cho đồng người đang chất chồng lên nhau.

“Ra ngoài!” Tiếng hét thất thanh của trọng tài vang lên bên tai Shinichi.

“Bên kia gây hấn trước còn gì?” Shinichi nóng máu xông tới như muốn xoi tái trọng tài.

“Bandou! Mày... mày hãy nhớ lấy.” Yazaki gào lên sau khi bị vài người khóa hai tay sau lưng. Đương nhiên gã cũng bị loại khỏi cuộc chơi hôm nay.

Tuy mọi chuyện đã rồi tung lên nhưng Shinichi lại thấy biết ơn vì nhờ nó, bệnh tình của hắn vẫn chưa bị lộ. Thẻ nào sau trận đấu cánh báo chí, truyền thông cũng làm rùm beng lên nhưng so với việc bị lộ mắc chứng bệnh Yips thì vẫn còn tốt chán.

[1] Best Nine: được trao hàng năm cho người chơi xuất sắc nhất ở mỗi vị trí trong cả Central League và Liên đoàn Thái Bình Dương của bóng chày chuyên nghiệp Nhật Bản được xác định bởi nhóm nhà báo.

[2] Chỉ việc các pitcher hoặc catcher (người bắt bóng) ném bóng cho đồng đội canh giữ gôn nhà nhằm tránh cho người chạy của đội bạn về gôn trước.

[3] Chỉ việc quả bóng bị rơi xuống đất trước khi đến được đúng vị trí cần tới.

[4] Batter đánh bóng ra ngoài sân, trong vùng giữa hai vạch foul, chạy một vòng quanh ba gôn và về

đến gôn một. Homerun cũng đồng nghĩa với ăn điểm trực tiếp, và là cú bóng đẹp nhất mà batter nào cũng mơ ước ghi được.

[5] Động tác pitcher đưa hai tay cầm bóng lên cao hơn đầu để lấy đà rồi ném.

[6] Line drive: chỉ một cú ném bóng cực mạnh khiến quả bóng gần như bay theo một đường thẳng.

[7] Liner: chỉ cú ném mà bóng không chạm đất nảy lên mà đi theo một đường thẳng tắp.

[8] Fly: chỉ cú ném bóng bổng.

3.

“Bandou nhận án treo giò năm trận. Một tiền lệ chưa từng có trong lịch sử giải mở rộng.”

“Án phạt năm mươi nghìn yên dành cho Bandou. Một cú dead ball^[1] khiến khán giả choáng váng?”

Đó là nội dung trên trang nhất của tất cả các mặt báo thể thao. Nếu cầu thủ nào đó lập được một cú cycle hit^[2], cũng chỉ được đưa lên trang ba là vẻ vang lắm rồi. Một sự sỉ nhục không hề nhẹ. Trong khi ban quản lý đội tỏ ra vô cùng khó chịu, bên dưới lại xem đó là chuyện vui.

Người ưa cà khịa như Nemoto cũng vỗ ngực cười lớn nói: “Ông cũng ghê gớm lắm cơ.”

Mấy tay vốn chẳng ưa Yazaki thì nhau tới đòi bắt tay hắn. Đường như giờ đây trong mắt mọi người hắn đã biến thành một thành viên phái cực đoan ưa bạo lực rồi.

Sao cũng được. Tạm thời hắn đã được giải thoát khỏi nỗi bất an bấy lâu nay. Phạt hắn án treo giò lúc này đồng nghĩa với việc cho hắn một khoảng thời gian hồi phục.

Shinichi vo tròn tờ báo ném vào thùng rác đặt trong góc sảnh. Song tờ báo lại đập thẳng vào tường và bật ngược trở lại.

“Này cậu. Đó là báo bệnh viện chúng tôi mua để mọi người đọc đấy.” Một bà y tá trung niên mặt hơi dữ tợn lớn tiếng mắng mỏ khiến hắn cuống quýt cúi đầu xin lỗi.

Trong khoảng sân nhỏ của bệnh viện, Irabu đã giăng sẵn một tấm lưới để tập đánh bóng. Chưa hết, hôm nay ông ta còn mua nguyên một bộ chơi bóng chày bài bản. Xem ra ông ta nghiện chơi bóng thật rồi.

“Cậu Bandou này! Hôm nay chúng ta sẽ tập đánh bóng nhé.” Ông ta ngoác miệng cười lớn làm lộ nguyên cả răng lẫn lợi.

Ông ta đang nghĩ cái gì trong đầu không biết. Ông ta không phải làm việc ư?

“Bác sĩ này! Hai, ba hôm nay tôi không tài nào ngủ nổi. Ông có thể kê cho tôi vài liều thuốc an thần được không?”

“Ok. Lát tôi kê cho cậu uống cả năm. Tôi còn thừa ít bông gạc cũ, tiện cậu mang về mà dùng.”

Điên mất! Nói chuyện với ông ta lúc nửa khéo phải xin ông ta kê thêm cho ít thuốc đau đầu mất thôi.

“Nhanh lên nào.” Irabu tóm lấy cây gậy, thúc giục Shinichi.

Cuối cùng, hẳn miễn cưỡng chơi đánh bóng ở cự li ngắn với Irabu. Hẳn ném còn ông bác sĩ sẽ đảm nhiệm vụ đánh bóng.

Irabu không những đập bóng hỏng, đã thế bóng và gậy còn cách xa nhau những ba mươi xen-ti-mét.

“Bác sĩ! Ông làm ơn để ý bóng chút đi.”

“Lạ thật. Tôi đã chú ý lắm rồi đấy.”

“Phần thân trên của ông không đúng tư thế. Ông phải muờng tượng trong đầu làm sao vung gậy di chuyển trong khoảng từ hông đến đầu thôi.”

“Hừm... Ra là thế.”

Chỉ vậy nhưng cũng không nên com cháo gì. Về cơ bản Irabu toàn nhầm sai thời điểm. Ông ta toàn vung gậy quá đầu.

“Đưa tôi mượn gậy chút đi.” Tuy hơi phiền phức nhưng Shinichi vẫn quyết định làm mẫu cho Irabu xem.

Hắn vung gậy đập trúng quả bóng Irabu vừa ném ra thật chuẩn xác. Sau đó, hắn không vội nhường gậy lại mà đánh tiếp như một cách để xả hết nỗi thất vọng tích tụ bấy lâu.

Âm thanh đập bóng giòn giã liên tục vang lên trong khoảng sân nhỏ. Càng đánh càng hăng. Hắn bước rộng chân thực hiện một cú đánh xoay người hoàn hảo. Chiếc lưới quây mới mua cứ thế rung lên.

“Giỏi quá. Giỏi quá. Đúng là dân chuyên nghiệp có khác.” Irabu vỗ tay tán dương.

Sau một lúc đổ mồ hôi, tinh thần hắn sáng khoái hẳn.

“Không việc gì phải vội vã. Mình còn khả năng đánh bóng nữa mà. Ít nhất cũng từng nằm trong топ đầu suốt chín năm.” Shinichi tự khích lệ bản thân.

“Bóng chày quả là một môn thể thao đặc biệt. Dùng một cây gậy đầu tròn để đánh một quả bóng tròn. Bóng bàn và tennis dùng vợt còn bóng chuyền dùng tay. Những người đầu tiên chơi môn này hẳn phải lập dị lắm đấy.”

“Chắc vậy.”

Thành thực mà nói hắn chưa bao giờ suy nghĩ về chuyện đó cả.

“Vừa nãy, cậu có dạy tôi phải quan sát bóng để đánh nhưng tôi thấy hình như không phải nhìn đến tận lúc gậy gần đập vào bóng đâu nhỉ. Bởi nếu thế thì làm sao vung gậy kịp.”

Shinichi cứng họng.

“Nói chung đánh bóng là việc xác định đường đi của một trái bóng đang bay với vận tốc 150 km/h tại một điểm xác định, sau đó dùng trực giác để đánh trúng bóng, có đúng không?”

Trực giác? Thật thế à? Rốt cuộc Irabu là một tên ngốc thực sự hay là một chuyên gia đây?

“Thế mới nói xác suất đập trúng bóng bằng tâm gậy chắc chỉ khoảng một phần vài nghìn thôi cũng nên.”

Shinichi thấy lồng ngực mình nặng trĩu. Hắn chợt nghĩ cây gậy trong tay thật kỳ lạ. Rốt cuộc ai đã phát minh ra thứ này. Tại sao lại không phải vợt lưới. Lúc này, đầu óc hắn bỗng trở nên mơ hồ. Hắn nuốt nước bọt. Trong lòng hắn thoáng hiện lên một dự cảm chẳng lành.

“Bác sĩ, ông có thể ném cho tôi một quả như lúc nãy được không?”

Hắn nhìn theo quả bóng Irabu vừa ném lên rồi vùng gậy lên đánh. Trật lất.

Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Một lần nữa đi.” Shinichi nói, giọng run run.

Lại đánh trượt.

“Thêm một lần nữa.” Hắn hơi gắt gỏng.

Chẳng trúng.

“Lại lần nữa nào.” Hắn gào lên.

Vẫn không ăn thua.

“Aaaaa! Tại sao cứ phải nói những câu dẫn dụ người khác lạc lối vào mê cung thế hả? Nó lây lan đến tận đây mất rồi còn gì?”

“Đâu phải lỗi tại tôi.” Irabu bữu môi nói lý.

“Từ ngày mai tôi biết phải làm sao đây?”

“Không sao đâu. Cũng chẳng ảnh hưởng đến tính mạng, lo chi.”

Shinichi choáng váng ngã phịch xuống đất.

“Đến đánh bóng cũng không làm được nữa rồi. Minh chẳng khác nào một đứa trẻ to xác vô dụng. Tại sao lại ra nông nổi này cơ chứ? Vài tuần

trước vẫn còn là chủ lực của cả đội, vậy mà...” Hấn tự trách bản thân.

Shinichi chán chường nằm vật ra bãi cỏ. Những tia nắng ấm áp của mùa xuân bao phủ khắp đất trời, chẳng thêm bận tâm đến tâm trạng ỉn dột của hấn.

“Đã bảo nghỉ đi rồi mà.” Fukuhara chống hai tay lên hông bất lực nhìn hấn.

“Nếu nghỉ mà khỏi được, tôi cũng nghỉ. Nhưng cứ ru rú ở nhà tôi sợ dần dà mình sẽ quên sạch bóng chày mất thôi. Hiểu không? Cách ném và đánh bóng trong đầu tôi đã bị bay màu rồi. Giờ còn tiếp tục bỏ bê nữa có khi đến cách xỏ giày tôi cũng quên luôn mất.”

“Ông nghĩ nhiều quá rồi đấy. Ông đã chơi bóng chày bao lâu rồi hả? Không lẽ hai mươi năm đó là rác rưởi sao. Tâm trí có thể tạm thời quên đi nhưng chắc chắn cơ thể vẫn còn nhớ. Ông đang để lý trí lấn át cản trở hoạt động của cơ thể mất rồi.”

“Cũng có thể là như thế nhưng... tôi vẫn cần tiếp tục tập luyện. Tôi sẽ làm lại từ đầu.”

Nói rồi, Shinichi cầm lấy cây gậy, quay người về phía chiếc lưới quây. Thấy thế, Fukuhara nhún vai tỏ vẻ bất lực với ông bạn cứng đầu.

Shinichi quyết định tập lại từ phương pháp cơ bản nhất, tee-batting^[3]. Hấn đặt bóng lên trụ rồi vung gậy.

Đập trúng bóng.

Shinichi khẽ vuốt ngực lấy lại bình tĩnh.

Việc mình có thể làm lúc này chính là ném bóng bằng hai tay vung cao qua đầu và đánh bóng đứng yên một chỗ. Shinichi vừa nghĩ vừa lấy tay tính nhẩm.

“Này, Ban!” Fukuhara cau có.

Đúng lúc này, đoàn người từ đâu rồing rần kéo vào trong phòng tập. Là huấn luyện viên và mấy cậu tân binh.

“Ồ, Ban đấy à. Cho chúng tôi mượn chỗ này một lúc đi. Thi thoảng tôi muốn cho mấy bạn trẻ này tập ở những chỗ không bị đám truyền thông xoi mói. Họ bị ống kính máy quay đeo bám hoài nghĩ cũng tội.”

“À, xin mời...” Shinichi thu dọn bóng nhường sân lại.

Cậu tân binh Suzuki ngại ngùng cúi đầu. Lúc cậu ta bỏ mũ xuống mái tóc dài màu nâu nhạt bỗng bồng bềnh hiện ra.

“Theo thời gian, mọi thứ đã thay đổi thật rồi.” Shinichi trầm nghĩ.

Thời hấn mới vào đội tuyệt đối không được để tóc dài như thế. Chưa kể chẳng bao giờ có chuyện tiền bối nhường sân ưu tiên cho đội trẻ tập luyện đâu. Ban quản lý đội càng ngày càng nuông chiều tụi trẻ.

Một cầu thủ chỉ cần hội tụ hai yếu tố là trẻ và độc thân thôi cũng đủ hóp hồn biết bao fan nữ. Chẳng thế mà bên kinh doanh coi trọng khả năng hút khách của cầu thủ hơn là thực lực của anh ta.

Shinichi ngồi xuống băng ghế cạnh lưới tập, ngửa cổ tu ừng ực chai nước uống thể thao. Hấn ung dung ngồi đó xem các cậu tân binh luyện kỹ năng phòng thủ.

Trên sân Suzuki đảm nhận vai trò đỡ bóng tại chốt gôn ba. Về cơ bản là được song động tác di chuyển găng còn cứng, động tác ném cũng chẳng mượt mà. Tóm lại là chưa thuần thục. Một loạt thao tác từ lúc bắt đến ném bóng bắt buộc phải được thực hiện liền mạch, nuốt nà như dòng chảy của con sông cơ.

Nói vậy chứ hồi năm nhất hấn cũng không hơn gì. Hồi đó, nhờ huấn luyện viên nhắm mắt bỏ qua nên hấn mới có cơ hội được vào đội thi đấu chính.

Quả bóng xoáy vài vòng trên không trung, rơi xuống đất, nảy lên,

sượt qua găng tay của Suzuki rồi cứ thế đập thẳng vào mặt cậu ta.

Shinichi khẽ giật mình hoảng hốt. Hình như quả bóng đập trúng mắt cậu ta thì phải. Ngay sau đó, hắn thấy Suzuki vội ôm mặt ngã khuỵu ngay tại chỗ.

“Ôi, cậu không sao đấy chứ? Mau mang đá và khăn mặt tới nhanh lên!” Huấn luyện viên vội vàng chạy tới, hét lớn ra lệnh.

Một tân binh nhanh chân chạy đi làm nhiệm vụ. Những người khác xúm lại quanh Suzuki.

Shinichi cũng đứng dậy. Nếu trúng ngay mắt thì chí mạng chứ chẳng đùa. Đặc biệt nếu không được kiểm tra thị lực kịp thời thậm chí còn ảnh hưởng đến tính mạng cầu thủ nữa kìa.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy như thể đang có một làn sương mù bao phủ lồng ngực.

Bắt giác một quả bóng từ đâu lăn đến trước chân hắn. Hắn lượm lên rồi chẳng nghĩ ngợi gì, trực tiếp ném về gôn nhà cho cậu catcher đang đứng đó.

Trái bóng tròn màu trắng vẽ một đường tuyệt đẹp trên không trung. Một cú trả bóng kiểu strike hoàn hảo.

“Hả?” Shinichi há hốc mồm kinh ngạc. “Vừa rồi mình không hề đưa bóng quá đầu để lấy đà ném, cũng chẳng ý thức gì về kỹ thuật hết, chỉ tùy tiện ném bừa. Vậy nhưng lại không chệch đi đâu cả.”

Toàn thân hắn bỗng nóng ran lên. Hắn vội vàng đảo mắt tìm Fukuhara. Fukuhara đang mải mê dọn dẹp đồ đạc đằng sau tấm lưới quây. Shinichi nhanh chóng chạy tới năn nỉ Fukuhara cùng chơi trò chuyển bóng.

“Lại gì nữa, tự dưng hấp ta hấp tấp thế?” Fukuhara nhăn nhó.

“Hình như tôi có cảm giác với bóng rồi thì phải. Xin ông đấy. Nhân

lúc tôi chưa quên mất...”

Chẳng biết có phải do sức ép quá lớn từ khí thế hùng hục của Shinichi hay không, Fukuhara liền đeo găng vào tay. Cứ thế cả hai cùng chơi chuyển bóng ngay trên lối đi chật hẹp.

Không cần đưa tay cao quá đầu để lấy đà hấn cũng ném được một cú strike hoàn hảo. Bóng đã bay theo đúng hướng hấn nghĩ trong đầu. Thậm chí, hấn còn thử cả kỹ thuật ném ngang. Vẫn là một cú strike cực đẹp.

“Được rồi! Được rồi!” Shinichi vui sướng nhún nhảy.

“Chán ông, tự dừng lại hồi phục bất ngờ thế này hả? Thay đổi nhanh như trở bàn tay luôn.” Fukuhara trêu.

Hấn cảm thấy bây giờ có ra sân ngay, hấn cũng ném ngon lành ấy chứ. Không phải có thể mà là chắc chắn hấn sẽ làm được.

Đúng lúc đó, tiếng cười của tay huấn luyện viên bỗng vang lên.

“Suzuki! Đừng có dọa người khác như thế chứ. Cậu cứ ôm khư khư mắt làm tôi phát hoảng lên đấy.”

Bên đó, Suzuki cúi đầu tỏ vẻ ăn năn. Mọi người xung quanh phá lên cười rần rần.

“Chỉ bị sưng một cục trên đầu thế này là tốt rồi. Nào để tôi bôi cho tẹo nước bọt cho mau tịt.”

“A... Thôi, không cần đâu ạ.” Suzuki vội chạy trốn.

“Gì cơ? Chỉ bị mỗi cục sưng thôi á? Vậy mà cũng loạn hết cả lên.” Shinichi thở dài ngao ngán.

Nhưng như vậy cũng tốt. Lỡ chẳng may cậu tân binh đang nổi đó có mệnh hệ gì e sẽ gây tổn thất cho giới bóng chày mất.

Shinichi tiếp tục quay lại ném bóng. Trật lất.

“Ồ, lại nữa hả?”

Trong đầu hắn không hề có chút ý niệm nào về hướng đi của bóng hết. Chỉ mới vài giây ngắn ngủi tình thế đã bị lật ngược hoàn toàn.

Shinichi mệt mỏi gục cổ xuống. Hắn có thể cảm nhận rõ máu đang từ từ đổ dồn xuống dưới.

Trước giờ, hắn luôn vờ như không biết đến sự tức giận hiện hữu trong sâu thẳm trái tim mình. Bởi lòng tự tôn không cho phép hắn làm thế. Thế nhưng đến lúc này không thể trốn tránh thêm được nữa. Hắn buộc phải thừa nhận nó.

Từ ngày Suzuki vào đội, trong lòng hắn bắt đầu rối như tơ vò. Hôm đó, khi xem bản tin chiếu cảnh cậu ta đứng bắt tay với huấn luyện viên, mấy cô dẫn chương trình ai nấy đều xum xoe tiếp cận Suzuki, hắn đã nổi lên chút ghen tị. Sau đó đám truyền thông đổ dồn sự chú ý vào chàng tân binh điển trai, hắn đã vô cùng tức giận vì cho rằng bao nhiêu thành quả mình dày công gây dựng đang bị xem thường.

Hắn cảm thấy ghen tị. Hay nói trắng ra hắn sợ.

“Này, nhìn cái này đi. Cậu thấy ổn không?”

Trong phòng khám, Irabu trải bộ đồng phục bóng chày ra khoe Shinichi. Trên ngực áo thêu chữ “DOCTORS”. Chưa kể, trên tay áo còn có hai ký hiệu “LV” nổi bật như một trò đùa.

“Chả là bệnh viên chúng tôi có một đội bóng chày cùi bắp và họ mới cho tôi tham gia cùng. Đây là bộ đồng phục tôi thừa riêng cho mình.”

“À, thế hả. Vậy thì tốt rồi.” Shinichi trả lời qua loa.

“Nhờ bỏ tiền túi để mua tất cả dụng cụ cần thiết nên đổi lại họ đã cho tôi chơi ở vị trí chốt gôn ba đấy.”

“Ồ, ông kiếm được đội tốt đấy.”

Hắn cố ý mỉa mai vậy mà Irabu lại bắt lệch sóng nên vui ra mặt.

“Ồ! Mà sao trông cậu như không khỏe ấy nhỉ?”

“Giờ còn khỏe được ư? Tôi đang lâm vào tận cùng của thất vọng vì cái hội chứng Yips quái quỷ đây.”

“Đừng lo.”

“Lo chứ sao lại không.”

“Cậu cứ luôn mồm nói thế thì sẽ không đi được luôn đấy.”

“... Ý ông là sao cơ?”

“Đã từng có bệnh nhân quên mất cả cách bước đi đấy. Khi bước chân phải lên, tay phải cũng nhấc lên theo. Cậu ta đi đứng hệt như rô-bốt vậy.”

Shinichi tự mừng tượng trong đầu.

“Không được! Bây giờ chỉ cần trong đầu mình nghĩ như nào, hiện thực sẽ thành thế ấy mất.” Cổ họng hắn khô khốc.

“Cậu Bandou hãy bước đi thử xem nào. Có đi bình thường được không?”

“Sao tự nhiên ông lại hỏi vậy?”

Shinichi hất cằm định chống đối. Nhưng muốn để bản thân yên tâm, hắn quyết định làm thử. Hắn liền đứng dậy, nhìn xuống dưới chân. Thường sẽ bước chân phải trước nên hắn cũng bước chân phải lên một bước. Và rồi tay phải cũng bất giác bị nhấc lên cùng lúc.

“Ồ...!” Hắn kêu lên. Hắn bước đi hệt như một con rô-bốt.

“Ha ha ha.” Irabu ôm bụng cười nắc nẻ. “Tôi đã nói rồi còn gì. Đã bảo đừng lo lắng quá mà.”

“Ông đã làm gì tôi thế này?”

“Này, Mayumi. Mang cái kim tiêm to nhất vào đây.”

Rất nhanh sau đó, cô y tá xuất hiện cùng với một cái kim tiêm to

ngang cái hotdog nhìn tường đầu loại dùng cho súc vật. Đã thế còn cả một đồng kim dán hàng ngang trên khay.

“Đùa nhau à?” Shinichi cong mông chạy trốn.

“Ô, không đi được nhưng lại chạy được à?”

Nghe thấy thế, hắn mới kịp hoàn hồn nhận ra mình đã chạy một mạch ra tận ngoài cửa. Hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Ông làm ơn nghiêm túc đi.” Shinichi gắt gỏng.

“Những người mắc hội chứng Yips thường dễ bị ảnh hưởng bởi các ám thị theo chiều hướng tiêu cực. Ha ha ha.”

“Cười gì mà cười. Ông coi bệnh nhân như món đồ chơi trong khi tôi tới đây mong nhận được tư vấn trị liệu.”

“Thật là! Rốt cuộc cậu có chuyện gì muốn nói với tôi nào?”

“Có đấy nhưng không cần nữa rồi. Tôi sẽ đi tìm bệnh viện khác.”

“Ấy chết! Đừng làm thế chứ. Chúng ta vừa trở thành bạn bè mà...”

Irabu lập tức dịu giọng, nín tay áo Shinichi năn nỉ.

“Ai là bạn ông chứ?” Shinichi giật cánh tay lại.

“VẬY tôi sẽ tặng cậu cái camera nội soi cũ rồi cậu tha hồ đi quay lén nhé.”

“Ai thèm.”

“Thế máy chụp X-quang thì sao?”

“Đã bảo không cần mà lại.”

Đột nhiên, toàn thân hắn uể oải như bị rút hết sức lực. Hắn đưa tay lên ôm mặt.

“Irabu không phải một tên kỳ dị thích ồn ào mà đích thị là kẻ sống ngoài khuôn khổ bình thường. Cũng không đúng. Ông ta đáng ngờ đến mức khiến người ta phải hoài nghi không biết ông ta có phải con người

hay không nữa. Một con quỷ nhỏ chui rúc trong căn phòng dưới tầng hầm của một bệnh viện đa khoa. Ông ta sẽ đem những bệnh nhân không may lọt vào hang ổ của mình ra đùa bỡn.” Shinichi nghĩ.

Lúc hắn vừa ngẩng mặt lên thì chạm ngay ánh mắt của Irabu. Ông ta đứng đó nhìn hắn cười nhơn nhơn.

“Thôi kể đi mà.”

“Không... Thật ra là...” Ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại tuôn sạch.

“Đấy! Phải có nguyên nhân chứ.” Irabu đan hai tay ra sau đầu rồi thong thả ngồi dựa vào sofa. “Là cầu thủ bóng chày nổi tiếng cũng khổ nhĩ.”

Shinichi giải bày việc hắn mang lòng đối nghịch với chàng tân binh kia. Rồi cả việc hắn tức tối khi thấy đối phương chiếm trọn trái tim người hâm mộ không chỉ bằng thực lực mà còn bằng cái vẻ bề ngoài nữa. Hay chuyện hắn bất mãn mấy tay quản lý đội không còn mặn mà với các tiền bối, chỉ mãi mê tìm cách kiếm chác nhờ vẻ ngoài điển trai của cậu ta. Có lẽ vì người nghe là Irabu nên hắn mới dám kể hết. Nếu là bác sĩ bình thường, hắn đã tạo vỏ bọc cho mình rồi chứ ngu gì vạch áo cho người xem lưng. Dù Irabu biết bí mật của mình, hắn cũng chẳng mấy bận tâm.

“Nếu đã biết nguyên nhân, chuyện đằng sau cũng đơn giản thôi. Chỉ cần tiêu diệt nó đi là được rồi.”

“Tiêu diệt? Ông có kế sách gì ư?”

“Gây chấn thương cho cậu ta chẳng hạn.”

“... Cụ thể là thế nào?”

“Đương nhiên phải đâm lén sau lưng rồi. Cậu cứ đến công viên Ueno bỏ ra khoảng ba mươi nghìn yên thuê một thằng ngoại quốc nó làm cho hết ấy mà.”

Shinichi quay qua nhìn Irabu. Có vẻ ông ta không nói chơi đâu.

“Dĩ nhiên không cần làm đến mức khiến cậu ta chẳng hồi phục nổi, tạm nghỉ một năm là được rồi. Bọn truyền thông rồi cũng chán ngay thôi. Tóm lại chỉ cần làm nhát đầu tiên cậu ta sẽ tự động biến mất.”

“Chuyện đó...”

“Ở cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, thằng nào tốt thằng ấy sẽ thua anh bạn à.”

“Dù thế cũng đâu thể đâm lén sau lưng như ông nói.”

“Hay đầu độc cậu ta?”

“Cũng không được.”

“Thế thì hết cách rồi. Vậy cậu cứ thế này mãi đi.”

Hắn im lặng không đáp lại. Thật phi lý. Làm vậy là phạm pháp. Nếu không may bị lộ, chắc chắn sẽ trở thành một vụ tai tiếng lớn cho coi. Nhưng đó lại là điều hắn muốn. Hay ít nhất đó là điều hắn đang cầu mong.

“Thôi! Nếu còn phân vân cậu sẽ không làm được đâu. Chi bằng đi tập luyện thôi.”

“Lại nữa hả?”

“Đi nào. Luyện tập đặc biệt. Luyện tập đặc biệt.”

Ngoài vườn, hắn lại làm bạn tập cho Irabu đánh bóng. Ông ta chẳng tiến bộ lên chút nào. Quá nửa là đánh trượt. Dù Shinichi đã nói khản cả cổ, ông ta vẫn không thể sửa được lỗi vung gậy quá cao. Dù vậy hai mắt ông vẫn sáng long lanh trông bộ rất vui vẻ.

[1]Pitcher ném bóng trúng người batter khiến batter bị loại.

[2]Chỉ việc batter đánh bại cùng lúc nhiều vị trí phòng thủ của đội đối thủ trong cùng một trận

đấu.

[3] Cách luyện đánh một quả bóng được đặt trên một trụ cố định.

4.

“Phải chăng Fujiwara Noriko cũng bị say nắng? Ánh mắt nóng bỏng nàng trao cho tân binh Suzuki.”

“Lộ ảnh chụp chung với Suzuki. Gu của nàng Noriko là phi công ư?”

Ngày không có trận đấu nên phải đưa mấy tin tào lao à? Có mỗi chuyện người nổi tiếng đến xem luyện tập thôi cũng phóng đại lên được. Đúng là toàn giật tít câu khách rẻ tiền. Shinichi thở dài rồi gấp tờ báo thể thao để sang bên cạnh băng ghế.

Để chuẩn bị cho lễ khai mạc, cả đội đã tập trung hết về Tokyo. Đợt này chỉ còn vài trận của giải mở rộng tổ chức ở ngoại ô vùng Kanto nữa là xong. Hiện tại tất cả đội một và đội hai đều có mặt tại sân tập Cardigans.

Thế nhưng, Shinichi cũng chẳng liên quan. Lần này, hấn tiếp tục giả vờ mình bị đau cổ tay. Vì chỉ khi đau cổ tay mới có thể trốn tập, cả phòng thủ lẫn tấn công. Hấn còn lén lút nhờ Irabu xuất khống giấy khám bệnh chứng nhận bị “viêm dây chằng” để thêm phần hoành tráng. Lúc đưa cho huấn luyện viên xem, ông ta không hề tỏ ra lo lắng, chỉ lạnh nhạt nói đúng một câu “Vậy à. Bảo trọng nhé.”

“Đừng thấy tôi dễ tính mà giỡn mặt. Những kẻ không tự quản lý nổi bản thân mình chỉ đáng vứt đi thôi.” Giám sát Nemoto cau có.

Gắt quá. Hấn chẳng biết đáp lại thế nào cho phải. Trong tình cảnh này đến cả bậc lão làng cũng chẳng biết giấu mặt mũi đi đâu cho bớt nhục. Nhưng cũng không thể làm gì hơn nên hấn đành rủ rê Fukuhara

chạy vài vòng quanh sân ngoài.

“Này, Ban! Hay ông cứ nói hết cho mọi người biết đi? Biết đâu lại nhận được lời khuyên hữu ích cũng nên.”

“Ông đùa tôi đấy à. Nếu thế tôi thà giải nghệ luôn còn hơn.”

Thực ra đó cũng chính là điều hần đã nghĩ tới, dù vẫn còn rụt rè chưa dám quyết định. Ngày nào hần cũng xem sổ dư tài khoản và suy nghĩ đến phương án mở nhà hàng.

Tối đó, có một buổi tiệc do hội cầu thủ đứng ra tổ chức. Đây là sự kiện thường niên trước khi khai mạc giải đấu nhằm gia tăng tình cảm gắn kết giữa các cầu thủ. Hần đã nói “Không muốn đi” nhưng ngay lập tức bị trưởng hội bắt bẻ.

“Cậu đường đường là người đại diện của hội chơi ở sân trong. Vắng cậu rồi phải làm sao đây?”

Kết quả hần đành miễn cưỡng tới dự. Buổi tiệc được tổ chức tại một nhà hàng Trung Hoa trong thành phố. Hôm ấy, họ được bố trí ngồi theo bàn tròn. Đối diện với hần không ai khác chính là Suzuki. Dẫu vậy, Suzuki không hề nhìn thẳng mặt Shinichi. Chắc cậu ta đang giữ ý. Có thể cậu ta thấy áy náy vì đám truyền thông chỉ đổ dồn sự chú ý vào mỗi mình cậu ta.

Công bằng mà nói, bản thân cậu ta chẳng làm gì sai hết. Gương mặt điển trai là do bẩm sinh, nuôi tóc dài cũng là chuyện bình thường đối với một cậu trai trẻ mới hai mươi hai tuổi. Việc nảy sinh lòng ganh ghét với cậu ta là do cái tôi của hần quá lớn mà thôi.

Suốt buổi Suzuki chỉ im lặng ngồi ăn. Khuôn mặt cậu ta hội tụ đầy đủ tiêu chuẩn của một mỹ nam; gương mặt nhỏ, sống mũi cao thẳng tắp, lông mày rậm. Bảo sao mấy tay quản lý đội muốn dựa vào sắc đẹp đó để kiếm tiền. Quả không hổ danh dân chuyên nghiệp. Kiếm bộn tiền từ sân

bóng đến ngành giải trí. Vậy mới nói được lòng người hâm mộ cũng có thể coi như một năng lực.

Càng nghĩ hẳn càng thấy mình yếu đuối. Phải chăng đã tới lúc hẳn đón nhận cơn thủy triều cuối cùng trong sự nghiệp? Phải chăng Yips chính là sự sắp đặt của thần linh?

“Này tân binh. Uống đi đừng ngại.” Shinichi ngỏ ý mời Suzuki một chén Hoàng tửu Thiệu Hưng.

Bởi không muốn bị phát hiện mình đang để ý đến cậu ta nên hẳn cố tỏ ra mình rất ổn. Suzuki bẽn lẽn đưa ly ra đón rồi uống cạn. Ngay đến cái cách uống rượu cũng toát ra khí chất ngời ngời.

“Ồ! Tân binh cũng khá đấy.” Một gã khen ngợi.

“Em được luyện từ hồi học đại học mà.”

“Tiếp nào! Tiếp nào! Dù sao mai cũng được nghỉ.”

“Nhưng còn giờ giới nghiêm...”

“Chuyện nhỏ. Anh mày sẽ nói chuyện với quản lý ký túc xá cho.”

“Dạ, vậy em cũng không khách khí nữa...”

Suzuki lại uống cạn một hơi.

“Ồ! Thế này phải đổi sang cốc mới đã.” Shinichi vẫy tay ra hiệu cho phục vụ mang cốc tới.

“Suzuki này! Cậu đã nhận được bao nhiêu kẹo socola trong dịp lễ tình nhân thế?”

“Chắc khoảng ba trăm hộp ạ.”

“Chết tiệt! Anh mày chỉ nhận được giri choco^[1] của mấy em gái tiếp rượu khu Ginza thôi.”

“Xin lỗi anh.”

“Suzuki ông có bồ chưa?” Một tân binh trẻ giơ ngón tay út lên hỏi.

“Ừ, cũng có...” Suzuki ngượng ngùng gãi đầu.

“Phải mách ngay cho cánh báo chí mới được. Tin này phải đăng lên ⁱⁱFridayiii để đuổi bớt fan nữ của cậu ta thôi.”

Cả hội phá lên cười. Suzuki trông cũng thoải mái hơn trước.

Tuy cậu ta hơi ít nói nhưng chắc cũng tốt tính. Nghe đâu thời đại học cậu ta từng giữ chức đội trưởng đội bóng. Nếu không được tin tưởng thì sao được bầu vào vị trí ấy.

Suzuki ngửa cổ uống hết chén này đến chén khác. Nhưng thật bất ngờ sắc mặt cậu ta không hề thay đổi.

Tầng hai cả đám kéo nhau đến club ở Ginza. Suzuki cũng đi cùng. Nghe tin có cậu tân binh đang nổi tới, đám tiếp viên hầu rượu ai nấy đều háo hức đứng ngồi không yên.

Suzuki còn uống được cả rượu whisky. Cậu trai trẻ nốc ừng ực từng cốc whisky được bỏ thêm vài viên đá. Sau đó cả đám còn kéo nhau lang thang thêm dăm ba club nữa. Đi đến đâu mấy em gái tiếp viên cũng niềm nở đón tiếp khiến hội Shinichi vui lây.

Đến lúc để ý mới thấy đã hơn hai giờ sáng nên cả đám quyết định giải tán kết thúc cuộc vui. Lần lượt mấy cậu tân binh trẻ leo lên taxi ra về. Nhưng đột nhiên không ai thấy bóng dáng Suzuki đâu cả.

“Ồ, Suzuki đâu rồi?”

“Hay đang giải quyết nỗi buồn?”

Chẳng ai buồn để tâm, cứ thế lục tục về hết. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Shinichi ở đó. Đúng lúc hần tỉnh vầy một chiếc taxi, lại nghe thấy ai đó lớn tiếng chửi bới đằng sau lưng.

“Giỡn mặt với tao đấy hả, thằng nhãi kia.”

Đó là giọng của Suzuki mà. Hần tò mò quay đầu lại xem có chuyện gì. Ở góc phố ngay trước mặt, cậu ta đang gây gổ với hai gã trông giống

như yakuza.

“Chỉ lơ va nhẹ vào vai thôi đã hùng hổ lên mặt. Chúng mày là phường đầu gấu đấy hả?” Suzuki lão đảo chân nam đá chân chiêu, hung hăng chửi tiếp.

“Thằng nhóc này hôm nay ăn gan hùm à? Cứ rượt vào là hồng việc sao?” Shinichi lo lắng. Một cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp lại đi gây lộn giữa đường giữa chợ thế này, thế nào mai chẳng lên báo.

“Thằng nhãi con này. Mày nghĩ bố mày là ai hả?” Suzuki gằn lên bằng cái giọng vùng Kansai.

“Ồ, thằng này trông quen quen. Hình như nó là thằng Suzuki của Cardigans đấy mày.”

“Tiêu rồi. Suzuki đã bị lộ thân phận. Nếu chúng đúng là yakuza, kiểu gì cũng chơi bài ăn vạ giả vờ bị thương rồi đòi tiền bồi thường cho xem. Phải nhanh chóng ngăn lại nếu không...” Shinichi nghĩ bụng.

Thế nhưng chân hấn không chịu nghe lời. Chẳng phải hấn sợ đâu, mà là trong đầu hấn chợt nảy ra một ý nghĩ xấu xa. Nếu vướng vào mấy vụ ẩu đả, kiểu gì cũng phải nhận án phạt treo giò, ít nhất là một tháng, không được tham gia tất cả các trận đấu sẽ diễn ra, hơn nữa còn phải hứng chịu mũi dùi chỉ trích của dư luận. Kéo theo đó, danh tiếng bấy lâu của chàng tân binh soái ca cũng sẽ tan theo gió mây.

“Tận dụng cơ hội này còn hiệu quả hơn thuê người đánh lén cậu ta nhiều. Tất cả là do cậu ta tự chuốc lấy. Việc duy nhất mình cần làm bây giờ là im lặng rồi đi.” Shinichi suy tính.

Cổ họng hấn khô khốc. Hấn muốn nuốt một miếng nước bọt nhưng trong miệng cũng chẳng khá hơn cổ họng là mấy.

Irabu nói phải. Ở cái xã hội “cá lớn nuốt cá bé” này, thằng nào tốt thằng ấy thua.

Phần ác quỷ bên trong hắn đang trỗi dậy xui khiến “Cứ coi như không thấy gì đi. Như vậy vị trí của mày sẽ được bảo đảm. Chưa kể, cái hội chứng Yips kia cũng sẽ được chữa khỏi.”

“Ồ! Chẳng phải cậu Bandou đó sao?” Ai đó vỗ vai Shinichi.

“Oái.” Shinichi giật bắn mình. Hắn quay lại đằng sau, Irabu đang đứng lù lù ở đó. Hai tay ông ta ôm hai em gái tiếp rượu trong club.

“Tình cò quá nhỉ. Tôi vừa đi tiếp mấy tay bên công ty được xong. Lần nào cũng kê đơn quá liều như thế này đây?”

Trống ngực hắn đánh lên từng hồi, mồ hôi vã ra như tắm.

“Sao ông ta lại xuất hiện lúc này cơ chứ? Ông ta chắc chắn là một con quỷ mình từng nhìn thấy ở đâu rồi.” Shinichi rửa thầm.

“Giờ cậu cũng về à? Đi cùng đi. Đằng nào cũng thuận đường.”

Đầu óc Shinichi bỗng quay cuồng, toàn thân run lẩy bẩy.

Irabu đột nhiên xuất hiện kéo hắn rời đi. Đồng nghĩa với việc chính ông ta đang tiếp tay cho hắn thực hiện âm mưu này.

“Bác sĩ à! Lần sau anh lại đến nhé!” Một em gái tiếp rượu nựng yêu má Irabu.

“Lần tới anh đây sẽ cho mấy em tiếp tay chủ nhà tang lễ nhé. He he.”

Em gái khác vội giúp một chiếc taxi cho hắn và Irabu về nhà.

“Mai chúng tôi có trận đấu của các bác sĩ đấy. Cậu tới được không?”

“Ồ được...” Shinichi lạnh nhạt đáp.

“Cậu đến được thì tôi vui lắm. Nếu cậu muốn chơi, tôi sẽ sắp xếp cho.”

“À. Thế cơ à...”

“Có nên làm thế này không? Lẳng lặng quay lưng bỏ mặc cậu tân binh chưa trải sự đời ở đó chỉ vì dã tâm xấu xa của bản thân. Mày là gã

đàn ông thế này sao? Mà không biết xấu hổ à?” Shinichi tự vấn lòng mình.

Không đúng. Có trách thì trách Suzuki tự làm tự chịu. Hắn không có trách nhiệm cứu giúp cậu ta. Đây chính là cuộc sống của dân chuyên nghiệp. Hơn nữa, sự xuất hiện bất ngờ của Irabu chính là do thần linh sắp đặt. Người đã phái con quỷ Irabu ấy xuống trần gian.

“Tôi mong chờ trận đấu ngày mai lắm đấy. Đối thủ là mấy gã làm bên Bệnh viện Thủ đô. Chúng tôi đã giao kèo bên thua sẽ phải tiếp nhận các ca cấp cứu thay bên thắng trong vòng một tháng.”

Shinichi nhắm nghiền hai mắt. Mớ bong bóng trong đầu cộng thêm cơn say khiến hắn run như cây sậy.

“Kiểu gì đội tôi chẳng thắng. Nếu khó quá chỉ cần tặng bên đấy ít hơi gây mê cloroform là xong.”

Nghe đến đây, Shinichi trợn tròn hai mắt, lắc đầu.

“Không được. Mình là một cầu thủ. Trước giờ làm gì cũng quang minh chính đại. Mình không muốn trở thành kẻ hèn nhát.” Nội tâm hắn giằng xé.

“Tài xế! Tôi muốn xuống. Dừng xe lại.” Hắn nhào người lên chỗ lái xe ra lệnh.

“Ơ? Cậu sao thế, Bandou?”

Bỏ lại Irabu còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì, Shinichi vội vã lao xuống xe. Hắn chạy thục mạng trên con đường đã thừa thốt bóng người qua lại.

“Làm ơn đừng quá muộn!” Hắn gào thét trong lòng. Nỗi bất an đã trào dâng lên tận cổ họng.

Chạy qua ngã rẽ cuối cùng, hắn cũng tới nơi cả hội vừa giải tán. Hắn thở dốc, nhìn ngó xung quanh.

“Thì tao đã bảo đánh đi còn gì, mấy thằng điếc kia.”

Tiếng gầm lớn của Suzuki nghe rất gần. Hai bên đang hằm hè nhau trong căn ngõ nhỏ gần đó. May mà họ vẫn chưa lao vào đánh nhau.

“Ấy, bình tĩnh.” Shinichi bước vội qua đó. “Cho tôi xin lỗi nhé. Thằng em nhà tôi đã thất lễ với các anh rồi. Tại nó say quá, mong các anh rộng lòng bỏ qua cho.”

“Mày là thằng chết giẫm nào mà dám xen vào?” Một tên trong bọn nạt nộ.

Hắn đoán chắc hai tên đó đang cảm thấy tự ti khi bỗng dưng có tận hai trai đẹp ở đây.

“Được. Quân số cân bằng vừa đẹp. Chiến thôi.”

Tuy miệng nói vậy nhưng hai mắt Suzuki đã không thể nhấc lên nổi nữa.

“Cậu bị ngáo đấy à?” Shinichi thực sự nổi giận, đánh vào đầu Suzuki mấy cái.

“A! Hắn chính là Bandou. Bandou của đội Cardigans đây mà.” Một tên yakuza thốt lên.

“Đùng thế. Lần tới tôi sẽ tặng hai anh vé VIP ngồi xem ở sân trong nên hãy bỏ qua cho thằng nhóc này đi.”

“Lắm mờm. Mày nghĩ bọn tao cần thứ đó chắc? Thằng khốn nạn này. Hôm trước, chính mày đã tương ngay quá bóng vào người anh Yazaki nhà tao.”

“Anh Yazaki nhà tao?”

“Bọn tao là fan của đội Breakers nhà anh Yazaki đấy.” Hai gã mặt đỏ tía tai.

“À, không phải đâu. Hôm ấy là...”

“Tuyệt đối không thể tha thứ cho cái loại như mày. Hôm nay tao phải trả thù thay anh Yazaki.”

Nói là làm. Ngay lập tức gã vung quả đấm nhanh như chớp khiến Shinichi không kịp né nên lãnh trọn vào giữa mặt.

“Thằng khốn.” Suzuki nổi điên định lao vào đánh trả nhưng bị Shinichi giữ lại. “Buông ra. Để em xử bọn này.”

“Thôi, bỏ đi! Bình tĩnh lại!”

“Mình bị lú thật rồi. Chẳng những không nổi điên, còn nảy sinh lòng trắc ẩn làm gì không biết. Tại sao mình lại làm cái việc ấu trĩ thế này cơ chứ?”

“Này, Bandou. Mày liệu mà dạy dỗ lại đàn em đi?”

“Mày cứ thử làm quả home run trong trận đấu với Breakers đi rồi tao sẽ cho nhà mày sáng nhất khu phố, cho mày trắng mắt ra.”

Gã yakuza bẻ lại cổ áo rồi quay gót rời đi. Bọn chúng vừa đi khỏi, cả hấn lẫn Suzuki đều mệt mỏi ngồi phịch xuống đất.

“Tạm thời đã thoát nạn.” Shinichi thở phào nhẹ nhõm.

“Này, Suzuki! Đừng quên sau mấy ngày nghỉ sẽ có 1000 fungus^[2] đấy.” Shinichi vỗ vỗ vào má Suzuki nhưng không thấy cậu ta phản ứng lại.

Suzuki dựa lưng vào tường, hai mắt nhắm nghiền.

“Này, đồ ngốc. Không được ngủ ở đây đâu.”

Dù hấn lắc hay véo thế nào cậu ta cũng chẳng chịu dậy. Xem ra ngay cả khí thế hùng hục lúc nãy cũng tan biến hết rồi.

Shinichi duỗi thẳng hai chân về phía trước, thở dài đánh thượt một cái. Hấn quay qua nhìn gương mặt hờn nhiên đang say ngủ bên cạnh. Lúc này hấn mới chợt nhận ra Suzuki rất có khí chất của dân chuyên nghiệp. Chỉ cần tích lũy thêm kinh nghiệm cậu ta ắt sẽ có ngày trở thành cầu thủ xuất sắc.

Một lát sau, hần dừ Suzuki bước đi trên con đường đêm vắng lặng. Vì thâm tâm hần đâu nỡ bỏ mặc cậu ta một mình thêm lần nào nữa.

“Hắt xì.” Hần rút tờ khăn giấy xì mũi rồi vo tròn định ném vào thùng rác nhưng lực ném quá nhẹ khiến nó rơi ra ngoài.

Shinichi ngồi thườn thượt trên chiếc ghế chờ ngoài sân. Ở hàng ghế bên cạnh cô y tá Mayumi buồn chán phì phèo điếu thuốc trên tay. Hôm nay, cô ta mặc quần áo chơi bóng chày nên chắc không phải đến chỉ để cổ vũ.

“Bác sĩ Irabu. Xin ông đấy. Ông cứ ném từ từ thôi cũng kịp mà.” Tay pitcher đứng trên ụ ném bóng khẩn thiết cầu xin.

Bên này, Irabu đón lấy quả ground ball rồi ném cho chốt gôn một nhưng thất bại. Từ lúc đó, đội bạn đã bắt bài được điểm yếu của đội Irabu chính là vị trí chốt gôn ba.

“Này, mấy anh lang băm bên Bệnh viện Thủ đô. Đánh quả ground ball nào khó hơn cái coi.” Irabu nói diên nói hùng.

Một ngày nghỉ bình yên cứ thế trôi qua. Dưới bầu trời trong xanh mọi người cùng chơi một trận giao hữu bóng chày không chuyên trên bãi đất ven sông. Đội hình vô cùng phong phú. Mấy ông chú trung niên bụng phệ, mấy cậu trai trẻ nhút nhát và cả mấy cô phụ nữ đều tham gia.

Lần này là một cú phạm lỗi của cầu thủ trấn giữ khu vực sân ngoài. Tay đó đã chạm được vào bóng nhưng lại để tuột mất một quả bóng bổng không quá cao.

Pha bắt bóng hụt quá đối hài hước hay sao mà đến cả con chim sơn ca cũng đang cười khúc khích. Thích thật đấy. Shinichi thành thạo tận hưởng cái cảm giác tươi mới trời ban này.

Thực lòng hần đã quên mất trên đời còn có một kiểu chơi bóng chày

như thế này. Năm lớp bốn hấn chính thức gia nhập đội bóng chày thiếu nhi và kể từ đó chỉ chăm chăm chơi bóng để giành chiến thắng. Suốt nhiều ngày tháng hấn căn răng ép mình luyện tập theo một chế độ hà khắc và coi tất cả đồng đội đều là đối thủ.

Sau này nếu giải nghệ, hấn muốn vào chơi ở một đội bóng chày nghiệp dư nào đó. Nơi dù thắng hay thua nụ cười trên môi sẽ không bao giờ tắt.

Nhưng đó là câu chuyện của tương lai xa xôi. Ít nhất hấn vẫn muốn tiếp tục theo đuổi sự nghiệp của cầu thủ chuyên nghiệp thêm khoảng năm năm nữa. Hiện tại hấn cần dừng cảm đối mặt với hội chứng Yips. Giống như lời Irabu từng nói “nó đâu phải bệnh gây chết người”.

Nghĩ lại hấn cảm thấy mình đã đúng khi quay lại nơi đó. Giả sử tối qua hấn bỏ mặc Suzuki một mình, chắc hấn sẽ căm ghét bản thân suốt cả quãng đời còn lại mất. Hấn đã chơi đẹp và quan trọng hơn, hấn không tự biến mình thành kẻ hèn nhất.

Hấn cũng cảm thấy rất vui vì được biết Suzuki. Cậu tân binh say mê đêm qua mới chỉ đón hai mươi hai mùa xuân xanh. Chuyện cậu ta có cái má rất mềm là điều không phải ai cũng biết. Lâu lắm rồi hấn mới được nếm thử cảm giác sống chậm rãi của người trưởng thành. Cái cảm giác thực ra chỉ là do hấn tự huyễn hoặc bản thân thôi.

Cạnh dãy ghế chờ có một đứa trẻ con nhà ai đang chơi đùa với quả bóng. Thằng bé khoảng năm tuổi. Nó đang bắt chước động tác của pitcher lấy bóng ném vào tường bê-tông rồi lại đón bóng bật ngược lại.

“Để chú đóng vai catcher chơi với cháu nhé.”

Thằng bé ngượng ngùng khẽ gật đầu đồng ý.

Shinichi lùi cách xa thằng bé chừng năm mét rồi quy gối xuống.

“Ném đi nhóc.”

Cú ném bóng không hề được kiểm soát. Dù sao thằng bé cũng chỉ là một đứa trẻ con.

Hắn bất giác nhớ tới câu Irabu từng hỏi “Kiểm soát bóng là cái quái gì vậy?” Từ lúc nào một người có được khả năng ấy nhỉ?

Chắc sẽ chẳng có câu trả lời rõ ràng nào cho câu hỏi đó cả. Bởi tất cả là nhờ vào năng lực tiếp nhận kỳ lạ chỉ con người mới có.

Lần này, một quả bóng bổng bay trúng strike zone.

“Ô! Giỏi đấy!”

Được khen, hai mắt thằng bé sáng lấp lánh, vui vẻ hẳn lên.

“Tiếp tục ném như vừa nãy nhé.”

Lại là một cú trúng strike zone.

Shinichi tiếp tục lùi ra xa thêm khoảng một mét nữa. Nhưng thằng bé vẫn thực hiện thành công thêm một cú trúng strike zone đẹp mắt.

Hắn bất chợt có cảm giác như vừa được xem lại khoảnh khắc đứa trẻ con chập chững bước những bước đầu tiên. Và hắn là nhân vật xuất hiện ngay trang đầu tiên trong cuốn nhật ký trưởng thành của nó.

“Bandou, cậu làm cái gì thế hả? Tôi mệt quá rồi. Tôi sẽ đánh ở vị trí DH nên cậu hãy thay tôi ở chốt gôn ba đi.” Irabu lật đật chạy ra ngoài sau lượt thay người. Ông ta ngồi phịch xuống ghế, bóp đôi vai nhức mỏi.

Shinichi khẽ giật mình. Ông ta phiền thật đấy.

“Tôi không làm được đâu. Ông cũng biết tôi đang mắc chứng Throwing-Yips mà.”

“Cậu đang chơi chuyền bóng tốt đấy thôi. Thế chẳng phải khỏi rồi còn gì?”

“Tôi chỉ ném trả bằng một quả one bound thôi.”

“Việc đó còn khó hơn nhiều. Vì để đối phương bắt được bóng, cậu

phải ném một cú one bound tại cùng một vị trí và góc độ.”

Lời nói của Irabu khiến Shinichi cứng họng. Lúc này hẳn mới để ý chứ này giờ đâu có nhận thức được điều đó. Hẳn chơi với thằng bé chỉ đơn giản như một người giám hộ mà thôi. Nghĩ về điều đó khiến tâm trạng hẳn thoải mái, sáng khoái lên thấy rõ.

“Nào! Để tôi cho cậu thấy một quả home run đẹp là thế nào nhé.” Irabu phồng mũi tự tin tiến về vị trí batter.

“Mình đã khỏi bệnh rồi sao? Hay cái lời nguyên ấy vẫn dai dẳng đeo bám mình?” Shinichi tự hỏi.

Hình như đã khỏi rồi thì phải. Bởi cái cảm giác bất an canh cánh trong lòng hẳn bấy lâu nay không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Chưa kể hẳn đã có lại cảm giác ấy. Cái cảm giác về việc ném bóng, đánh bóng và chạy.

Bỗng nhiên một tràng cười vang lên từ hàng ghế chờ của đội bên kia. Thì ra Irabu vừa đánh hỏng quả bóng có đường bay đẹp như tạc những hai lần liên tiếp. Đã thế còn vung gậy mạnh đến mức mất thăng bằng ngã ngôi xuống đất nữa chứ.

“Này, anh pitcher! Tay batter đấy sẽ đánh cả những quả pickoff attempt đấy. Nên cứ ném bóng bồng một chút cũng được.”

Nghe thấy thế, cả hàng ghế bên đội bạn xôn xao bàn tán.

“Ô! Đó chẳng phải cầu thủ Bandou của Cardigans sao?”

“Đúng thế. Đúng thế. Tôi chính là Bandou Shinichi người từng nhận giải Găng tay vàng nhiều năm liên tiếp đây. Một cầu thủ bóng chày nổi tiếng canh giữ vị trí chốt gôn ba nơi được mệnh danh là ‘Hot corner’ suốt chín năm qua.” Shinichi thầm tự mãn khoe khoang.

“Ồ khốn! Hẳn quên mình đang ở phe nào rồi ư.” Irabu sôi máu.

Ngay lập tức, tay pitcher phía đội bạn ném ngay một eephus pitch^[3]

với dã tâm khiến Irabu bẽ mặt. Quả bóng bay bổng qua cả đầu người.

Thấy thế, Irabu lập tức đổ người, vung cây gậy lên nhằm thẳng hướng quả bóng.

Giây tiếp theo, một âm thanh giòn tan vang lên trên khoảng không dưới bầu trời trong xanh.

Quả bóng màu trắng vẽ ra một đường vòng cung tuyệt đẹp rồi biến mất phía con sông bên kia hàng rào.

Ai nấy đều há hốc mồm hướng mắt theo trái bóng.

[1]Loại socola mà nữ giới tặng cho nam giới vào ngày lễ tình nhân nhưng với tư cách bạn bè, đồng nghiệp chứ không phải người yêu.

[2]Một phương pháp luyện phòng thủ. Cụ thể batter sẽ đánh bóng cho đồng đội bắt rồi chuyển bóng và cứ lặp đi lặp lại như thế.

[3]Chỉ một quả bóng bổng bay với vận tốc dưới 100km/h.

Nữ nhà văn

1.

“Lần này nhân vật chính lại chết bệnh phải không nhỉ?”

Đầu dây bên kia, Arai, anh biên tập viên đang cố nói bằng giọng bình thản nhất có thể. Cách nói này khiến Hoshiyama Aiko thấy không thoải mái, cô khó chịu đáp “Vậy để chết vì tai nạn giao thông nhé?”

“Ồ không, tôi không có ý nói kết thế không hay.” Dường như biết câu nói của mình khiến Aiko méch lòng, Arai sốt sắng “Chỉ là, mấy lần trước cũng toàn bệnh máu trắng với u xương...”

“Như thế cũng tốt mà. Hay lần này kết hợp lại thành bộ ba chuỗi ‘tình yêu gắn với giường bệnh’ thì sao nhỉ?”

“À, cũng được đấy. Đúng là tôi chưa nghĩ đến cái này.”

“Vậy đã nhé. Chúng ta đều sống nhờ vào doanh số bán hàng của bên anh mà.”

Aiko cúp máy trong sự vô cảm. Có giỏi thì hủy hợp đồng xem.

Có biết bao nhiêu nhà xuất bản thèm muốn bản thảo của cô. Còn không kịp in để bán kia kìa. Thế mà định ra vẻ với cô ư.

Cô cảm thấy vùng xung quanh dạ dày nóng dần lên, cảm giác buồn nôn kéo đến. Aiko mặt méo xệch. Cái đồ biên tập viên vô cảm.

Cô đi vào bếp, lấy chai nước suối trong tủ lạnh tu ừng ực. Những ngày này cô chỉ uống nước. Chứng ợ hơi cứ chốc chốc lại dâng lên, khiến cô khát nước liên tục.

Cô quay lại thư phòng, ngồi xuống trước bàn máy tính để bắt tay vào

viết tiểu thuyết, cũng đã cận kề hạn nộp. Vì là truyện dài kỳ nên không thể ngắt quãng được. Gì thì gì cô cũng từng được tạp chí dành cho phụ nữ ngợi khen là tác giả đương đại hàng đầu cơ mà. Lần này cô chọn chủ đề chia ly. Câu chuyện tình yêu của một thương nhân đang làm việc tại New York với một cô quản lý viện bảo tàng, một hiểu lầm nhỏ từ những bức thư đã dẫn đến sự xa cách trong tâm hồn.

Aiko được công nhận là nhà văn rất có tài. Cô ra mắt với tư cách tác giả từ năm hai mươi tuổi. Năm nay đã là năm thứ tám rồi. Suốt thời gian đó, cô viết được hơn ba mươi cuốn tiểu thuyết và bài báo. Truyện của cô thường được đặt ở vị trí nổi bật trên các giá sách của nhà sách hay thư viện. Thế mà, khi nói điều ấy với đứa bạn thân từ thuở nhỏ, giờ đang làm biên tập tự do, cô luôn được tặng những lời đáp đầy mỉa mai “Mấy tác phẩm của cậu, toàn thứ nhạt nhẽo!”

Xí, đúng là sự đổ kị của kẻ chẳng thể ra nổi một cuốn sách tử tế. Đây là tác giả nổi tiếng với nhiều tác phẩm bán chạy. Có cả những cuốn đã được dựng thành phim dài tập, phim điện ảnh rồi đấy. Tác giả của chúng được coi là hiện tượng cơ mà.

Cạch, cạch, tiếng gõ bàn phím vang lên liên tục. Hể nhìn vào màn hình máy tính, chỉ vài giây sau, Aiko sẽ chìm đắm trong thế giới của các nhân vật do cô tạo ra. Từ nhỏ, cô đã luôn mơ mộng, nên cô nghĩ viết sách chính là công việc sinh ra để dành cho mình. Từ một người thường xuyên viết chuyên mục cho các tạp chí, Aiko chẳng mất nhiều công sức để trở thành người viết tiểu thuyết chuyên nghiệp. Cũng chẳng hề bị xuống hạng. Đơn giản là vì cô có tài viết thiên bẩm.

Viết được khoảng một tiếng, khi đang miêu tả cuộc sống của nữ chính, đột nhiên tay cô ngừng gõ phím. Quản lý viện bảo tàng? Hình như nhân vật này đã xuất hiện đâu đó trong những tác phẩm trước của cô. Lòng cô hơi phân vân.

Cô với tay lấy điện thoại, gọi cho Sakura. Cả cô và cô bạn này đều độc thân. Sakura đang sống trong một căn chung cư với phong cách cổ điển cùng con mèo của cô ấy.

“Sakura này, đêm hôm ngại quá nhưng cậu có nhớ trong mấy tác phẩm trước của tớ, liệu có nữ chính nào làm quản lý viện bảo tàng chưa nhỉ?”

“Lại nữa à?” Sakura ngao ngán trả lời. Giữa hai người họ chẳng cần phải giữ kẽ nên cũng dễ nói chuyện với nhau. “Trước đây có chuyên gia trị liệu bằng hương thơm. Hình như xuất hiện trong tiểu thuyết ngắn nào đó rồi. Mà, xin lỗi chứ, mấy cuốn tiểu thuyết của cậu, tớ cũng đã đọc đâu.”

“Nhưng chắc cậu có đọc qua rồi chứ. Ra được cuốn sách nào là tớ gửi hết cho cậu mà.”

“Chắc có giở được vài trang, tớ cũng không phải chỉ có mỗi truyện của cậu. Tiểu thuyết thời nay, tớ không hứng thú mấy đâu.”

“Đùa, vô tâm quá thể.” Aiko phùng má. Đúng là Sakura trước nay không mấy khi đọc tiểu thuyết hiện đại, chứ chắc không phải cô ấy ghen tị gì với tài năng của Aiko.

“Lại bị nghề nghiệp của nhân vật chính hành đấy à?” Sakura vừa nói vừa cười, giọng điệu nửa đùa, nửa mỉa mai. “Đã bảo cứ chọn cặp đôi anh bán sữa bò với cô nhân viên trạm xăng đi. Đảm bảo ấn tượng khó phai, độc giả sẽ nhắc đến mãi cho xem.”

“Này, dẫu sao tớ cũng là nhà văn hiện đại chuyên viết ngôn tình chốn phần hoa đô thị đấy nhé.”

“Đô thị gì thì cũng phải có tiệm bán sữa bò chứ.”

“Đừng nói xàm, tớ là tác giả có thương hiệu hẳn hoi đấy. À mà hình như cô gái có người yêu là thương nhân cũng xuất hiện rồi hay sao ấy nhỉ.”

Vừa nói Aiko vừa nghĩ, có lẽ mình đã xây dựng hình tượng này rồi. Cái nghề ngon nghề thế này không có lý gì chưa xuất hiện, có khi cũng phải năm lần rồi chứ ít.

“Chịu, chẳng biết đâu. Tiểu thuyết của cậu toàn mấy thứ đại loại như nhân viên ngân hàng, nhân viên quảng cáo, nhà thiết kế, người mẫu, kiểu kiểu thế còn gì.”

“Đứa nào vừa bảo không đọc đấy?”

“Mấy cái câu chuyện tình yêu lãng nhách, chẳng cần đọc cũng biết.”

Quả nhiên là Sakura có khác. Cô ấy cứ phải nói mấy câu làm tổn thương người khác mới chịu. Người chẳng nể nang dám bóp chát vào mặt Aiko, không ai khác ngoài Sakura.

“À Sakura, dạo này cậu đang làm gì thế?” Aiko hỏi đây tò mò. “Thế nào Sakura cũng đang làm một công việc có mức lương bèo bọt, nhằm chán cho xem”, Aiko nghĩ bụng.

“Tớ vào vai Mukku^[1], chuyên đi phỏng vấn các đạo diễn trẻ.”

Đấy, nói cấm có sai. Dự án gì mà mới nghe tên đã thấy có mùi ế ẩm rồi. “Có cần tớ viết hộ gì không? Thịnh thoảng tớ cũng có suất đi xem buổi chiếu thử đấy.”

“Ừm... Không cần đâu. Bình thường mà. Tớ nhờ các nhà bình luận phim giúp đỡ cũng được.”

Aiko ngẩn người mất mấy giây. Ồ, tại sao con bé này lại có thái độ tự tin thái quá trước một nhà văn nổi tiếng như mình thế nhỉ?

Aiko ngắt điện thoại, thở dài một tiếng. Cũng chẳng sao. Người thắng vẫn là cô thôi. Lúc này thay vì suy nghĩ vẩn vơ, tập trung vào công việc quan trọng hơn. Cô nhắm mắt, xuôi theo dòng ký ức. Vì làm quản lý viện bảo tàng là một ngành đặc thù, không có lý do gì để nó xuất hiện hai lần cả.

Có lẽ nhân vật này chưa từng xuất hiện. Song, Aiko chẳng có tí ký ức gì trong đầu...

Cô lại bắt đầu viết. Tiếng gõ phím lạch cạch.

“Trên đường về nhà nữ chính một mình ghé vào quán rượu của Abuza, cô bày tỏ nỗi lòng của mình với người đầu bếp có gương mặt dễ gần.”

Không được rồi. Aiko có cảm giác hình như mình đã từng viết đoạn nào giống như vậy. Cô ngược nhìn lên, ánh mắt chạm vào tủ sách trên tường. Ở đó có những tác phẩm cô từng viết, được xếp gọn gàng. Quá nửa trong số đó là những cuốn sách có phần gáy sách mang gam màu tươi sáng. Đầu đó trong số này, có lẽ nào... Aiko cảm thấy đôi chút bất an.

Cô đứng dậy bước về phía tủ sách, bắt đầu tìm kiếm trong những tác phẩm của mình. Nếu thực sự trùng lặp, cũng chỉ có mấy cuốn gần đây thôi. Bởi lẽ gần đây cô mới biết có cái nghề gọi là quản lý viện bảo tàng.

Cô bắt đầu lật giở những trang sách. Nào là nhiếp ảnh gia chuyên chụp ảnh nude với nữ biên tập viên, anh nhạc sĩ nhạc jazz vô danh với nữ nhân viên công chức làm việc ở khu vực Kasimigaseki, rồi thì anh đầu bếp tài ba với một cô diễn viên cứng đầu... Cuốn sách tiếp theo xuất hiện nhân vật họa sĩ nghèo. Aiko sợ vã mồ hôi “Lẽ nào...” nhưng may thay đối tác lại là nữ tiếp viên hàng không.

Cứ như vậy, cô đã kiểm tra được năm đầu sách mới nhất. Vẫn chưa thấy sự xuất hiện của quản lý bảo tàng. Có lẽ không sao. Chắc cô nhớ nhầm thôi. Cô quay trở lại với công việc, bật màn hình máy tính đang để ở chế độ chờ lên, đọc lại phần mình đã viết.

Thế rồi, cô lại đứng lên. Có thể nó từng xuất hiện trong một tác phẩm đã xuất bản trước đó rất lâu mang tên *Người phụ trách bảo tàng* cũng nên. Aiko chợt dấy lên mối nghi ngờ.

Cô với tay lấy quyển sách, chép miệng “Thôi chết”. Tháng trước cũng một lần y như vậy, tâm trạng bất an buộc cô phải đi rà soát lại toàn bộ tác phẩm của mình vào nửa đêm. Giá như lúc đó cô lập thành một danh sách các tác phẩm và nhân vật thì đỡ quá.

Cô đi về phía tủ sách, ngồi phịch xuống rồi bắt đầu rà soát lại những tác phẩm của mình lần nữa. Chỉ cần nhìn vào phần mục lục cô có thể nhớ lại hầu hết các nam chính, nữ chính. Nhưng để cho chắc cô vẫn rà soát từng tác phẩm một. Biết đâu đấy không phải nhân vật chính mà lại là nhân vật trong mối quan hệ tay ba nào khác thì sao? Cũng không loại trừ khả năng này.

Aiko cảm thấy cổ họng khát khô. Cô với tay lấy cái bình nước để bên cạnh, vừa uống vừa tiếp tục kiểm tra. Nào là đội trưởng đội bóng bầu dục với cô nhân viên phòng quảng cáo, nhà sản xuất âm nhạc tự kiêu với nhà thiết kế thời trang trầm tính, nhà báo chính trực với cô thư ký nghị viện xinh đẹp. Lần này cô đã ghi chép lại tất cả. Trong số đó, bất ngờ là nhân vật nam thương nhân đã xuất hiện đến tận ba lần. Thế nhưng, đây là lần đầu đưa doanh nhân làm việc ở New York vào tác phẩm nên Aiko nghĩ bụng “thôi cũng chẳng sao”.

Aiko nhìn thấy một quyển sách bìa màu đen rất dày trong đống sách cô đang bày la liệt trên sàn nhưng không mở nó ra. Bởi vì nó không phải tiểu thuyết ngôn tình.

Mất khoảng một tiếng đồng hồ, cô đã tra cứu xong toàn bộ các tác phẩm mình từng xuất bản. May mắn thay không có nhân vật nào làm nghề quản lý bảo tàng cả. Aiko yên tâm hơn phần nào. Chắc do cô thần hồn nát thần tính thôi. Nhưng khi liếc nhìn vào danh sách vừa liệt kê, cô bỗng nhiên cảm thấy không ổn. Cứ như thể cô vừa ăn phải thứ gì đó khủng khiếp khiến dạ dày sôi lên. Dự cảm không mấy tốt lành len lỏi vào tâm can.

Aiko uống một ngụm nước để tìm nền cái dự cảm kia xuống dạ dày. Cho đến hết tuần sau cô phải viết cho xong năm mươi trang. Thực ra vẫn còn dư dả thời gian nhưng do sau đó cô đã có lịch trình khác nên không muốn trì hoãn thêm nữa.

Cô quay trở lại bàn, tiếp tục với bản thảo đang dang dở. Chẳng hiểu sao cô vẫn bút rút không yên. Cô không bỏ sót chỗ nào đấy chứ?

Aiko đứng dậy, đi đến trước tủ sách. Cảm giác bồn chồn khó tả. Cô nhanh chóng lật giở các trang sách. Rốt cuộc cô đang làm gì vậy nhỉ? Điều duy nhất Aiko biết là việc này thật bất thường.

Đúng lúc này, cơn ợ chua dâng lên tận cổ họng. Cô lao vội vào nhà vệ sinh, nôn ra một chút. Gì nữa đây, chẳng lẽ lại là nó ư? Cô thầm nghĩ. Cái thứ hai năm rồi cô chưa gặp lại, chứng buồn nôn do rối loạn thần kinh.

Liên tiếp sau đó, cảm giác buồn nôn tấn công cô, khiến cô cho ra hết tất cả những gì có trong dạ dày.

Máu dồn lên mặt, nước mắt chảy dài. Chẳng lẽ những ngày tháng đau khổ ấy quay trở lại rồi sao?

Cô vào phòng khách, ngã xuống chiếc ghế sofa. Căn phòng bỗng trở nên im ắng lạ thường. Giờ có muốn cầu cứu ai khác cũng không thể vì ở đây chỉ còn mình cô. Cô cố chịu đựng, đầu óc quay cuồng. Sự cô độc gặm nhấm tâm hồn cô.

Không còn cách nào khác, cô quyết định tới bệnh viện khám. Trước đây cô cũng từng rơi vào tình trạng này và đã phải rất kiên trì chữa chạy. Thuốc an thần sẽ giúp cô ổn định lại thôi.

Vì đã chuyển nhà đến nơi ở mới, nên cô lại phải tìm bệnh viện khác. Cô mở bản đồ của khu vực mình sống, tìm thấy gần nhà ga có Bệnh viện Đa khoa Irabu. Cô chợt nhớ ra, lúc ngồi trên tàu cô đã từng thấy biển tên của bệnh viện này rồi. Hình như ở đó cũng có Khoa Thần kinh.

Cô nhận sổ khám ở quầy tiếp đón rồi đi xuống tầng hầm. Ở đầu dãy hành lang bốc lên mùi cũ kỹ, phòng khám thần kinh đang chờ đợi cô. Aiko gõ cửa. Một giọng nhừa nhựa vang lên “Mời vào”. Cô mở cửa bước vào bên trong, thấy một bác sĩ tầm tuổi trung niên, béo tốt. Ông ta nở một nụ cười tươi không cần tươi, vẫy tay gọi cô lại.

Ôi! Sao chán thế cơ chứ. Cơ hội gặp gỡ của tiểu thuyết gia có nhiều nhận gì cho cam, Aiko thầm than vãn. Mọi hy vọng về câu chuyện tình lãng mạn giữa vị bác sĩ độc thân, điển trai tan biến như mây khói.

Nhìn vào tấm biển tên trên áo blouse trắng, cô đọc được dòng chữ “Tiến sĩ Y khoa • Irabu Ichiro”. Có lẽ đây là người thừa kế của bệnh viện này. Kể cả như vậy cô cũng chẳng thấy hứng thú gì cho cam. Xét về địa vị lẫn danh tiếng, rõ ràng cô trên cơ người này.

“Cô Ushiyama, cái tên mỹ miều Hoshiyama ở đây là cái gì vậy?” Ông bác sĩ chỉ vào cột ghi tên khách hàng trên đơn thuốc và hỏi bằng giọng rất trẻ con.

“Nghệ danh của tôi đấy. Hoshiyama Aiko. Ông không mấy khi đọc tiểu thuyết đâu nhỉ?”

Aiko đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng, cô chỉ khẽ nở một nụ cười xã giao. Dù sao đi chăng nữa, đàn ông trung niên cũng không phải đối tượng độc giả của cô.

“Nếu là truyện tranh thì tôi vẫn đọc đấy.” Ông bác sĩ vừa gãi gãi mái đầu bù xù vừa bĩu môi nhõng nhẽo như trẻ con. “Mayumi, cô có biết Hoshiyama Aiko không?” Ông ta nghĩ mình là ai mà dám gọi trống không tên Aiko như thế nhỉ?

Bên kia tấm rèm xuất hiện một cô y tá trẻ. Chiếc váy trắng mini-juyp ôm sát cơ thể cô ta.

“Tôi làm sao biết được.” Cô y tá uể oải mở miệng đáp. Aiko không thể

tin vào tai mình.

Cô gái trẻ này lại không biết một tiểu thuyết gia được mệnh danh “bậc thầy viết chuyện tình ái” như cô ư?

“Cho dù không đọc tiểu thuyết đi chẳng nữa, tôi nghĩ chí ít cô cũng từng thấy ảnh hoặc tên tôi trên tạp chí *Phụ nữ* rồi chứ nhỉ?” Aiko nhăn mặt nói.

“Tạp chí *Rockin'on* thì tôi còn đọc.”

Cô y tá mang bộ dụng cụ tiêm đến, sắp ra trước mặt Aiko, rồi đặt cánh tay cô lên bàn. Tiếp theo, cô ta rút thuốc vào bơm tiêm. Aiko nhìn cô ta bằng ánh mắt ngỡ ngàng “Cái này để tiêm cho tôi hả?”

“Cô yên tâm, không sao đâu. Chứng buồn nôn do rối loạn tinh thần mà. Đây là thuốc đặc hiệu đấy. Hà hà.”

Irabu nhào người về phía trước, vừa cười vừa nói với vẻ mặt tinh quái trong khi Aiko chẳng buồn đáp lại. Cô lặng lẽ để yên cho y tá tiêm.

“Ái, đau, đau...” Aiko kêu toáng lên. Irabu nhìn cô với vẻ mặt khoái chí. Ông ta dõi theo từng cử động kể từ khi mũi kim xuyên qua da thịt Aiko cho tới lúc nó được rút ra trong tíc tắc, bằng con mắt tò mò như trẻ con.

“Ông ta có thật là bác sĩ không vậy?” Aiko trầm nghĩ.

“Ushiyama này, làm thế nào để trở thành một nhà văn được nhỉ?” Ông bác sĩ giả lả hỏi han.

“Ông có thể gọi tôi là Hoshiyama được không? Tôi quen với cái tên này hơn.” Aiko lạnh lùng đáp. Phần nửa lý do khiến cô trở thành tác giả là vì muốn có một nghệ danh. Hồi còn nhỏ, vì quá béo, nên cô luôn bị bọn con trai gọi là “con bò, con bò^[2]”.

“Là một bác sĩ Khoa Thần kinh, cá nhân tôi cũng có rất nhiều chuyện hay ho để viết. Tôi cũng muốn thử kể về những bệnh nhân kỳ lạ của

mình.”

Ông mới là kẻ kỳ lạ. Suýt nữa Aiko lỡ miệng phun ra, may mà cô kiềm chế được.

“Hay ông thử đăng ký giải thưởng dành cho tác giả mới xem sao?” Aiko chống cằm nói.

“Thay vì học đòi thi thố này nọ, cô giới thiệu nhà xuất bản cho tôi đi. Như thế nhanh hơn nhiều.” Tay bác sĩ trơ trên bảo.

Aiko thấy ngán ông ta quá. Có bao nhiêu kẻ trên đời đã không chịu đọc tiểu thuyết lại còn ôm mộng trở thành tác gia. Trong số đó, Irabu chắc đứng đầu danh sách cá nhân ưu tú điển hình.

“Trước mắt, ông làm ơn khám bệnh luôn cho tôi nhờ có được không?”

“À, chứng nôn mửa ấy hả. Đại loại, nếu cô có cảm giác nôn nao, buộc phải nôn ra, chỉ cần làm rõ nguyên nhân của triệu chứng đó là được thôi.”

“Nguyên nhân cảm thấy nôn nao ư?”

“Đúng. Truy tìm nguồn cơn và loại trừ nó chính là cốt lõi của Y học Thần kinh đấy.”

Cái gì vậy trời. Thế thì nói làm gì chứ. Aiko cố gắng giữ bình tĩnh.

“Tức là nếu nguyên nhân tới từ công việc thì bỏ việc, do lảng giềng thì chuyển chỗ ở, do mối quan hệ thì cô cứ mạnh dạn cắt đứt.” Irabu thản nhiên giải thích.

Này ông già... Aiko cảm thấy hụt hơi. Không làm được nên người ta mới sầu não như thế này đấy chứ. Nói thì dễ lắm.

“Tôi nghĩ chắc là do áp lực sáng tác thôi.”

“À đúng rồi, cũng vất vả nhỉ. Mỗi lần sáng tác là một lần phải vất óc nghĩ ra một nội dung mới đúng không? Rồi còn hạn nộp các kiểu nữa. Thỉnh thoảng, cô thử vẽ tranh, đập vào mặt nhà xuất bản rồi bảo ‘Sản

phẩm tháng này đó' xem sao?"

"Ôi thế lại ngon ăn quá. Như kiểu mấy nét vẽ nguyệt ngọc của bọn trẻ con phải không?" Aiko vừa nói vừa gõ tay lên đầu gối.

"Đúng thế, đúng thế." Irabu cười toét miệng, gật gù theo.

"Tôi về đây." Aiko đứng lên, quay lại với thái độ kiêu kỳ vốn có. Cô không rảnh tiếp chuyện kẻ điên khùng này.

"Này, cô đợi chút. Vì cô là bệnh nhân đầu tiên trong ba ngày nay nên là..." Irabu nhõng nhẽo, kéo tay Aiko lại.

"Đừng chạm vào người tôi." Cô to tiếng như quát một đứa trẻ. Loại đàn ông gì thế này. Ông ta tưởng mình là bác sĩ nhi khoa à?

"Tôi hỏi thật, làm thế nào để viết được tiểu thuyết vậy?" Irabu vẫn không chịu buông tha cho Aiko.

"Thì ông cứ nghiêm chỉnh viết ra những điều mình nghĩ, nhưng phải thật khách quan là được." Aiko buột miệng.

"Vậy cốt truyện nhào nặn thế nào thì hay?"

"Không phải nhào nặn mà là miêu tả. Quan trọng nhất là khắc họa được con người."

"Hừm thế thì có khi tôi cũng viết được." Ông bác sĩ dựa lưng vào ghế sofa, vừa nói vừa ngoáy mũi. Aiko chán nản không muốn tranh luận thêm cho mệt. Người đàn ông đậm người đang ngồi trước mặt cô, cứ như một đứa trẻ chỉ mới lên năm vậy.

"Cô Hoshiyama này, trước mắt cô năng đến đây khám đi nhé. Tôi có nhiều điều muốn hỏi cô đấy."

"Tôi bận lắm. Mai là hạn nộp bài viết của tôi rồi."

"Vậy ngày kia đi."

Cô thở hắt ra. Thôi cũng được. Có khi những kẻ khác thường lại trở

thành chất liệu để viết tiểu thuyết. Ông bác sĩ kỳ dị này biết đâu đấy sẽ được cô dùng để xây dựng hình tượng cho tiểu thuyết mới của mình thì sao.

“À, phải rồi...” Aiko chợt nhớ ra một điều quan trọng. Không chỉ chứng nôn mửa, cô còn định hỏi về việc mỗi khi viết một cuốn tiểu thuyết mới, cô lại trần trở đến bất an không biết nội dung này đã xuất hiện trước đó hay chưa.

“Sao, chuyện gì vậy?”

“À... Không... Chẳng có gì đâu.”

Aiko đành từ bỏ ý định giải bày nỗi niềm riêng. Cô thấy phiền, không muốn giải thích nhiều, nhất là với người mới gặp lần đầu tiên. Thậm chí, Aiko còn nghĩ có nói cũng chưa chắc đã giải quyết được gì.

Sau khi nhận được thuốc an thần, cô rời khỏi bệnh viện về nhà.

Ông bác sĩ vẫy tay chào, còn nói với theo “Lần sau lại đến nhé”. Chẳng hiểu thế nào, Aiko cũng vẫy tay chào trong vô thức.

Cô thấy không tài nào hiểu nổi được bản thân. Kỳ thực, người như Irabu, cô mới gặp lần đầu.

Về đến nhà cô pha ngay cho mình một tách cà phê rồi ngồi thư giãn thành thơi trong thư phòng. Cô ngồi tựa vào lưng ghế rồi dung đưa. Tủ sách lại đập vào mắt cô. Ở giữa tủ sách là các tác phẩm của cô, được sắp xếp gọn gàng. Trong đó có một quyển rất dày. Nó chính là căn nguyên cho sự u uất của cô. Đây là tác phẩm lớn nhất của cô, hơn một nghìn trang, tựa sách là *Ngày mai*. Cô vô cùng tự hào về nó. Dường như cuối cùng cô cũng hiểu được nguyên nhân cho căn bệnh của mình, cô vẫn chưa thể tìm ra câu trả lời tại sao nó không được công chúng đón nhận.

Cô viết tác phẩm này vào năm thứ năm kể từ khi bắt đầu sự nghiệp

viết lách. Nó như thước phim, như tấn bi kịch của con người, miêu tả sự đổ vỡ gia đình và quá trình tìm kiếm sự hồi sinh. Cô đã phải nghiền ngẫm rất nhiều tài liệu, cẩn thận chọn chất liệu sáng tác, dành hết sức lực để viết cho xong tác phẩm tâm huyết này. Cô muốn lột xác, thoát ra khỏi cái bóng của những câu chuyện tiểu thuyết nhẹ nhàng, bay bổng. Cô muốn thử sáng tác một tác phẩm gây chấn động và để lại tiếng vang. Cô thấy hừng hực khí thế. Phản ứng của các chuyên gia đa phần đều là tán dương, cho rằng nó xứng đáng là cuốn tiểu thuyết có một không hai, cần được xuất bản. Đến cả Sakura, một người khá độc mồm độc miệng với cô cũng phấn khích đến mức gọi điện thốt lên rằng “Đây đúng là một kiệt tác!” Cuối cùng Aiko cũng cảm nhận được cảm giác ấy, cảm giác thỏa mãn khi đạt được mục tiêu lớn lao cô đặt ra cho cuộc đời mình. Lúc đó cô còn nghĩ tác phẩm này sẽ đánh dấu bước ngoặt trong sự nghiệp của cô.

Ấy vậy mà, càng kỳ vọng bao nhiêu lại càng thất vọng bấy nhiêu. Cuốn sách ế ẩm ngoài sức tưởng tượng. Những độc giả của cô từ trước đến nay quay lưng lại với cô trong chưa đầy một nốt nhạc. Sách không bán được hết chữ đừng nói đến chuyện tái bản thêm. Chỉ hai điều đó thôi cũng đủ lấy đi tất cả thanh danh của người cầm bút. Aiko biết được một sự thật nghiệt ngã rằng, có những tác phẩm dù được giới chuyên môn đánh giá cao cũng chưa chắc sẽ được công chúng đón nhận. Một tác giả được hâm mộ đến mấy cũng không thể ngăn nổi sự chua xót này.

Aiko gần như suy sụp. Cô sốc đến nổi suốt nửa năm trời, hầu như chẳng làm nổi việc gì ra hồn.

Ngay cả bây giờ, mỗi khi bắt đầu viết cô đều cảm thấy rất khó khăn. Cảm giác như có một cái gai nhức nhối cứ mắc mãi trong trái tim cô.

Dạ dày lại biểu tình. Chất dịch nhầy đã trào lên đến họng.

Chết tiệt. Cô lao vào nhà vệ sinh, nôn ra toàn bộ chỗ cà phê vừa mới uống.

[1] Mukku: nhân vật chính trong chương trình *Hirake! Ponkikki* dành cho thiếu nhi của đài Fuji TV.

[2] Ushi: tiếng Nhật nghĩa là con bò. Tên của nữ tác giả là Ushiyama có chứa chữ “ushi”.

2.

Sắp đến hạn nộp bài rồi nhưng cô vẫn nhận lời phỏng vấn cho một tạp chí phụ nữ. Có những tác giả không muốn phơi bày cuộc sống thật của mình với công chúng nhưng Aiko thì khác. Cô tích cực góp mặt trên hầu hết các trang báo. Hay nói đúng hơn, với Aiko, độ phủ sóng của cô càng lớn, tên tuổi cô càng được đông đảo mọi người đón nhận.

Chính vì vậy hôm nay cô đã đi làm tóc ở một tiệm làm tóc quen thuộc tại Harajuku. Đã từng có lần cô yêu cầu ban biên tập sắp xếp người làm tóc cho cô nhưng người ta lại thờ ơ đáp “Để mặt mộc cũng được mà.” Đùa nhau đấy à? Đây không phải cái thứ nhà văn nghèo, vô danh tiểu tốt nhé. Aiko đã phải sắm hẳn một bộ quần áo mới để chuẩn bị cho ngày này cơ mà. Mua sắm là một trong số những sở thích ít ỏi của cô.

Người phụ trách biên tập của báo *Văn nghệ* cũng đến cùng vào ngày phỏng vấn.

“Cô Hoshiyama hãy gửi cho chúng tôi một truyện ngắn vào cuối tháng sau nhé.”

Biên tập viên nam trẻ tên Tanaka cúi đầu chào cô. Người phụ trách tiểu thuyết của cô ở các nhà xuất bản từ trước tới giờ đều là người trẻ tuổi. Có lẽ nhà xuất bản nghĩ làm vậy sẽ thuận lợi cho đôi bên. Không biết có phải vì mấy cậu nhân viên e ngại, khách sáo không mà hầu như cô chưa bao giờ bị can thiệp vào nội dung tác phẩm. Tự nhiên cô thấy nhớ cái cảm giác được tranh luận đến nảy lửa. Mọi người có thể thoải mái bày tỏ quan điểm của mình mà không phải kiêng nể ai.

Nội dung buổi phỏng vấn là về chiến thuật trong tình yêu. Vì đã tham gia phỏng vấn thế này nhiều lần nên cô nhận được sự đối đãi như thể người có thẩm quyền trong chủ đề này. Truyền thông chính là cách thức chiến thắng của những kẻ có tần suất xuất hiện nhiều nhất.

“Thái độ thờ ơ như thế thật không thể chấp nhận được. Bạn, người đang đọc những quyển sách của tôi, bạn nghĩ mình có thực sự hấp dẫn không? Bạn tự tin đến thế ư? Nếu vậy, ngày kẻ khác rước người yêu bạn đi sớm muộn cũng sẽ đến.”

Aiko nói một cách hùng hồn. Cô không còn cảm thấy ngại ngùng nữa. Cô diễn quen rồi. Chỉ cần bỏ ra một tiếng đồng hồ nói chuyện phiếm, mười nghìn yên sẽ được chuyển vào tài khoản. Những cô gái văn phòng ngoài kia nếu biết điều này chắc hẳn sẽ ghen ty với cô lắm.

Khi chụp ảnh, Aiko yêu cầu thợ ảnh phải chụp ở góc nghiêng bốn mươi lăm độ bên phải bởi vì đây là góc nghiêng đẹp nhất của cô. Chỉ có điều, đạo cụ của bên tổ chức không ổn chút nào. Ai đời đến cả đèn phản quang để chụp chân dung cũng không có. Cô phàn nàn điều này với Tanaka, anh ta lập tức xin lỗi rồi rút.

“Xin lỗi cô. Nếu cô có giấy ảnh chuyên dụng tôi sẽ đi lấy giúp.”

“Tất nhiên là không rồi. Tôi có phải cửa hàng cung cấp thiết bị chụp ảnh đâu.”

Thế là Tanaka bèn cởi ngay chiếc áo sơ mi trắng đang mặc ra để thay cho đèn phản quang. Trước thái độ thành khẩn của anh ta, Aiko cũng thấy mỉm lòng và bỏ qua cho họ chuyện này.

“Nhân tiện, không biết nội dung sắp tới sẽ là gì nhỉ?” Tanaka hỏi.

“Tunko, cô tiếp viên hàng không bị hấp dẫn bởi một thương nhân đã có vợ con. Tên của nữ chính có chữ thuần trong ‘thuần khiết’ ấy”.

Câu từ cứ thế tuôn ra khỏi miệng cô rất trơn tru. Nhưng Aiko có thừa

tự tin rằng mình viết được hơn thế.

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Tanaka đáp.

“À, đợi chút...” Aiko bất giác lên tiếng. “Chủ đề này, có phải năm ngoái tôi đã viết rồi hay không nhỉ?”

“Không, cô vẫn chưa viết đâu...”

“Thế à? Nhưng sao tôi cứ có cảm giác là mình đã viết rồi nhỉ.” Aiko lại thấy gờn gợn trong lòng. “Tanaka, anh phụ trách công việc này được mấy năm rồi?”

“Hai năm ạ.”

“Vậy có khi tôi đã viết trước đó.”

“Các tác phẩm của cô do chúng tôi xuất bản, tôi đều đọc hết rồi.”

“Vậy còn bản ngoại truyện, anh đã đọc chưa?”

“À, cái đó thì, tôi vẫn chưa...” Tanaka ngại ngần đáp.

Aiko liếc Tanaka với ánh mắt sắc lạnh. Thảo nào. Nhưng thôi, dù gì anh ta cũng chỉ là kẻ mới vào nghề.

“Anh về được rồi đấy. Tôi còn phải làm việc nữa.”

Aiko lạnh lùng, quay lưng bước vào thư phòng. Cô lấy ra bản danh mục liệt kê các tác phẩm trước đó của mình, tra cứu. Không được rồi. Cô chỉ ghi chép lại mỗi nghề nghiệp chứ không có thông tin chi tiết ai làm gì, ở tác phẩm nào. Chuyện ngoại tình cô từng viết rồi, không chừng còn có chung motif nữa ấy chứ.

Nghĩ vậy, Aiko không thể nào ngồi yên được. Dù là công việc của tháng sau nhưng không làm cho rõ ràng ngay lúc này, cô sẽ chẳng còn tâm trạng đâu để làm tiếp các việc khác.

Cô ngồi xuống trước tủ sách, tra cứu lại các tác phẩm của mình. Lúc này, dạ dày cô bắt đầu cuộn lên.

“Sao lại có thể như thế được nhỉ?” Aiko tự hỏi. “Có tác giả nào lại quên chính tác phẩm mình đã viết cơ chứ? Sự nghiệp viết lách của mình mới chỉ được tám năm thôi mà. Hay trí nhớ mình có vấn đề?”

Aiko vừa đưa mắt đuổi theo những con chữ vừa vật lộn chiến đấu với cảm giác thất vọng về bản thân.

“May quá, cô đến đây rồi.”

Irabu vừa nói vừa dang rộng hai tay như thể muốn ôm cô vào lòng mình đến nơi. Bất giác, cô lùi lại phía sau. Mùi nước hoa xộc vào mũi cô. Cái tên mập đụt, vô danh tiểu tốt này.

Aiko tưởng rằng mình sẽ không bao giờ tới đây lần nữa. Nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, đôi chân cứ tự dẫn cô đến nơi này. Có lẽ bởi vì việc một mình ôm mối bận tâm trong lòng khiến cô thấy mình thật cô đơn, lẻ loi.

“Từ hôm cô tới phòng khám này, tôi đã bắt tay viết một cuốn tiểu thuyết rồi đấy. Cô có thể giới thiệu nhà xuất bản nào đó cho tôi không?”

“Ông giỡn mặt với ai đấy?” Aiko nhăn mày. “Mới chỉ có hai ngày thôi mà.”

“VẬY ông viết được bao nhiêu trang?”

“Khoảng ba mươi trang gì đó. Tôi thấy văn chương cứ tuôn ra như suối vậy.”

Irabu đưa bản thảo cho cô với vẻ mặt đầy mãn nguyện. Vô thức, cô đưa tay đỡ lấy.

Đó là tập bản thảo viết tay. Chữ thì xấu như giun bò, còn kèm theo mấy bức tranh kỳ quái.

“Cô xem, có cả hình minh họa đấy. Chính Mayumi đã vẽ chúng.”

“À...” Cô quay ra nhìn Mayumi. Cô ta đang ngồi rảnh rang trên chiếc ghế băng đọc tạp chí.

Tự nhiên, Aiko thấy đau đầu. Nếu cô đưa nội dung này vào tiểu thuyết tới chắc cũng chẳng ai tin.

“Đến bao giờ mới có thể xuất bản thành sách được nhỉ?”

Irabu vừa ngoáy mũi vừa hỏi.

“Chắc chắn không được đâu. Có ba mươi trang thế này thì...” Aiko phát cáu.

“Thế phải viết bao nhiêu trang nữa mới được?”

“Vấn đề không nằm ở đó. Đầu tiên, truyện của ông cần được một biên tập viên nào đó chấp nhận, rồi mới tính tiếp.” Giọng cô đanh lại. Đùa giỡn cũng có chừng mực thôi.

“Vậy cô tìm một biên tập nào đó đọc bản thảo cho tôi đi.”

Aiko hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh. Giờ cô mới biết lão béo này điên rồ tới đâu.

“Ôi, tôi hồi hộp quá.” Irabu nói, không màng tới sắc mặt của cô. Ánh mắt ông ta nhìn xa xăm, lấp lánh hy vọng.

Aiko cảm thấy khó chịu. Đúng là phí thời gian. Từ chối ông bác sĩ ú na ú nần này chỉ thêm phiền phức nên cô quyết định nhận lấy bản thảo. Cô sẽ đưa nó cho Tanaka hay Arai rồi để họ liên hệ trực tiếp với nhau là được. Là việc cô nhờ, chắc chắn họ không dám từ chối.

“Bác sĩ này, hôm nay tôi đến đây vì việc khác cơ.”

“Ừ. Cô cần tôi giúp gì?”

Aiko kể dạo gần đây trí nhớ của cô bị rối loạn. Mỗi lần định viết tác phẩm mới, cô lại thấy vô cùng bất an, không biết nội dung này cô đã viết trước đó hay chưa. Dù đã xác nhận đi xác nhận lại, cô cũng không thấy yên tâm hơn.

“Đó không phải vấn đề về trí nhớ mà là triệu chứng của bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế.” Irabu thủng thẳng đáp.

“Chúng rối loạn ám ảnh cưỡng chế ư?”

“Đúng rồi. Mặc dù đã khóa cửa nhưng lúc ra ngoài lại không nhớ mình đã khóa chưa khiến tâm trạng trở nên lo âu. Chuyện thường như ở huyện ấy mà. Thậm chí, có người ngày nào cũng hỏi người khác mình có đang vay tiền họ hay không đấy.”

“Bác sĩ nói thật đấy chứ?”

Aiko sầm mặt lại, cô thấy không ổn chút nào. Hết chứng nôn mửa, giờ lại thêm chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế ư. Rốt cuộc, mình bị làm sao thế này?

“Sao cô không thử nghỉ ngơi một chút nhỉ? Nhìn qua cũng thấy cô dư dả mà. Nghỉ một hay hai năm có khi lại tốt cho cô đấy.”

“Ông nói dễ nghe quá. Không phải chúng ta đều rất dễ bị thế giới này lãng quên ư?”

Aiko bĩu môi, nói chống chế. Thực tế đúng là như vậy. Không ai đợi một kẻ rời chiến trường quay trở lại chiến đấu tiếp cả. Giới văn nghệ này lúc nào cũng như đang chơi trò rút ghế, khốc liệt lắm.

“Thiếu trang nào tôi sẽ bổ sung cho.”

“Này bác sĩ...” Aiko xuống giọng. “Tôi nói trước, ông đừng kỳ vọng nhiều về chuyện bản thảo nhé. Riêng giải thưởng dành cho tác giả mới thôi, hàng năm cũng có đến vài nghìn đơn đăng ký ứng tuyển đấy.”

“Tôi đã bảo không sao mà. Gì chứ tự tin thì tôi có thừa.” Irabu nói hay như hát.

Ông ta thuộc tuýp người ngây thơ đến nhường này sao? Nào ông ta chắc không có nếp nhăn đâu nhỉ.

“Cánh nhà văn các cô sướng thật đấy. Cuộc sống sang chảnh thật

đáng ngưỡng mộ.”

“Không nhiều người được như vậy đâu. Quá nửa phải sống bằng tiền nhuận bút bèo bọt, thu nhập bình quân hàng năm còn chẳng bằng nổi một nhân viên làm việc ở nhà xuất bản lớn.”

“Thật hả?” Ông bác sĩ hỏi lại với ánh mắt ngỡ ngàng.

“Tôi không nói đùa đâu. Nhà văn là những con người rất bình thường thôi.”

“Vậy tôi xin kiếu.” Irabu nói và duỗi cái chân ngắn ngủn ra phía trước.

“Nhưng nếu có tác phẩm best-seller thì lại khác. Có khi bỗng chốc trở thành thành tỷ phú cũng nên.”

“Thế thì tôi lại phải bắt tay vào viết rồi.” Ông ta rút chân về, nói giọng quả quyết.

Ngồi tiếp chuyện lão béo này đúng là đại đột và ngu ngốc hết biết. Lẽ nào ông ta nghĩ mình có thể trở thành cây viết thực thụ?

“Bác sĩ xin đừng lạc đề, hãy chỉ cho tôi cách chữa căn bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế này đi chứ.”

“À, đúng rồi nhỉ.” Ông bác sĩ vừa gãi đầu vừa nói. “Căn nguyên của nó cũng giống với chứng nôn mửa thôi. Nói tóm lại, chỉ cần nôn ra một thứ khác là được mà.”

“Thứ khác là thứ gì?”

“Về cơ bản, khi cảm xúc đáng lẽ phải được giải thoát bị kìm nén lại, nó sẽ đặt áp lực lên dạ dày, buộc dạ dày đẩy cái gì đó ra ngoài. Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cũng là hệ lụy của nó. Sao cô không thử giữa đêm ra ban công rồi hét lên hay nói xấu ai đó một lần nhỉ?”

“Nếu làm thế, sẽ có người báo công an mất. Dù gì tôi cũng là người có danh tiếng chứ có phải hạng xoàng đâu.”

Tuy nhiên, bản thân Aiko cũng thấy cách giải thích của Irabu không hoàn toàn vô lý. Đã lâu rồi, cô không có bạn tâm giao để trải lòng. Những người có thể lắng nghe cô bây giờ đã chuyển công tác sang bộ phận khác. Còn với những người làm trong nghề, cô lại không muốn người ta thấy điểm yếu của mình. Cô đã mất đi những người bạn rất đối thân thương.

Hôm đó, Aiko cũng phải tiêm. Cô y tá Mayumi với khuôn mặt lạnh như tiền, chọc mũi tiêm vào tay Aiko.

“Mayumi này, cô có nghe gì về tôi từ những y tá khác không? Chắc hẳn họ biết tôi mà.”

Aiko hỏi. Cô vẫn bứt rứt việc tại sao ở đây người ta lại không biết tới sự nổi tiếng của cô.

“Khôngggg, tôi chẳng thấy ai nhắc gì cả.” Mayumi trả lời.

Bầu không khí nặng trĩu bao trùm. Cô ta vừa nói gì vậy? Trông cũng dễ thương vậy mà...

“Vậy lần tới tôi sẽ mang vài quyển có chữ ký của tôi đến. Cô hãy chia cho mọi người nữa nhé.”

“À vâng, thế nào cũng được.”

Những lúc như vậy, dù là xã giao, nịnh bợ đi chăng nữa, chẳng phải người ta nên nói với nhau một câu “cảm ơn” hay sao?

Máu dồn lên đỉnh đầu Aiko, đến cả da dầy cũng cảm thấy nóng rực. “Hai kẻ dị hợm này thực sự không biết tôn trọng người khác là như thế nào,” Aiko nghĩ. Cô rời khỏi phòng khám, cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn.

Aiko miễn cưỡng đưa bản thảo của Irabu cho Arai. Cô thấy phiền phức nên cũng chẳng buồn ngó qua đến một lần.

“Được thôi ạ. Nếu là do cô Hoshiyama giới thiệu, tôi sẽ đọc.”

Arai nhanh chóng đáp lại cô hai câu. Đương nhiên rồi. Cô đã nhờ thì anh ta sẽ làm thôi.

“Không phải tôi giới thiệu hay gì đâu. Tôi bị một ông bác sĩ trơ trên nhờ vả thôi.”

Cô phân trần ngắn gọn, rồi gửi bản thảo đi theo đường chuyển phát nhanh. Phía người nhận sẽ chịu phí vận chuyển. Sau này họ tự đi mà liên hệ trực tiếp với nhau còn cô chẳng can dự gì đến họ nữa.

Buổi tối, cô và Sakura có hẹn cùng nhau dùng bữa. Sakura là cô nàng khá khó chịu, nhưng lúc này người bạn Aiko có thể chia sẻ mọi thứ không e ngại chỉ có mình cô ấy thôi.

“Kính nhĩ, đặt bàn ở nơi xịn xò thế này luôn hả. Chắc là hôm nay tớ được khao rồi.”

Sakura nhìn quanh và nói. Đây là một nhà hàng trong chuỗi Azabu. Sakura mặc một chiếc quần kẻ sọc to kết hợp với áo len. Trông cô ấy cứ như một cô sinh viên trẻ. Cô ấy còn để mặt mộc, chẳng buồn trang điểm. Sakura cũng tầm ba mươi lăm tuổi rồi. Sống buông thả đến mức này quả thực không chấp nhận được.

“Công việc của cậu thế nào, có suôn sẻ không?” Sakura hỏi.

“Không ổn lắm. Tớ đang đi khám ở Khoa Thần kinh.” Aiko đáp.

“Cậu bị sao vậy?” Sakura ngạc nhiên hỏi. Thế là Aiko dốc bầu tâm sự việc gần đây cô cảm thấy mình không ổn. Aiko kể hết với bạn, không giấu diếm. Đẳng nào Aiko và Sakura cũng thuộc về hai thế giới khác nhau nên cô cũng chẳng phải lo lắng Sakura lan truyền tin đồn thất thiệt về mình.

“Thực sự cậu viết về chuyện tình giữa anh bán sữa bò với cô nhân viên trạm xăng có khi lại hay.”

“Thôi đừng giỡn nữa. Không phải vấn đề của cậu nên nói gì chẳng được.”

“Thế để tớ phân tích nhé. Chắc cậu cũng đã chán ngấy việc viết tiểu thuyết ngôn tình rập khuôn như công thức rồi đúng không?”

“Gì cơ, cậu bảo tiểu thuyết của tớ rập khuôn công thức á?” Aiko biến sắc. Tại sao Sakura lại miệt thị công việc của người khác như vậy cơ chứ?

“Không phải thế à? Truyện cậu viết khác gì bộ phim về Mitokoumon^[1] đâu. Chưa xem đến cuối đã biết trước cái kết rồi.”

“Cậu thật quá đáng. Có chia tay thì cũng phải có gặp gỡ chứ.”

“Nó muôn màu muôn vẻ lắm. Khẩu vị mỗi người cũng thế còn gì. Không phản ánh được đời sống chân thực, cũng vậy thôi.”

“Sakura, cậu thẳng thắn góp, có thể ngồi trước mặt đối phương và nói những lời như vậy.”

“Này, đừng giận nha. Nói thẳng nói thật vẫn hơn chứ. Xung quanh cậu bây giờ toàn những kẻ xu nịnh còn gì.” Sakura vừa nhấp một ngụm rượu vang vừa nói. “Từ giờ, cậu hãy sáng tác những truyện như *Ngày mai* ấy. Nói không phải nịnh chứ nó thực sự là một kiệt tác.”

“Nhưng nó ế chổng ế chơ.” Aiko cúi mặt, giọng chùng xuống.

“Không bán chạy là tiêu chuẩn của cậu thôi. Lần đầu xuất bản mà được hần ba mươi nghìn cuốn, chẳng phải quá tốt rồi còn gì.”

“Tớ đã nghĩ nó phải là best-seller cơ, còn tưởng nó sẽ tạo bước ngoặt lớn cho cuộc đời tớ.”

Thực tế, Aiko chẳng những không nghi ngờ mà còn tin chắc vào điều đó. Thậm chí, cô còn lên kế hoạch mua căn hộ mới nữa.

“Tớ hiểu cảm giác tiếc nuối của cậu. Quả thực, nếu tác phẩm đó bán được hai trăm nghìn bản, cũng không lấy gì làm lạ.”

“Cậu cũng nghĩ thế đúng không? Tớ đã rút hết tâm can để viết ra nó đấy.”

“Tớ hiểu, tớ hiểu. Tớ cảm nhận được điều đó qua những trang sách.

Rằng tác giả đã dành hết tâm huyết vào đó.”

“Công sức bỏ ra lại chẳng được đền đáp. Cậu thử nghĩ xem, liệu tớ còn có thể viết tiếp nếu người ta nhờ vả nữa không?”

“Kể cả có là như thế cậu cũng vẫn tốt số hơn nhiều người chán.” Sakura thở dài. “Như tớ đây này. Kịch bản phim tớ viết xuất sắc đến mấy cũng chỉ bán được năm nghìn bản thôi. Ngay cả khi đã bán hết hàng trong kho, đối tác cũng chẳng có ý định tái bản chứ đừng mơ đến việc họ bỏ tiền ra quảng bá cho tác phẩm.”

“Cậu nói thế nào ấy chứ. Tại sao họ lại làm vậy?”

“Họ nói tình hình xuất bản khá ảm đạm. Không bị tồn kho đã là thành tựu lớn rồi. Nếu không đảm bảo sản phẩm của mình bán ra chạy như tôm tươi, còn lâu người ta mới xuất bản cho.”

“Điên nhỉ.”

“Sự thật phũ phàng vậy đấy. Có là kiệt tác hay tác phẩm hạng xoàng, doanh nghiệp cũng chỉ bán các tác phẩm ăn khách thôi. Nhà xuất bản hay nhà sản xuất đều không nằm ngoài quy luật hà khắc đó đâu.”

“Thế mà cậu cũng chịu á?”

“Chứ còn cách nào khác đâu? Đây không phải việc một biên tập viên tự do có thể quyết định được.” Một người lúc nào cũng hồn nhiên và tích cực như Sakura, bỗng nhiên trầm hẳn xuống. “Tớ ngày nào cũng u uất vì cảm thấy có lỗi với các tác giả đấy.”

“Vậy à..”

Không khí trở nên nặng nề. Aiko cứ tưởng gặp bạn để được an ủi, vỗ về. Vậy mà lại thành ra thế này.

“Tác phẩm hay chắc chắn sẽ bán chạy đúng là lời nói dối ngọt ngào mà. Cứ tưởng đã ngộ được điều này rồi nào ngờ hiện thực còn phũ phàng hơn thế.”

“Cũng đúng.”

“Có người còn ngờ ngẩn cho rằng còn sách lưu trong kho thì tác phẩm còn tồn tại. Nhưng đó chỉ là sự huyễn hoặc thôi. Sách đã bán ế, có lưu lại hậu thế cũng ích gì đâu.”

Vậy à, thế là tác phẩm *Ngày mai* của cô sẽ biến mất ư, dựa con cô rút hết tâm can viết ra?

Bầu không khí càng trở nên nặng nề hơn. Cả những món ăn hai cô gái mất công đến thưởng thức cũng thật nhạt nhẽo.

Vừa về đến nhà, Aiko đã nôn ra hết tất cả. Bữa tối thịnh soạn của ngày hôm nay đã trở thành vô nghĩa.

^[1]Bộ phim về nhân vật Mitokoumon thời Edo (1603 - 1868) của Nhật Bản.

3.

Tanaka cuối cùng cũng mang chút niềm vui tới. Là ảnh chụp hôm phỏng vấn vừa rồi. Aiko có thói quen kiểm tra kỹ ảnh trước khi ấn phẩm ra mắt. Nếu lơ là khâu này, biết đâu họ sẽ đăng tấm hình xấu hoặc không chừng.

“Này anh, tay thợ chụp ảnh trình còi thế? Máy tấm thế này có thể dùng để đăng bài được sao?”

Aiko bắt mắt ra mặt. Tổng thể trông rất thô, không mê nổi chỗ nào.

“Cô nói phải. Tôi nghĩ hay là bức này, cũng đẹp đúng không?” Tanaka chỉ vào bức hình được đánh dấu.

“Không đời nào. Cổ tôi có nếp nhăn đây này. Chẳng ưng tấm nào. Mà này, không phải vẫn còn mấy tấm hình lần trước chụp trong studio à? Các anh hãy chọn tấm nào trong đống đó đi.

“Mấy tấm lấy nét lần trước ấy ạ?”

“Ý anh là gì?” Aiko nguýt dài trong khi Tanaka lúng túng như gà mắc tóc.

“À đúng rồi, cô Hoshiyama. Trong chuyên trang tạp chí, chúng tôi dự định sẽ cho đăng mục *Du lịch cùng tác giả nổi tiếng*, hai tháng ra một số. Không biết có thể mời cô tham gia số thứ hai không ạ?”

“Du lịch cùng tác giả nổi tiếng ư? Cũng được đấy nhỉ.” Aiko trầm ngâm. “Tôi đồng ý. Ta hãy tới Paris đi!” Cô đáp. Vừa đúng lúc cô cũng đang muốn ra nước ngoài.

“Chúng ta sẽ trú lại Briston và dùng bữa ở khách sạn ba sao...”

“À, ý tôi là du lịch trong nước cơ ạ.”

“Ồi, sao keo kiệt thế. Tôi đã chọn Paris làm bối cảnh cho truyện ngắn tiếp theo của mình rồi. Anh về nói lại với trưởng ban biên tập như vậy cho tôi.”

“À vâng... Chỉ là chuyển lời thì tôi làm được...”

“Ai sẽ xuất hiện trong số đầu tiên?”

“Okuyama Eitaro ạ. Chúng tôi định để nhân vật trải nghiệm mang theo máy ảnh kỹ thuật số và đến thăm một làng chài vùng Touhoku.”

“Vậy số thứ hai các anh phải chi mạnh lên chứ.” Cô dồn ép đối phương. “Tác phẩm của Okuyama, bán có chạy không?”

“Ồi giới, thê thăm lắm ạ.” Tanaka xua xua tay. “Anh ta thay đổi phong cách liên tục, không biết đăng nào mà lần.”

Tốt rồi. Nghe được thông tin này khiến Aiko thấy hào hứng lên hẳn.

Tanaka vừa về thì Arai gọi điện đến.

“Chào cô, tôi gọi điện về bản thảo hôm trước cô đưa tôi, của một bác sĩ Khoa Thần kinh.” À cô nhớ ra rồi. Cô đã quên hẳn việc đó. “Sao rồi? Anh hiểu được mớ hỗn độn ấy chứ?” Aiko tò mò.

“Cá nhân tôi nghĩ, nó khá thú vị.” Arai đáp, nghe chừng rất hào hứng.

“Thật á? Anh có đùa không đấy?” Aiko không tin vào tai mình. Cái lão Irabu béo ú ấy mà cũng...

“À không, ý tôi không phải nội dung tiểu thuyết, tôi muốn nói đến phần tranh minh họa cơ...”

“Cái đó ầy hả?” Aiko sực nhớ ra. Những bức hình minh họa kỳ quái Mayumi vẽ đây mà.

“Thực ra, tôi không biết nên nói là độc đáo hay dị nữa.”

“Tôi cũng mới chỉ lướt qua chút thôi, nhưng tôi thấy cứ như thể tranh do người ngoài hành tinh vẽ ra vậy.”

“Chính chỗ đó mới hay đấy. Kiểu độc nhất vô nhị.”

“Hừm.” Aiko chẳng mấy hứng thú. Ai mà nghĩ một cô y tá xác xược như Mayumi cũng có tài năng hội họa? “Tôi nói trước, phần tranh minh họa không phải do ông bác sĩ vẽ, mà là của cô y tá tên Mayumi nhé.”

“Vậy à. Thế tôi liên hệ trực tiếp với họ được không?”

“Xin mời. Tiện đây anh thấy bản thảo thế nào?”

“À cái này tôi thấy hơi khó nói với cô...”

“Không sao. Vì với tôi nó chẳng nghĩa lý gì.”

“Nó rất lủng củng.”

Đúng là như vậy mà. Đời nào cái gã đàn ông thiếu tính khách quan như vậy có thể viết văn được chứ.

Aiko gác lại mấy chuyện tào lao để quay về với công việc. Đang đến cảnh nam thương nhân gặp gỡ cô tiếp viên hàng không.

“Chuyến bay thẳng từ London về Tokyo, ghế hạng thương gia. Ánh mắt Junko dừng lại trước một người đàn ông. Anh ta có dáng người dong dong, khuôn mặt sắc cạnh. Junko nhớ mang máng, hình như anh ta cũng ngồi trên chính chuyến bay này, trên chặng bay từ Tokyo đến London.”

Aiko rời tay khỏi bàn phím. Cô lại có cảm giác gòn gợn trong đầu.

Nội dung này chắc chắn cô đã viết rồi. Aiko quả quyết. Tại sao lúc lên ý tưởng cô không nhận ra nhỉ. Aiko vội vàng tìm lại tờ danh sách, đảo mắt lướt qua những chủ đề và nhân vật đã xuất hiện trong các tác phẩm của cô.

Không có. Đối trá. Chắc cô đã bỏ sót chỗ nào rồi. Lại phải đọc lại hết tất cả ư? Đột nhiên, Aiko thấy hoang mang tột độ. Đúng lúc đó, cô bị tấn công bởi một cơn trào ngược dạ dày khủng khiếp, không kịp đứng lên

chạy ra ngoài, cô phun mọi thứ trong dạ dày lên bàn phím máy tính.

Aiko nhăn mặt. Một Aiko khác trong cô lên tiếng: “Mày đúng là không ổn rồi”. Mình biết chứ. Là bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, là chứng buồn nôn do rối loạn tinh thần. Aiko đã kiểm tra rồi, cô chưa viết. Dẫu thế, cứ bắt đầu viết là y như rằng nỗi bất an lại ủa đến như muốn trêu ngươi cô. Nghỉ ngơi lúc này có sao không nhỉ? Aiko rút dây bàn phím ra, vứt thẳng nó vào sọt rác. Cô mất hứng rồi. Trong suốt hai năm trở lại đây, cô không tìm thấy cảm hứng sáng tác dù chỉ một lần.

“Được lắm. Tôi cũng là một nhà văn. Tôi sắp được sống bằng tiền bản quyền sáng tác rồi.”

Irabu nói cười lí lắc trước mặt cô. Aiko nhăn mày. Đồ rằng ông ta đang cố tình diễn trước mặt cô nhưng khổ nỗi lại không đúng lúc, đúng chỗ. Cô chẳng nói, chẳng rằng, chỉ khẽ liếc nhìn.

“Hoshiyama này, cô nghe Arai nói gì chưa? Hôm qua cậu ta gọi điện đến bệnh viện, nói rằng truyện rất thú vị và muốn gặp tôi đấy.”

Ôi, là vì mấy bức tranh minh họa của Mayumi đấy chứ. Ông hiểu nhầm ý người ta rồi chẳng?

“Cậu ta còn bảo tác phẩm của tôi rất độc đáo và tuyệt vời. Nếu có tác phẩm khác nữa, cậu ta cũng muốn đọc thử.”

“Đã bảo không phải truyện của ông thú vị mà là mấy bức tranh minh họa kia.”

“Vừa nghe thấy Arai nói ‘thú vị lắm’ tôi đã sung sướng muốn nhảy cẫng lên rồi. Quả nhiên, được người khác khen ngợi phê vô cùng.”

Ông ta phải nghe hết câu chuyện của người ta đã chứ.

“Gì chứ ba mươi trang tôi có thể viết một mạch trong đêm là xong. Cậu ta sẽ lại đọc bản thảo của tôi đấy. Mà này, cần bao nhiêu trang mới ra

được sách vậy?”

“Ít nhất cũng phải hai trăm trang.”

“Nhiều vậy hả? Liệu có thể để Mayumi vẽ tranh minh họa bù vào những chỗ đó được không?”

Aiko không nói, chỉ lắc đầu. Cũng chẳng sao. Chỉ có Arai mới gặp rắc rối thôi, mình cứ giả vờ không biết gì là xong.

Trong lúc đó, Mayumi của chúng ta vẫn đang ngồi vật vờ trên ghế băng, vừa ăn vặt vừa đọc tạp chí.

“À, cô y tá này, hôm nay tôi có mang sách đến đây. Cô hãy tặng cho người nào thích nhé.”

Aiko chìa ra mấy quyển sách kèm chữ ký tặng được đựng trong túi giấy. Ngoài mấy cuốn truyện ngôn tình, Aiko còn bỏ vào đó cuốn *Ngày mai*.

“Chị cứ để kia giúp tôi.” Mayumi khó chịu đáp.

Má Aiko giật giật. Thái độ lồi lõm ghê ta. Ở buổi ký tặng, có cả một hàng dài các cô gái trẻ xếp hàng chờ xin chữ ký của cô đấy.

“Thế tình hình của cô thế nào rồi? Có tiến triển gì không?” Irabu hỏi.

“Khá khẩm thì tôi đã chẳng đến đây.” Aiko chua chát nói. “Hẽ tôi định viết cái gì, căn bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế lại ám ảnh, những thứ trong bụng lại phun ra hết, càng ngày càng tồi tệ hơn.”

“Nghỉ ngơi là cách tốt nhất cho cô lúc này.”

“Ông nói nghe thì đơn giản lắm. Mỗi tháng tôi phải cho ra hai truyện ngắn và phải viết chương tiếp của series truyện dài nữa.”

“Không kịp thì sao?”

“Nếu không kịp...” Aiko lúng búng trong miệng. “Thường thì họ sẽ đăng bài của tác giả mới để lấp chỗ trống.”

“Đấy, chứ có phải họ sẽ để trống tron trang báo đâu? Cô còn bận tâm gì nữa?”

“Sao lại không? Nó ảnh hưởng tới uy tín của tôi. Tôi là người chuyên nghiệp, không cho phép điều đó xảy ra.”

Đối với Aiko, không nộp bài đúng hạn là điều đáng hổ thẹn. Cô không thể làm chuyện đó. Cô cũng không đủ dũng khí để nghỉ ngơi lúc này.

“Còn một cách khác, cô hãy thử làm một việc gì đó khác thường xem sao.”

“Một việc khác thường ư?”

“Đúng rồi. Nghe qua tôi thấy nội dung công việc thường ngày có khả năng chính là tác nhân gây ra chứng bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Nên nếu được cô hãy thử mở đầu bằng những chuyện đại loại hai người đang yêu nhau nồng thắm quay ra hục hặc hoặc giữa chừng xuất hiện một con ma đến rung giường chẳng hạn. “Sao em dữ dần thế? Không, đây có phải em đâu... Nghe thấy rùng rợn không, ha ha ha...”

Irabu ngoác miệng cười. Cái ông bác sĩ ngớ ngẩn này, không hiểu ông ta đang suy nghĩ cái gì nữa?

“Để tôi nói ông nghe, cái tên Hoshiyama giờ đã trở thành thương hiệu rồi. Tôi không định làm gì tổn hại đến uy tín của mình đâu.”

“Thế mới nói tạm thời cô cứ cất tấm biển thương hiệu của mình đi. Tôi nghĩ cô sẽ thấy nhẹ nhõm hơn đấy.”

“Cất biển hiệu đi ư...”

Aiko im bật. Chính xác là cô đã từng nghĩ đến điều này. Do tác phẩm *Ngày mai* không bán chạy nên cô càng trở nên bám víu vào cái gọi là “thương hiệu” hơn. Cô không dám mạo hiểm đánh cược với số phận thêm lần nào nữa.

“Hoặc nhân vật chính có người yêu là người ngoài hành tinh, chỉ thích đèn của con người. Hằng đêm, hắn mò mẫm đi thu thập cái ống nhỏ đèn hút súp soap chẳng hạn.”

“Lão già này, thật kinh tởm.” Aiko nhăn mặt.

“Dù sao đi nữa, con người luôn cần sự thay đổi mà.”

“Hừm...” Aiko gật gù. Tuy tức giận nhưng điều ông ta nói cũng khá có lý. Aiko của hiện tại là một Aiko luôn trong tư thế phòng thủ, sợ sự đổi thay.

Về đến nhà, cô quyết định thử làm theo lời khuyên của Irabu. Đằng nào cứ mỗi lần định viết tiểu thuyết ngôn tình, tâm trạng cô lại trở nên bất ổn. Hạn nộp bản thảo vẫn còn dài, cũng đáng để cô thử nghiệm lắm chứ.

Truyện kinh dị và khoa học viễn tưởng thì cô chưa dám, nhưng nếu là tiểu thuyết nhạy cảm, nhiều đoạn nóng bỏng cô có thể viết được ngay. Cô đặt tay lên bộ bàn phím mới mua.

“Cô cảm nhận được ánh mắt khác thường của em rồi trong buổi tối diễn ra tang lễ bố chồng cô. Cái nhìn lén lên gáy, dừng lại ở chiếc cổ mảnh khảnh trong bộ trang phục tang lễ. Cô đã lảng tránh khi bắt gặp ánh mắt ấy, gò má em rồi đầu không uống rượu cũng đỏ ửng lên.”

Aiko bắt đầu cảm thấy khó chịu trong người. Không ổn rồi. Cô vẫn chưa thể lấy lại được tinh thần. Việc cô đang làm lúc này chỉ đơn thuần là viết song song hai thể loại một lúc mà thôi, không hơn.

Điện thoại đổ chuông. Là Arai.

“Cô Hoshiyama, không ổn rồi. Cái ông bác sĩ tên Irabu hình như đang hiểu nhầm gì thì phải? Ông ấy đến tận công ty tôi đấy.” Giọng anh ta trầm hẳn. “Tôi chỉ định gặp cô Mayumi, người vẽ mấy bức minh họa thôi,

vậy mà...”

“Thế à. Ông bác sĩ đó có chịu nghe lời người khác đâu.” Tự nhiên Aiko cảm thấy thú vị. Bất giác, cô khẽ nhếch miệng cười.

“Đúng vậy đấy. Tôi đã nói khéo nhưng có vẻ ông ấy vẫn không hiểu, cứ luôn miệng hỏi ‘Khi nào thì ra sách nhỉ’ nhè nhều như đứa trẻ con...”

“Hay anh xuất bản sách cho ông ta đi? Biết đâu đấy lại bán chạy.”

“Ôi chuyện đó thì...” Arai rơi vào thế khó xử. “Tạm thời tôi vẫn giữ bản thảo ở đây, nhưng lúc nào đó cô giúp tôi giải thích khéo cho ông ấy hiểu được không ạ?”

“Anh thật là, định thêm việc cho tôi đấy à?”

Aiko lạnh lùng đáp rồi vùng vằng cúp máy. “Hừm.” Cô thở hắt ra nơi cánh mũi, tưởng tượng khuôn mặt khổ sở của Arai lúc này.

Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lòng buồn rười rượi.

Hình như cô đã trở thành một con người nhỏ nhen, xấu bụng. Tại sao cô lại cảm thấy vui khi làm khó biên tập viên nhỉ?

Trước đây, cô không như vậy, cô tốt bụng hơn bây giờ nhiều.

Điều này cũng là do *Ngày mai* mà ra. Số phận của tác phẩm rơi vào tình cảnh ế chồng ế chợ. Trong lúc Aiko còn chưa vực dậy khỏi cú sốc, cô nghe được người ta kháo nhau rằng người phụ trách biên tập đã cho đăng tác phẩm best-seller của người khác. Kể từ đó, Aiko nhìn tất cả các biên tập viên bằng ánh mắt thiếu thiện cảm. Và đây chắc chắn là bất hạnh của cô.

Cô nhìn vào màn hình máy tính, xóa vội đoạn văn ngớ ngẩn mình vừa viết ra. Sao cô có thể cho công bố cái thứ vớ vẩn này chứ.

Rốt cuộc bản thân mình muốn gì? Trở thành “bậc thầy văn chương ngôn tình” ư? Hay cô muốn trở nên giàu có và sống một cuộc đời sang chảnh, sung túc?

Chắc chắn không phải vậy. Cô vẫn muốn viết những tác phẩm như *Ngày mai*. Phải nói là sau khi hoàn thành tác phẩm đó, cô hưng phấn vô cùng. Cảm giác mãn nguyện tột cùng khi đạt được mục tiêu. Nó vượt lên trên tất cả những vất vả cô phải trải qua. “Sao mình có thể tuyệt vời đến thế?” cô nghĩ.

Aiko đã suy nghĩ đến việc sẽ tiếp tục viết phần tiếp theo. Nhưng cô không biết mình phải cố gắng ra sao. Giả sử cô nỗ lực hết sức đi chẳng nữa, kết quả vẫn là một thứ khiến cô sợ hãi.

Nếu chẳng may lại thảm hại như lần trước, có lẽ cô sẽ hờn trách cả thế giới mất. Cô sẽ đổ lỗi cho tất cả mọi người. Cô là người như vậy đó, đâu rộng lượng gì cho cam.

Aiko rút nguồn máy tính. Lúc này, cô chẳng muốn viết thêm gì nữa.

Phải chăng cô nên làm theo lời Irabu đã nói, tạm gác lại công việc sáng tác một thời gian. Nghỉ ngơi khoảng nửa năm, cái ghế dành cho cô chắc vẫn còn nguyên đó. Cô có thể lấp liếm rằng mình tạm chuyển sang viết báo hay viết trải nghiệm du lịch cũng được mà.

Aiko úp mặt xuống bàn. Cô muốn khóc. Cô thầm nghĩ sao mình lại cô độc đến vậy.

Một buổi đối thoại được quyết định trong chớp nhoáng. Khi Aiko thông báo với Tanaka rằng “tôi không thể viết được nữa”, anh ta đề xuất một buổi đối thoại để lấp vào chỗ trống đó.

Aiko còn được đề nghị đăng hình lên tạp chí ảnh và cô đồng ý. Đúng lúc vừa mua một bộ kimono mới nên Aiko cũng muốn xuất hiện dưới tà áo kimono. Cô còn đi spa chỉnh trang nhan sắc, để kiểu tóc gì cô cũng có ý tưởng hết rồi. Nghĩ tới việc sẽ xuất hiện trên tạp chí ảnh, cô cảm thấy niềm phấn khích như đang chảy tràn khắp cơ thể.

Người đối thoại với cô là một nữ nhà văn trẻ mới ra mắt gần đây. Đọc thử vài tác phẩm của cô ta, Aiko thấy chúng mới chỉ dừng lại ở mức tiểu thuyết tình yêu dành cho mấy cậu nhóc loi chơi lún phún râu thôi, nên cô thấy yên tâm phần nào. Aiko hơi bận tâm không biết liệu tác phẩm kiểu này có mang đến doanh thu ra hồn không.

Họ gặp nhau ở một phòng họp riêng trong khách sạn. Sau khi Tanaka giới thiệu, cô gái cúi đầu chào Aiko một cách lịch thiệp.

“Tôi tên là Reina.” Cô ta tự giới thiệu. Giọng nói nghe thật nhỏ nhẹ và ngọt ngào.

“Tôi có thể gọi tên cô thế nào thì được? Họ của cô là gì?” Aiko hỏi.

“Chị cứ gọi tên thôi cũng được. Chỉ cần được mọi người nhớ tên, tôi đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.” Thật là một nghệ danh trơ trẽn. Đã nắm lùn lại còn mập đụt. Aiko liếc mắt kiểm tra bộ trang phục cô gái đang mặc trên người. Chiếc áo vest trong bộ sưu tập mới của Hermes, giá cũng phải bốn trăm nghìn chứ không ít. Chẳng hợp với cô ta tẹo nào.

“Bộ kimono đẹp quá chị ạ.” Reina khen. “Trang phục của cô cũng đẹp mà.” Aiko đáp. Hai người không ngừng dành cho nhau những lời tán thưởng.

Trước tiên, họ vừa ăn suất cơm hộp được nhà hàng trong khách sạn mang đến vừa bàn chuyện.

“À, cái anh Tanaka này í...” Đột nhiên, Reina chuyển chủ đề sang Tanaka.

“Chị Hoshiyama, chị đã nghe chuyện này chưa. Trong buổi ra mắt tác phẩm mới, anh ta đã ngủ gật đấy.”

“Ồ, gì vậy? Sao anh ta mời cô mà không mời tôi?” Aiko nghĩ thầm trong bụng. Cô quay sang nhìn Tanaka, thấy anh ta cười méo xệch. Thứ hạng ưu tiên của Tanaka rớt xuống thê thảm thế này sao?

“Kể cả khi ăn ở nhà hàng, anh ta cũng không cho tôi chọn rượu vang. Đàn ông như vậy thật là có vấn đề chị nhỉ?”

Nghe đến đây, Aiko lập tức quyết định đến tận ngày cuối cùng cô mới nộp bản thảo Tanaka đặt hàng.

Những tác giả trẻ mới ra mắt thường ngộ nhận người phụ trách biên tập là tài sản của riêng mình. Hình như họ cảm thấy sung sướng với việc được người khác bao bọc và cô gái này chính là một điển hình.

Bữa ăn kết thúc, họ bắt đầu thảo luận. Chủ đề là “Hướng đi nào cho tiểu thuyết ngôn tình”.

“Tôi đã đọc nhiều tiểu thuyết của chị Hoshiyama rồi. Cách chị miêu tả về nữ giới phải nói là rất xuất sắc. Tôi cảm thấy rất gần gũi, đọc đến đâu tôi cũng thầm lẩm bẩm ‘rất thật, rất thật’.”

Reina tăng bốc Aiko hết lời. Tuy không cảm thấy khó chịu nhưng Aiko cũng chẳng lấy làm vui mừng.

“Phải chăng, các nhân vật này đã tạo nên cảm giác thời thượng cho tác phẩm. Tất cả họ đều rất có phong cách.”

“Bởi vì tôi không muốn đọc giả cảm thấy cuộc sống nhạt nhẽo. Đặc biệt là truyện ngắn còn bị giới hạn số trang nữa chứ.”

“Nhưng tất cả nhân vật của chị đều sống trong chung cư cao tầng nhỉ?”

“Ồ, lẽ nào lại vậy?” Bị bóc mẽ nên Aiko có phần hơi khó chịu.

“Đúng thế mà. Tôi nghĩ có lẽ chị rất thích cảnh nhân vật chính ngồi ngắm bầu trời đêm chốn thành thị và trái lòng phải không?”

“Còn cô Reina thích gu cung điện trắng nhỉ? Nhân vật chính hầu như đều là các ái nữ, con của các doanh nhân.”

Aiko giả vờ rằng mình có quan tâm đến tác phẩm của đối phương. Nữ chính trong tiểu thuyết của Reina chỉ toàn hội con nhà giàu.

“Từ nhỏ tôi đã ngưỡng mộ cuộc sống như vậy rồi.”

“Nhưng, tiểu thuyết đâu phải truyện ở xứ sở thần tiên.”

“Đúng vậy. Tôi sẽ học tập chị Hoshiyama.” Reina nói vậy nhưng lại nhìn Aiko với ánh mắt trịch thượng. “Tôi cũng sẽ thử xây dựng hình tượng nhân vật đa dạng hơn. Biên tập viên, nhân viên quảng cáo hay người quản lý bảo tàng gì đó chẳng hạn.”

Người quản lý bảo tàng gì cơ? Aiko chợt dạ. Bản thảo đó rõ ràng vẫn còn dang dở cơ mà. Aiko cảm thấy như có một cơn gió lạnh chạy dọc sống lưng.

“Tôi từng viết về người quản lý bảo tàng rồi à?”

“Không phải thế sao? Vậy có lẽ tôi nhầm. Nhưng nghề đó có vẻ đúng phong cách của chị nhỉ.”

“Đúng phong cách của chị?” Aiko xị mặt xuống. Thế nhưng, quan trọng là Reina vừa đề cập đến nghề quản lý bảo tàng. Chẳng lẽ Aiko đã bỏ sót ở đâu ư?

“Mà tôi thấy doanh nhân xuất hiện nhiều thật đấy. Có phải chị lấy nguyên mẫu từ người yêu cũ của mình không?”

“Không, làm gì có chuyện đó.”

“Vậy chắc hẳn gu của chị là nam doanh nhân, dáng người dong dỏng, khuôn mặt góc cạnh rồi.”

“Cô ta muốn gây sự đây mà, cái con nhãi này.” Mặt Aiko nóng bừng.

“Còn gu của cô Reina chắc là mấy anh hội trưởng câu lạc bộ cưỡi ngựa hoặc bóng đá nhỉ? Tiếp đó là những cô nữ sinh, hoa khôi trường nghệ thuật?”

“Với chị Hoshiyama, hoa khôi nhất định phải là sinh viên nghèo vượt khó đúng không? Để mấy cô nữ sinh xuất thân trong gia đình giàu có còn ghen tị với hoa khôi.”

“Này, cô bỏ ngay cách nói ‘kiểu nọ, kiểu kia’ đi nhé.” Đến nước này Aiko chẳng nể nang gì nữa.

“Các cô này... Để tôi hệ thống lại câu chuyện nhé.” Tanaka chen ngang, vừa nói mồm vừa đồ rờn rờn.

“Trong tiểu thuyết ngôn tình, việc định hình phong cách nhân vật chính sẽ thể hiện cá tính của tác giả...”

“Ai nói thế hồi nào?” Aiko sẵn giọng.

“Xin lỗi, nếu tôi khiến chị tức giận.” Reina thở thề. Miệng thì nói vậy nhưng trên mặt cô ta không có lấy một chút ăn năn hối lỗi nào.

“Trong tiểu thuyết ngôn tình, lối viết cách ngôn còn quan trọng hơn cả việc định hình nhân vật, chị nhỉ?”

Đúng là kẻ đạo đức giả. Lời cô ta nói như chót lưỡi đầu môi, rất phùng lươn lẹo.

“Thế nhưng, lối viết cách ngôn khiến người lớn phải gật gù lại rất khó. Độc giả của cô Reina đều dưới hai mươi tuổi nên chắc không thích thể loại này đâu.”

“Chị Hoshiyama hay hô hào cách ngôn kiểu ‘Đã là phụ nữ, ai cũng phải có chiếc gương bên mình đúng không nhỉ’ Tôi đọc được câu đó trong ba tác phẩm rồi thì phải.”

“Còn tuyên ngôn của cô Reina là ‘Tình yêu là phương trình không có lời giải’ chứ gì? Thế thì tiểu thuyết là lời giải cho nó rồi.”

“Chị nói vậy cũng được. Dù sao nó cũng là tuyên ngôn được yêu thích nhất, anh Tanaka nhỉ?”

“À, cái này thì...” Tanaka lúng túng không biết trả lời thế nào.

Cuộc tranh luận này là sao? Aiko thực sự thấy tức giận.

Cô sẽ lại viết. Aiko rút lại ý định nghỉ ngơi. Cô sẽ viết tiểu thuyết ngôn tình của người lớn thực sự, thứ mà đứa con gái này không bao giờ

với tôi.

Bản thảo Aiko đang viết dở cũng không tệ. Cô chỉ cần thêm thắt một chút, kịch tính hơn nữa là được.

Cứ chờ đấy. Không thể xây dựng hình ảnh người quản lý bảo tàng ư? Kiểu của mình ư? Những từ ngữ ấy xoáy mãi trong tâm trí cô...

Đầu óc Aiko xoay vòng vòng. Cảm giác máu đang dồn xuống dưới. Bù lại, mọi thứ trong dạ dày cô lại sôi lên sùng sục. Gì thế này?

“Ôi đừng thế chứ.” Cô thầm cầu xin.

Nhưng đúng lúc Aiko vừa đứng dậy, mọi thứ trong dạ dày cô phun hết lên bàn. Chúng kiến cảnh tượng đó, cả Tanaka, Reina và anh thợ chụp ảnh đều đứng hình. Những mảnh thức ăn đang được tiêu hóa dở như là tôm hay củ sen văng tung toé, bắn cả vào mắt.

Aiko túm vội mép khăn trải bàn phủ lên bên trên đồng tung toé cô vừa xả ra, chạy vội về phía hành lang, không dám quay đầu nhìn lại.

Lúc ấy, cô không thể nghĩ được gì khác ngoài việc tìm cách biến mất khỏi nơi đó.

4.

Aiko ru rú trong phòng ngủ suốt ba ngày liền. Cứ mỗi lần nhớ đến ngày hôm đó, cô lại xấu hổ không thở nổi, ngực muốn vỡ tung ra. Cô đã rất cố gắng kìm nén để không hét to lên, ảnh hưởng đến hàng xóm bên cạnh.

Cuộc điện thoại thăm hỏi của Tanaka giúp cô thoát ra khỏi tình trạng ngột ngạt. Cô lỡ miệng nói nếu anh ta còn phụ trách con nhãi kia thì hãy quên cô đi. Cô đang giận cá chém thớt đây mà. Chắc hẳn anh ta đang rất khó xử, không biết nên giải quyết thế nào.

Đã bao lần Aiko cố ngồi dậy, thử lết ra bàn máy tính, nhưng không tài nào viết được. Chỉ riêng việc cố gắng nhào nặn cho ra một câu chuyện nào đó cũng đủ khiến cơn buồn nôn trào lên, kéo cô quay trở lại thực tại. Tình hình đang trở nên đáng báo động.

Aiko cảm nhận được mối hiểm nguy rình rập sinh mệnh của một nhà văn. Giá trị của bản thân, bất ngờ thay, lại chính là sự lạnh lùng. Ấn phẩm xuất bản càng nhiều, tác giả càng trở nên nổi tiếng. Chẳng lẽ mình sẽ biến mất cùng với tác phẩm *Ngày mai* như thế này sao? Đáp lại câu hỏi của Aiko là những tiếng thở dài.

Điện thoại đổ chuông. Cô chán nản nhấc máy. Hóa ra là Arai.

“Cô Hoshiyama, giúp tôi với. Ông bác sĩ Irabu quý hóa, liên tục thúc giục tôi về việc xuất bản sách của ông ấy. Ông ấy đeo bám đến mức tôi không thể nào làm việc được.”

Arai mếu máo như sắp khóc. Cái ông bác sĩ ngáo ngơ kia vẫn chưa tha cho Arai ư?

“Anh đã nói rõ cho ông ta biết chưa? Nói thẳng rằng ông ta không có năng khiếu gì ấy.”

“Đến mức đó thì tôi không dám. Tôi chỉ thuyết phục ông ấy rằng ở trình độ này thì hơi khó xuất bản.”

“Không được. Ông ta sẽ không hiểu những lời vòng vo đâu.”

“Vâng, đúng như thế. Cô biết không, khi tôi chỉ cho ông ấy đoạn lung củng thì bị vặn lại lung củng thế nào. Thành thử không dung tôi lại quay ra sửa bài cho ông ấy lúc nào không hay. Hôm qua, tôi mất toi ba tiếng trao đổi đấy. Thế mà vừa rồi ông ấy gọi điện, bảo là đã sửa xong rồi, bây giờ đang tới nhà xuất bản. Đeo bám còn khiếp hơn cả mafia.”

“Hay anh xuất bản sách cho ông ta đi. Làm thế anh sẽ được giải thoát.” Aiko thản nhiên.

“Tôi xin cô đấy. Cô biết rõ không thể xuất bản được mà.”

“Tôi không biết đâu đấy.”

“Sao cô có thể...” Arai ghen ứ, không nói lên lời.

“Tôi có sáng kiến này. Đưa ông ta lên truyền thông đi. Người lập dị như thế chắc chắn sẽ được khối người yêu thích cho xem. Có khi sau đó lại xuất bản được talent book đấy. Chẳng phải món chủ đạo của công ty anh là talent book còn gì?”

“Nếu là một người tài năng thì không nói làm gì...”

“Đúng rồi, trèo lên con ngựa chiến thắng là chiến lược kinh doanh của bên anh mà.”

“Xin cô đừng nói vậy. Người làm công ăn lương như tôi chẳng có quyền hạn gì đâu.”

“Người phụ trách của tôi cũng phải chịu sự quản thúc của cấp trên

kìa.”

“Không, việc đó thì...” Arai trả lời đầy lấp lửng.

“Ôi bực mình quá.” Aiko lớn tiếng. “Cái gã vô tích sự đó. Không được việc gì hết. Thật không biết điều. Không thể chịu đựng nổi. Được rồi, bây giờ tôi sẽ đến công ty anh. Dù có là bác sĩ hay gì đi nữa, tôi cũng sẽ xử lý cho anh.”

“Ôi, cô đến giúp tôi ạ?”

“Anh cứ chuẩn bị trà bánh sẵn đi.”

Aiko đập máy cái rụp. Cô lao ra khỏi giường, chải lại mái tóc. Cô đang trong tâm trạng muốn gây lộn với ai đó. Cô căm ghét tất cả, từ biên tập viên, bản thân cô đến những người cô gặp trên đường, không loại trừ một ai.

Aiko hiểu rõ, cái tôi của cô đang trỗi dậy nhưng cô chẳng thể nào kiểm soát được nó. Mọi cảm xúc trong cô như muốn vỡ òa.

Vừa đến nhà xuất bản, Aiko đã nhìn thấy Irabu và Arai ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn tròn trong góc sảnh tòa nhà.

“A, cô Hoshiyama. Mau lại đây giúp tôi với. Cái người này, nói mãi mà chẳng hiểu gì.” Irabu nhõng nhẽo.

“Người không hiểu chính là ông đấy bác sĩ.” Aiko đột ngột lớn tiếng. “Cái thứ văn vở như học sinh tiểu học mà đòi xuất bản thành sách hả? Ông lớn rồi. Làm ơn hãy có ý thức tự xem xét mọi việc đi!”

Irabu tròn mắt. “Cô Hoshiyama, cô làm sao vậy? Má cô đang giật giật đấy.” Aiko chẳng buồn bận tâm đến lời ông ta nói. Máu trong người cô dồn thẳng lên não.

“Ông nghe đây, tiểu thuyết không phải cứ thích là viết được đâu. Nhà văn chính thống phải biết mình sẽ viết những gì, viết như thế nào. Họ

phải mài giũa bản thân, như cái giẻ lau khô cong rồi vẫn phải vắt kiệt hơn nữa, nắn nót chọn lựa từng chữ, từng chữ một... Những điều đó làm sao một kẻ nghiệp dư có thể hiểu được...”

“Cô Hoshiyama, mặt cô đỏ hết lên rồi kìa. Cô bị sốt à?”

“Đúng rồi đấy. Tôi như cái núi lửa sắp phun trào đây.”

“Đúng rồi. Chúng nôn mửa nhỉ.”

Miệng cô run run. Cái ông này. Hay cô nôn hết vào mặt ông ta nhỉ.

“Nhưng mà này, Arai, anh chẳng bảo bài của tôi cũng hay mà?” Irabu bĩu môi nói. Ông ta dựa lưng vào ghế, xì mũi một cái.

“Gì cơ?” Aiko á khẩu. Cô nhìn Arai, anh ta ấp úng. “Nói thế nào nhỉ. Cũng không hẳn là hay, nhưng sau khi sửa đi sửa lại tôi cũng thấy có một màu sắc riêng...”

“Đấy, rõ là tôi có năng khiếu mà.” Irabu ưỡn ngực nói, giọng đầy đắc ý.

“Cái gì thế? Thật vậy á?” Aiko không tin những gì mình vừa nghe thấy.

“Không hẳn là có năng khiếu... Nói thế nào nhỉ... là cái nét khủng khủng tự nhiên, ngớ ngẩn không ai có thể bắt chước được...”

“Đưa đây tôi xem nào.” Aiko nói rồi giật lấy tập bản thảo trên tay Arai. Câu văn lủng củng. Tranh minh họa nhìn rất trừu tượng. Picasso à, hay kẻ điên?

“Chẳng biết có phải do bệnh nghề nghiệp hay không chứ lúc tôi đọc và thử đánh giá một cách tích cực thì thấy cũng thú vị. Tôi có trao đổi điều này với bác sĩ, thế là ông ấy phấn khởi nằng nặc đòi tôi xem tiếp...”

“Vậy anh hãy chịu trách nhiệm và cho xuất bản đi. Đừng làm âm ỉ hay than thở gì với tôi nữa.” Aiko đáp, không quên lườm Arai một cái.

“Sách! Tôi sắp được xuất bản sách rồi!” Irabu vui ra mặt, khoái chí dang rộng hai tay lên trời.

“Tôi đã nói không được mà. Đây không phải làn gió mới hay khúc nhạc đồng quê của giới xuất bản đâu. Cô Hoshiyama cũng biết rõ mà. Nếu bản thảo này xuất bản chắc chắn không thể bán được.”

“Tất cả đều do các người mà ra.”

“Phải, phải. Là lỗi của mày đấy.” Irabu chen miệng vào.

“Mày ư? Ông có phải bác sĩ Khoa Thần kinh không đấy?” Mặt Arai biến sắc.

Đúng lúc đó một người phụ nữ đi ngang qua. Là Nakashima Sakura. Cô ấy là biên tập viên tự do nên cũng không lạ khi bắt gặp cô ấy ở nhà xuất bản.

“Sakura đấy à? Sao cậu lại ở đây? Hôm nay có hẹn với nhà xuất bản à?”

Aiko cất tiếng. Sakura tiến lại gần, khuôn mặt không thể hiện bất cứ sự ngạc nhiên nào. Có vẻ họ cũng có quen biết từ trước, cô thấy Arai cất tiếng chào bạn mình.

“Tớ đến PR cho sản phẩm điện ảnh mới của người quen. Nhà xuất bản lớn có khác, kêu chết đi được.” Sakura nói với vẻ khó chịu. “Không phải tác phẩm hot hit nên muốn đăng một đoạn tin nhỏ cũng khó.”

Sakura châm lửa vào điếu thuốc, hút tại chỗ với bộ dạng tức giận. Cô ấy nhả khói kèm một tiếng thở dài.

“Anh Arai viết được cuốn nào thì nhớ phải đảm bảo cuốn đó bán chạy đấy nhé.”

“Đúng rồi, Sakura nhỉ. Cô ấy vẫn hay nói với tôi như thế.” Aiko đồng tình.

“Không phải nói về cậu đâu, Aiko. Cậu là nhà văn trào lưu có thân thể tốt rồi mà.”

Aiko thấy khó chịu trước từ ngữ của Sakura. “Thân thể tốt ấy hả? Từ

đó chẳng phải rất quá đáng hay sao?”

“Vậy chắc là nói tác phẩm của tôi hả?” Irabu chen vào.

“Ai đây?”

“Không quan trọng đâu, cứ kệ ông ta đi.” Arai nói.

“Nói vậy là ý gì?” Irabu như sắp vỗ lấy Arai.

“Tớ vẫn muốn biết thân thế tốt nghĩa là sao? Cậu hãy rút lại câu nói đó đi.” Aiko gạt tay Irabu ra, nhìn thẳng vào Sakura và nói. “Tớ đã rất khổ sở và vất vả để viết ra được tác phẩm của mình đấy...”

“Cái đó cũng là thân thế tốt đấy. Cậu thử nghĩ xem, ở cái đất nước một trăm hai mươi triệu dân này, bao nhiêu người là nhà văn cơ chứ? Chẳng phải chỉ có vài trăm người được hưởng lộc từ nghề này thôi sao? Được các biên tập viên o bế, được ăn sơn hào hải vị, được du lịch sang chảnh mà không mất đồng xu cắc bạc nào. Chế độ như vậy chắc chỉ có ở mỗi nước Nhật thôi.”

Sakura hạ tông giọng, nói đều đều trong khi Arai mãi ngoáy mũi.

“Này Arai, anh cũng nghĩ cô ấy đang nói tốt cho tôi đúng không?” Aiko vỗ vào vai Arai. Anh ta chỉ đỏ mặt, cứng ngắc và không phản ứng gì.

“Cô Ushiyama, nếu chỉ một hai lần thất bại chắc cũng không đến mức tuyệt vọng đâu. Chứ như tôi đây này, tôi đã phải đối mặt với hiện thực còn phũ phàng hơn thế nhiều.”

“Anh tức giận vì cái gì vậy chứ?”

“Thế để tớ nói cho cậu nghe nhé.” Sakura hít một hơi rồi tiếp tục nói, ánh mắt rất nghiêm túc. “Có một đạo diễn trẻ tớ ủng hộ từ lâu. Ròng rã ba năm, anh ấy cho ra một bộ phim mới. Tin tốt lành phải không? Bộ phim không dành cho những người sống khép mình, cũng không dành cho những kẻ độc đoán. Nó rất hợp thời, là bộ phim có chất lượng rất tốt. Diễn viên xuất sắc khỏi phải bàn, quay phim tay nghề cao. Trong phòng chiếu

thử, tớ đã khóc rất nhiều. Tớ cảm thấy vô cùng hứng thú với bộ phim. Tớ cho rằng đạo diễn đã tạo ra một tác phẩm đột phá. Giống như chúng ta có thể nhìn thấy ánh sáng ban ngày sau chuỗi thời gian tăm tối vậy. Thế mà, cậu biết không, phim không có khán giả. Vào ngày đầu công chiếu, vì háo hức không thể ở yên trong nhà, tớ đã đến rạp xem thử, than ôi, tớ thấy đạo diễn và nhà sản xuất đứng nép mình trong góc rạp, với hàng loạt dây ghế trống. Thật không biết phải làm thế nào. Tớ đã không dám nhìn vào mắt họ. Cũng không thể nào mở lời bắt chuyện. Khi phim kết thúc, tớ chỉ có thể giao tiếp bằng ánh mắt, chào họ rồi ra về. Anh đạo diễn cũng nhìn tớ, cố gắng mỉm cười. Vậy đó.”

Aiko im lặng còn Arai lẫn Irabu cũng chỉ biết cúi gằm mặt xuống.

“Lúc đó tớ nghĩ, vẫn có cách. Chắc chắn nếu được truyền tai nhau, bộ phim vẫn có thể lan tỏa sức hấp dẫn của nó. Nên tớ đã đi lòng vòng khắp các rạp chiếu phim để tuyên truyền, nhưng vẫn không có khán giả mua vé. Do chi phí sản xuất thấp, không có kinh phí quảng bá nhiều. Trong lúc tớ chưa biết làm thế nào thì sau hai tuần, bộ phim đã bị đẩy xuống suất chiếu muộn. Còn gì tàn khốc hơn thế nữa? Đây chính là hiện thực của nền điện ảnh Nhật Bản đấy. Những thứ được trình chiếu hiện giờ là phim hoạt hình hay những tác phẩm được quảng bá rầm rộ trên truyền hình. Các hãng lớn tung số tiền đầu tư khổng lồ, mời các diễn viên được yêu thích, chiến dịch tuyên truyền gây chú ý, nói chung họ đã thoải mái sử dụng tiền vốn dư dả của mình. Họ chỉ nhắm vào món lợi là doanh thu trước mắt và quên đi việc cần phải sáng tạo. Có những câu chuyện khôi hài như vậy thật đấy.”

Giọng Sakura run run. Aiko ngẩng mặt lên, thấy một Sakura vốn luôn mạnh mẽ đang ầng ậc nước mắt.

“Đạo diễn trẻ đó giờ phải gắng gượng thế nào đây? Nếu không thể lọt vào top mười tạp chí điện ảnh Kinejun số đầu năm, chẳng biết anh ấy sẽ

làm thế nào để chữa lành vết thương này. Không có doanh thu, không có lãi, làm sao anh ấy có được cơ hội cho lần sau? Nghĩ đến tâm tư của đạo diễn, tớ không thể cười nổi. Nói vậy chứ tớ cũng chẳng làm gì được. Cùng lắm tớ chỉ có thể cố gắng nhờ vả các mối quen, nếu được thì đưa lên tạp chí. Đến giờ tớ vẫn chưa liên lạc được với anh ấy. Điều tớ có thể làm lúc này là cầu nguyện anh ấy đừng rơi vào tình trạng tự hủy hoại mình. Tớ có hỏi những người xung quanh họ bảo ngày nào anh ấy cũng lang thang trên phố một cách vô định, chẳng muốn gặp ai, cứ lủi thủi một mình. Nghe mà xót xa quá.”

Vậy ư? Hóa ra mọi người khi cảm thấy chán nản đều đi lang thang. Aiko chợt nhớ ra khi tác phẩm *Ngày mai* không bán chạy như mong đợi, cô đã cảm thấy thật ngột ngạt khi ở trong nhà. Hằng ngày, cô đều đến rạp chiếu phim. Cô đi trong vô thức và dừng chân ở Funabashi. Nhìn màn hình lớn được lắp đặt trước rạp chiếu phim, cô đã tự hỏi mình đang làm cái gì thế này. Bỗng dưng cô muốn khóc.

“Ở cái đất nước này, nói đến làm phim chỉ toàn những thứ ngớ ngẩn như thế thôi. Anh ấy là một người có cống hiến nhưng không được đền đáp xứng đáng. Thôi thì chỉ còn cách chấp tay cầu nguyện tác phẩm của anh ấy sẽ thành công. Nhưng đương nhiên, có làm vậy chẳng nữa, khả năng thành công cũng vô cùng ít ỏi. Tớ luôn cảm thấy những người như anh ấy như đang đứng trước mặt mình và tâm niệm rằng: Ít nhất, tớ sẽ cố gắng để có thể làm một công việc trung thực, không thỏa hiệp với sự giả dối, làm một con người khiêm tốn.”

Khóe mắt Aiko hoe hoe đỏ còn Arai cũng ghen ghen. Irabu im lặng không nói gì, đúng là hiếm thấy.

“Xin lỗi vì tớ đã kể câu chuyện chẳng vui vẻ gì.”

“Không phải đâu...” Arai nói, giọng ghen ghen. “Bộ phim đó, hôm nay tôi sẽ đi xem. Tôi sẽ giới thiệu nó với mọi người.”

“Cảm ơn anh. Trăm sự nhờ anh đấy. Cả Aiko nữa nhé.”

Aiko gật đầu. Nước mắt rơi xuống chiếc váy. Sakura quay gót, sải bước lớn về phía sảnh.

Cả ba người, không ai nói với nhau câu nào. Tại sảnh của nhà xuất bản lớn, nhiều người, với nhiều tâm trạng, hoàn cảnh khác nhau, đến rồi lại đi.

Phía bên ngoài cửa sổ, cơn mưa giăng mắc từ lúc nào. Kẻ khiến mưa rơi chính là kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

“Cái người hôm qua, cô ta ngẫu quá nhỉ?” Irabu nói, mặt chớp lia lịa.

“Bạn thân của tôi mà lại.” Aiko trả lời, giọng nói có phần khoa trương. Cô lại đến phòng khám. Cô đến để thuyết phục ông bác sĩ từ bỏ vụ bản thảo. Cô thấy Arai thật đáng thương khi bị cô ép làm vụ này.

Irabu nhún vai, ngoan ngoãn chấp nhận. “Đành vậy. Dù sao tôi cũng mê truyện tranh hơn.”

“Nếu mang truyện tranh tới, tôi nghĩ chắc sẽ có nơi tiếp nhận tác phẩm của ông đấy.”

“Vậy hả? Thế thì lần tới tôi sẽ vẽ nên một kiệt tác cho cô xem...”

“Chỉ có điều, so với viết tiểu thuyết, cánh cửa dẫn tới thành công của họa sĩ truyện tranh còn nhỏ hẹp hơn nhiều. Cạnh tranh cũng khốc liệt lắm đấy.”

Irabu bĩu môi, gãi đầu và nói “Trước mắt cứ làm bác sĩ thôi vậy.”

“Chiến trường tạo ra sản phẩm mới khắc nghiệt thật nhỉ? Mọi người ai cũng có vẻ rất áp lực. Sau này cô nhớ giới thiệu tôi với các nhà văn khác đấy nhé. Rằng, nếu bị stress hãy đến ngay Bệnh viện Đa khoa Irabu.”

“Gì vậy nhỉ, người tạo ra áp lực cho tôi chính là ông đấy.” Aiko kìm

nén cơn buồn nôn đang chực tấn công.

“Bác sĩ, áp lực của người làm nghề cứu chữa bệnh nhân là gì vậy?” Aiko hỏi.

“Là cái chết của bệnh nhân chứ sao.” Irabu khịt khịt mũi nói.

Ra vậy, chiến trường bác sĩ phải đối mặt là cái chết của bệnh nhân. Đó là sự vất vả thật khó có thể tưởng tượng nổi.

“Hồi còn là bác sĩ ở bệnh viện công, tôi thuộc Khoa Nội. Khi một đứa trẻ không vượt qua được quá trình trị liệu và mất đi, tất cả người phụ trách ở đó đã khóc.”

Có lẽ đúng như ông ta nói. Cảnh tượng ấy có thể khiến ta đau nhói tâm can.

“Tôi đã rủ mọi người hát karaoke để chia buồn với gia đình bệnh nhân nhưng chẳng một ai hưởng ứng cùng tôi.”

“Ôi trời ơi.” Aiko buột miệng.

“Tôi đã bảo đấy là tưởng niệm mà.”

Ông ta đúng là đồ khùng. Chắc chắn một ngày nào đó, cô sẽ viết truyện về lão béo này cho xem. Cô không phải loại vấp ngã rồi sẽ không thể đứng dậy nổi nữa.

“Cô dần lấy lại được đam mê rồi chứ?” Irabu hỏi.

“Tôi nghĩ mình sẽ làm được.” Aiko trả lời.

Nhất định sẽ ổn thôi. Cô có linh cảm như vậy. Những thứ muốn hạ gục cô, có thể vẫn còn đây rầy ở phía trước. Nhưng mỗi lần như vậy, chỉ cần nhận được dũng khí từ mọi người, từ vạn vật xung quanh, Aiko có thể vượt qua. Tất cả mọi người đều không ngừng cố gắng, bằng cách này hay cách khác. Aiko thực sự được khích lệ nhờ câu chuyện Sakura kể ngày hôm qua. Bản thân cô cũng đã tự xem xét lại mình. Cô cảm thấy xấu hổ vì sự ích kỷ, nhỏ nhen của bản thân.

So với hiện thực khốc liệt ở ngoài kia, công việc của một nhà văn chỉ như một hạt bụi bé nhỏ. Nó biến mất cũng được, bay theo gió cũng được. Chỉ cần ở một khoảnh khắc nào đó nó có thể tỏa sáng huy hoàng là đủ rồi.

Aiko rời khỏi phòng khám. Cô thấy mình thật may mắn khi đã đến đây. Cô khẽ mỉm cười. Ít nhất lòng cô cũng nhẹ nhõm hơn.

Đang bước lên cầu thang, có tiếng gọi khiến cô quay lại. Là cô y tá Mayumi. “Có chuyện gì vậy nhỉ”, cô dừng bước.

“Tôi đã đọc cuốn *Ngày mai* của cô rồi.” Mayumi thẽ thọt.

Vì quá bất ngờ nên Aiko không biết phải đáp lại thế nào.

“Tôi chỉ muốn cô biết rằng tác phẩm đó thật tuyệt vời.”

“Ừm..” Câu chữ của Aiko như bay biến đi đâu hết. Cô đã quên mất mình vẫn có độc giả.

“Đây là lần đầu tiên trong đời tôi khóc khi đọc tiểu thuyết đấy.”

“Mình đúng là hết thuốc chữa. Cớ sao tác giả lại có thể quên mất độc giả của mình chứ?” Aiko trầm nghĩ.

Mayumi trông như đang giận dỗi, chẳng nhìn Aiko. Hóa ra cô ta đang ngại. Thật dễ thương.

“Vậy à? Cảm ơn cô nhé.” Aiko nói từ tận đáy lòng. Cô vui sướng như muốn nhảy cẫng lên.

“Tôi chỉ nói thế thôi đấy. Cô hãy tiếp tục viết những truyện như thế nữa nhé.”

“Ừ, tôi sẽ viết. Từ hôm nay tôi sẽ viết.”

Mayumi rào bước bước đi. “Gì vậy, sao không nói với tôi sớm hơn chứ hả cái đồ lạnh lùng kia?”

Thế nhưng Aiko rất cảm động. “Cô ta đã cố chạy theo mình chỉ để nói

vậy.” Trong lòng Aiko cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết.

Ngôn từ là bảo bối của loài người. Chỉ trong một khoảnh khắc nó có thể kéo người ta đứng dậy. Aiko cảm thấy tự hào khi cô được làm công việc cao cả của ngôn từ. Phải cảm ơn các vị thần đã ban cho cô công việc này mới được.

Aiko bước nhanh hai bước thang một. Lên đến mặt đất, cô nhẩy căng lên vui sướng và reo hò hai tiếng “hạnh phúc”.

CÂU CHUYỆN CỦA KHOA THẦN KINH:
XÍCH ĐU TRÊN KHÔNG

Chịu trách nhiệm xuất bản
GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP
PHẠM TRẦN LONG

Biên tập: Trịnh Hồng Hạnh
Dựng bìa: Ba Ba
Trình bày: Bún
Sửa bản in: Nguyễn Linh, Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI
SÁCH ĐƯỢC PHÁT HÀNH BỞI
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIETNAM
VITALIS

In 2.000 bản, khổ 14,5 cm x 20,5 cm tại Công ty Cổ phần In Viễn Đông.
Địa chỉ: Km 19+400 Giai Phạm, huyện Yên Mỹ, tỉnh Hưng Yên. Số xác
nhận ĐKXB: 3088-2022/CXBIPH/04-222/ThG. Quyết định xuất bản số:
1362/QĐ-ThG cấp ngày 12 tháng 12 năm 2022. In xong và nộp lưu chiểu
năm 2022. Mã ISBN: 978-604-365-659-6.